MERCENAR

24 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

JO DEXTER
Raid în Hong Kong

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JO DEXTER

RAID ÎN HONG KONG

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z
1998

CAPITOLUL I

Cămaşă albă, costum crem impecabil, cravată neagră: Hank Frost făcuse cheltuieli neobişnuite. Aprinse o ţigară Camel, puse pachetul şi bricheta Zippo în buzunar apoi se lăsă în voia legănăturilor bacului care îl ducea spre Kowloon, aşezarea peninsulară a Hong Kong-ului.

Portul cu margini rotunjite îl ducea cu gândul la un blid imens. Un apus de soare somptuos aşternea o lumină roşiatică peste Victoria Peak.

Dacă s-ar fi aflat acolo ca turist, Frost şi-ar fi putut simţi sufletul cuprins de romantism. Sute de lumini scânteiau în faţa lui pe continent şi pe insulă când întorcea capul.

Ziua fusese toridă şi briza uşoară care venea dinspre mare aducea o umbră de răcoare. Frost suflă fumul pe nări şi îl privi destrămându-se în aer.

Aproape că se făcuse noapte când puse piciorul pe cheiul *Star Ferry,* la capătul străzii Nathan. Strălucirea firmelor multicolore în engleză şi în caractere chinezeşti se oglindea pe asfaltul negru şi dădea străzii un aspect de Luna Park. Iluzia de răcoare dispăru foarte repede. Seara se anunţa jilavă şi apăsătoare.

Frost privi mulţimea.

Turul de orizont era numai de formă. Ţinea mai mult de reflexul profesional decât de altceva. Nu descoperi nici o activitate suspectă. Sau, mai exact, nu descoperi nimic suspect în acea gigantică activitate, acea mişcare perpetuă care era furnicarul din Hong Kong. Dar cum ai fi putut să fii sigur de ceva în acea agitaţie monumentală?

Mercenarul se îndreptă spre un Pontiac vechi cu tabla verde ca sticla, dantelată de coroziune. Apoi se răzgândi. De ce să rişte prosteşte o ciocnire sau să rămână în pană, luând un taxi? Dat fiind valul haotic de maşini, ricşe şi biciclete cu scaun care se îndreptau spre debarcader, mult mai repede ar fi ajuns pe jos. Şi ar fi avut mult mai multe şanse să dejoace o eventuală urmărire.

Frost îşi adună curajul şi se aruncă în masa viermuitoare care, în ciuda orei târzii, ocupa trotuarele şi drumul. Fauna nocturnă era la fel de densă ca cea a zilei, dar ceva insesizabil o făcea diferită.

Frost simţea în aer acea ambianţă echivocă şi aţâţătoare totodată care, peste tot în lume. Pune stăpânire pe locurile de

plăcere la lăsatul serii. Această senzaţie difuză căpătă o formă precisă când, după trei paşi, fu strigat de un copil de vreo zece ani atras de costumul lui occidental.

Frost se apropie. Puştiul îi desfăcu sub nas un evantai de fotografii ale unor grupuri uluitoare atât prin îndemânarea acrobatică cât şi prin obscenitatea figurilor.

— Garantat fără trucaj, îl asigură cu mândrie micul chinez. *Made în Bangkok*, he, he, he!

Mercenarul îşi pipăi mustaţa stufoasă cu un aer jenat.

— Îţi place? insistă copilul.

— Ce sunt astea?

— Păi, fotografii porno! Zece dolari zece bucăţi, op’şpe dolari douăzeci de bucăţi. Pe alese. Şi, dacă vrei, am şi diapozitive. Numai că puţin mai scumpe, he, he, he!

Frost duse degetul spre pupila singurului său ochi.

— Scuză-mă, micuţule, dar chestia asta e falsă. Bine imitată, nu? Numai că e din sticlă. Ai greşit clientul, he, he, he!

Puştiul se uită la el uluit.

Mercenarul îşi reţinu zâmbetul şi arătă spre panglica neagră.

— Înţelegi, adăugă el, ăstălalt nu e încă refăcut. Aştept să strâng banii necesari.

Înspăimântat, micul vânzător o rupse la fugă.

Frost porni mai departe şi reuşi să mai facă trei paşi înainte de a fi din nou oprit. De data asta, senzaţia lui căpătă forme şi mai precise. Cele două puicuţe seducătoare aveau pe cap nişte pălării conice. În schimbul unui mic cadou foarte rezonabil, ele îi propuseră specialităţi exotice pentru care cel mai virtuos dintre călugări ar fi cedat fuguţa fără multă vorbă.

Frost le ascultă cu un zâmbet dezolat, apoi le respinse oferta spunând:

— Ştiţi, m-au lovit mai multe schije şi…

Fetele îl încurajau cu o mişcare din cap plină de simpatie. El se prefăcu că ezită, apoi continuă:

— Ei bine… rana de la ochi e singura vizibilă dar… dar mai am una ascunsă, şi care mă face să sufăr tare mult! E o rană adâncă, cumplită care… cum să spun… îmi interzice pentru totdeauna să cad în ispita pasiunii. V-aţi prins ce vreau să…

— Cred că da. La urma urmelor nu e nimic de prins? comentă cea mai insolentă dintre ele.

— Exact, confirmă Mercenarul râzând.

Cea mai amabilă vorbi şi ea:

— Îl rugăm pe onorabilul străin să creadă că starea lui ne

umple de compasiune. Dar, în ciuda indescriptibilei mâhniri pe care o simţim, şi pentru că nu putem să facem nimic pentru el, suntem obligate să renunţăm la argumentele pe care ni le procură amabila lui conversaţie.

Zis şi făcut!

După o reverenţă graţioasă, „domnişoarele” porniră spre următorul client potenţial, îmbrăcat cu o cămaşă bălţată, care manevra prin mulţime folosindu-şi burta impresionată ca vârf de lance.

În ciuda câtorva incidente de parcurs de acelaşi soi, Frost părăsi rapid zona de blocaj. După care nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la taverna unde avea întâlnire cu Samson Frailing. Întâlnirea fusese fixată într-un loc ferit de ochii mulţimii, de buticurile înţesate şi de barurile americane.

Pe Temple Street, situat între un birt care puţea a ulei rânced şi un salon de masaj thailandez, *Sailor’s Haven* îşi merita numele de port al marinarilor. Forma un autentic „triunghi de aur” cu celelalte două localuri adiacente.

Marinarul, în timpul escalei, putea să găsească acolo tot ce îi era necesar.

Frost văzu un grup zgomotos intrând pe uşa din dreapta, cu intenţia de a-şi umple burta în birt, în timp ce alţi mateloţi intrau la *Sailor’s Haven* ca să bea un păhărel înainte de a mânca sau pentru a-şi dizolva grăsimea cu alcool după o masă îmbelşugată.

Unii păreau că le fac alternativ pe amândouă. Şi, într-un anumit moment al acestui lanţ, puteau s-o ia la dreapta, să treacă prin perdeaua de perle a salonului pentru a se supune unor masaje foarte speciale.

Pe măsură ce se apropia de bar, Frost regreta că se îmbrăcase la patru ace pentru întâlnirea cu Frailing. Ţinuta îi dădea un vag aer colonial care ar fi putut să irite în acel cartier popular.

Când trecu prin faţa salonului, Frost simţi că cineva îl apucă de mânecă. Se întoarse şi dădu cu ochii de un om scurt de statură cu cap de şopârlă. Un tip care se ocupa cu atragerea clienţilor.

— Pe-aici, domnule. Ieftin şi foarte, foarte bine. Marfă foarte curată, băieţi şi fete, la alegerea clientului. Toţi sub optsprezece ani şi cu carnetul de sănătate la zi.

Frost ştia ce voia să spună Cap de Şopârlă. După plecarea soldaţilor americani din Vietnam, comerţul cu carne vie cunoscuse o cădere vertiginoasă în Thailanda. Dar îşi revenea treptat datorită exportului masiv. Având în vedere uzajul intensiv, fiecare persoană destinată prostituţiei trebuia, fie că era

mascul sau femeie, să aibă un carnet în care să se ateste că nu era infectat cu sida.

— Bine, bine… mormăi Mercenarul. Ce-ai putea cere mai mult? E minunat!

— Priviţi, continuă omul simţind că avea de-a face cu un client bogat gata să muşte momeala.

Dădu la o parte perdeaua de perle, Frost auzi notele unei melodii chinezeşti, apoi descoperi vreo douăzeci de adolescenţi şi adolescente, aproape goi şi machiaţi excesiv, care aşteptau în poziţii leneşe pe sofale vechi acoperite cu scai roşu.

În fundul sălii, Frost văzu un marinar enorm, cu coatele sprijinite lângă casa ţinută de o femeie zbârcită. După îmbrăcăminte, marinarul părea american. Tipul arătă spre o puştoaică care probabil că avea o treime din greutatea lui, ascultă tariful anunţat de patroană, făcu un calcul în gând şi puse câteva bancnote pe o tavă de cupru.

Cuprins de ruşine, Mercenarul fu gata să-i tragă un pumn în burtă omului care atrăgea clienţii. Se reţinu în ultimul moment şi îşi trase mâneca de parcă individul l-ar fi murdărit.

Fusese nevoie de vicleşuguri de mare fineţe pentru aranjarea unei întrevederi cu mandatarul unuia dintre cei mai mari traficanţi de opiu din lume. Nu era momentul să provoace un scandal.

Frost făcu doi paşi, ajunse la intrarea barului şi deschise uşa care se clătina puţin.

Frost era fumător, şi nu dintre cei mai modeşti. Cu toate astea, avu impresia că se sufocă înghiţind prima gură din norul care opaciza atmosfera. Apoi fu izbit de mirosul înţepător al vaporilor de alcool. Ochiul aproape că îi lăcrima când traversă sala ciudată şi se aşeză pe o bancă de lemn, cu spatele sprijinit de perete. Amenajarea heteroclită a acelui loc avea toate motivele să te uimească. Partea stângă a localului era mobilată cu mese înalte şi bănci pentru uzul occidentalilor. Cealaltă jumătate satisfăcea obiceiurile asiatice. Acolo se găseau mese joase şi perne cu broderii aurite uzate. Dar această dihotomic nu însemna că la *Sailor's Haven* se practica apartheidul.

După ce-şi şterse ochiul, Frost zări printre perne doi marinari blonzi cu ochi albaştri. Amândoi tachinau nişte chinezoaice care purtau rochii kimono din mătase albastră şi care aveau unghiile lungi şi date cu lac roşu.

Fetele aveau vreo douăzeci de ani şi Mercenarul se întrebă, cu o frântură de amărăciune, dacă nu cumva fuseseră date afară

din localul vecin din cauza vârstei.

Alte fete, cu ţinute sumare, cu unghii de aceeaşi mărime şi culoare, se instalaseră pe bănci şi stăteau de vorbă cu bărbaţi albi. În general, clienţii păreau veseli şi uşor piliţi. Vârsta clienţilor era cuprinsă între douăzeci şi cincizeci de ani, predominând cei tineri. Şi, cu excepţia femeilor, care toate erau chinezoaice, ceilalţi erau aproape jumătate asiatici şi jumătate occidentali.

Un chelner în pantaloni trei sferturi şi tunică de pânză se apropie de masă şi-l salută pe Frost cu o plecăciune.

— Aveţi whisky? întrebă Mercenarul.

— Bineînţeles, domnule. Pot să vă propun…

Dar Mercenarul nu-l lăsă să enumere lista otrăvurilor.

— Dă-mi din cel mai bun.

— Bine, domnule.

Chelnerul făcu încă o plecăciune, ceva mai adâncă decât prima, şi se îndreptă spre bar. Frost începea să se obişnuiască ambianţa poluată, dar încă nu se simţea în stare să aprindă o ţigară Camel ca să-şi aducă şi el modesta lui contribuţie.

În acel moment deveni conştient de un alt miros, venind dinspre uşa încăperii din spatele barului, situată între masa lui şi bar. Miresmele dulci erau uşor de identificat în ciuda efluviilor de alcool şi de tutun. Cineva fuma opiu în spatele perdelei groase de culoare roşie. Era doar o aparenţă de discreţie.

Dar, fireşte, te aflai la Hong Kong…

*

* *

Frost revedea în minte fotografia lui Samson Frailing care îi fusese arătată la consulat. Britanic elegant de patruzeci de ani, cu o mustaţă fină şi blondă, cu tâmplele argintii, angajat cu o funcţie importantă al unei întreprinderi de import-export, Frailing era prin excelenţă omul imposibil de bănuit. Şi totuşi…

Mercenarul se uită la ceas. Se afla acolo de o oră. Sigur, sosise mai înainte ca să poată examina în voie locul, dar Samson Frailing avea acum o întârziere de o jumătate de oră. Ce se întâmplase? Să fi mirosit maşinaţia mandatarul lui Fat Mao? Fat Mao să fi avut chiar el unele bănuieli? Un incident de ultim moment să-l fi împiedicat pe Frailing să vină la întâlnire?

Nu. În acel moment respinse ultima ipoteză. Ar fi fost anunţat. Un curier de droguri n-ar fi lăsat niciodată baltă marele client care se pretindea a fi.

Frost luă hotărârea să mai aştepte o oră. După aceea, dacă nu

se întâmpla nimic, se va duce la consulat să dea raportul şi să primească noi directive. Ajunsese la a patra ţigară şi la al doilea pahar de vitriol. Una dintre fetele cu unghii roşii venise deja de două ori să-şi încerce şansa cu el şi Frost începuse să simtă un fel de lehamite.

Era gata să facă multe ca să dea de urma lui Fat Mao, dar nu să mucezească la nesfârşit, cu braţele încrucişate, pe o bancă la *Sailor's Haven*. Lipsa de acţiune era cu siguranţă lucrul care îl apăsa cel mai mult în viaţă. Pe de altă parte, cu cât întârzia mai mult acolo, cu atât atrăgea mai mult atenţia.

Fat Mao era marele grangur care se folosea de serviciile lui Frailing pentru a-şi plasa marfa. Traficantul primise această poreclă datorită asemănării – aşa se spunea – cu Marele Cârmaci. Dar era mult mai gras. „Şi mult mai viu", îşi zise Frost care, între altele, primise misiunea să rezolve acest detaliu.

Fat Mao avea trei cargouri, cumpărate cu fonduri fiduciare anonime, care cărau spre San Francisco jucării din plastic fabricate în colonia britanică Hong Kong. Dar se ştia că, în cale, erau ascunse periodic cantităţi importante de opiu provenind din Triunghiul de Aur.

Narcotics Bureau considera că Fat Mao asigura o treime din aprovizionarea Coastei de Vest. Era doar o estimare, întrucât, până în prezent, nici cei mai abili „copoi" nu fuseseră în stare să pună mâna pe un transport al lui Fat Mao. Era clar că traficantul dispunea de surse de informaţii foarte sus plasate.

Un alt detaliu pe care Frust trebuia să-l lămurească consta în identificarea acestor surse. După aceea, eliminând principalele rotiţe ale traficului, ar fi putut, cel puţin pentru un timp, să dea o lovitură importantă afluxului de droguri care ucidea puţin câte puţin America.

Deocamdată astea erau toate informaţiile. Şi, ca toţi ceilalţi muritori, nu-l cunoştea pe Fat Mao decât după poreclă.

Nu se putea găsi nici cea mai mică breşă în filieră. Înfuriaţi la culme de o succesiune de eşecuri în faţa unei situaţii scandaloase, cei de la *Narcotics Bureau* avuseseră ideea să lovească la originea traficului. Dar cum să faci asta fără dovezi? Să mobilizeze poliţia din Hong Kong? Din Macao? Din Thailanda? Ar fi fost mai uşor să faci să danseze Empire State Building cântându-i din cimpoi!

În disperare de cauză, pisica fusese aruncată în curtea Departamentului de Stat. Treptat, ideea începuse să fie acceptată, dar nu putea fi vorba să fie amestecate serviciile

secrete într-un caz vulgar de droguri într-o regiune atât de sensibilă ca Asia de Sud-Est şi coastele Mării Chinei.

De aceea se apelase la un independent. Hank Frost reuşise să ducă la bun sfârşit multe misiuni delicate în calitate de colaborator al CIA. Numele său apăruse imediat pe ecranele computerelor de la Langley ca cel al persoanei celei mai indicate. Frost acceptase fără să discute de bani. Pentru el, drogurile erau un cancer care trebuia extirpat fără milă.

Luă o gură de alcool şi, simţind dâra acidă care îi ardea esofagul, se felicită că nu comandase un whisky obişnuit. Când chelnerul venise să-l servească a doua oară, Frost încercase să citească marca de pe etichetă. Între două rânduri de caractere chinezeşti, Mercenarul reuşise să citească *Punyan's.*

Mare mister!

Poate Pung Hian, oricum, cel mai bun whisky care se servea la *Sailor's Haven* era probabil distilat şi îmbuteliat în Taiwan sau în Macao. Aceasta era convingerea intimă a Mercenarului.

Dădu din umeri şi stinse a patra ţigară. În acelaşi moment, Frost văzu, mai mult decât să simtă, un curent de aer care aspira fumul spre exterior. Întoarse capul din nou spre uşă şi îşi reţinu o exclamaţie de stupoare.

Bărbatul care intra era brunet ca şi el. Ca şi el, tipul avea o mustaţă elegantă şi era bine făcut. Era o idee mai scurt decât el, dar mai solid şi probabil că aveau amândoi aceeaşi greutate.

Aceste câteva similitudini explicau reacţia lui Frost. Cauza era un alt punct comun, mult mai rar. Noul sosit avea ochiul stâng acoperit cu o bandă de piele neagră!

Frost se scutură. Simţi o picătură de sudoare curgându-i de pe tâmplă pe obraz şi ştia că nu din cauza căldurii. Acest gen de întâlnire nu-i plăcea deloc. Sigur, celălalt bărbat cu bandă neagră la ochi nu era propriu-zis o sosie, dar, pentru o persoană care nu-i cunoştea, confuzia era foarte posibilă. Când îl contactase pe Frailing, Frost îi prezentase o descriere aproximativă, insistând, în mod natural, asupra semnului particular. Dar nu-şi imaginase că...

Mercenarul îşi aprinse nervos o altă ţigară Camel. Celălalt nu-l remarcase. Se instală pe un taburet la bar şi ceru bere care îi fu servită într-o halbă mare cât un joben. Goli un sfert din ea pe nerăsuflate, îşi şterse buzele cu mâna apoi îşi exprimă satisfacţia printr-un râgâit cavernos.

Frost se uita la el perplex şi din ce în ce mai nervos. Ce să facă? Să rămână, chiar dacă risca să cadă într-o cursă? Să plece,

chiar dacă rata întâlnirea cu Frailing?

La mai puţin de un minut de la sosirea marinarului chior, uşa se deschise şi apărură doi oameni în salopete. Primul, aproape imposibil de recunoscut, cu faţa lucind de transpiraţie, atrase imediat atenţia Mercenarului. Era Samson Frailing, cel cu care trebuia să negocieze. Britanicul îşi adaptase ţinuta vestimentară după locul întâlnirii. Însoţitorul său, cu fizicul unui jucător de catch, venise să-şi pună muşchii la contribuţie în caz de încăierare.

Frailing se îndreptă spre bar şi se aşeză pe taburetul de lângă marinarul în pulover cu dungi. Instinctiv, Frost vru să se ridice ca să se prezinte. Dar se aşeză imediat la loc, înţelegând că avea tot interesul să rămână în umbră. Dar mişcarea lui atrase privirea exersată a musculosului, care atinse uşor braţul patronului său arătându-i spre fundul sălii. Frailing întoarse capul.

Intrigat de mişcarea de lângă bar, marinarul chior întoarse şi el capul. Britanicul păli la faţă. Trăsăturile marinarului încremeniră o clipă de stupefacţie, apoi zâmbi cu toată gura. Scoase o exclamaţie sonoră într-o engleză cu un puternic accent latin.

— *I'll be damned... Holy shit!*

Îşi goli pe nerăsuflate halba uriaşă, râgâi de se cutremurară pereţii, sări jos de pe taburet şi porni spre Mercenar zicând în gura mare:

— Asta e bună. Colega! La naiba, trebuie să bem un păhărel pe chestia asta!

O tăcere bruscă se aşternu în local, apoi murmurele reîncepură, în timp ce toate privirile făceau naveta între cei doi chiori.

Una dintre acele priviri nu era mirată de coincidenţă: cea a jucătorului de catch. Era încordat. Samson Frailing era îngrijorat. Britanicul înţelese că greşise îndreptându-se spre marinar. Se întoarse spre garda lui de corp şi, mişcând puţin capul, arătă spre ieşire. Dar celălalt interpretă greşit ordinul. Făcu iute doi paşi şi se opri în faţa chiorului, apoi zise tăios:

— Întoarce-te la locul tău!

— Ce? Drept cine te crezi?

Marinarul făcu un pas înainte.

— Am zis să te întorci la locul tău, repetă celălalt.

— Vrei să vezi ce face Mario când unul nu vrea să-l lase să treacă?

Şi pentru a-şi ilustra intenţiile, numitul Mario îşi vârî pumnul sub nasul celuilalt. Frost îl văzu pe chelner dispărând în spatele perdelei roşii, probabil pentru a-i cere fumătorului de opiu să-şi strângă catrafusele. Dacă ieşea cu scandal şi trebuia să anunţe poliţia, nu trebuia să fie găsit acolo.

Frost îl auzi pe unul dintre marinarii blonzi zicându-i camaradului său:

— Pariez zece dolari pe chior.

— S-a făcut, răspunse celălalt.

Chinezoaicele chicoteau încetişor. De teamă sau de excitare? Nu ştia.

Cu ochii ţintă la pumnul lui Mario, jucătorul de catch zise:

— Haide, fiii cuminte. Întoarce-te frumos la bar.

Chelnerul ieşi de după perdeaua roşie şi ajunse la bar, ascunzând de bine de rău în mânecă un obiect care părea a fi un baston scurt de cauciuc. Clientela se grupa spre intervalul central ca să urmărească mai bine pugilatul, care acum părea inevitabil.

Cei doi adversari se examinau cu intensitate. Ca un profesionist, Mercenarul observă că Mario avea garda cam sus. Frailing era alb ca varul. Era clar că bătaia cu pumnii nu făcea parte dintre distracţiile lui favorite. Se dezmetici şi zise:

— Lasă, Max! Hai să plecăm!

Stupefiat, jucătorul de catch întoarse o clipă privirea spre partenerul său.

— Credeam…

— Hei! protestă marinarul chior. Păi, nu merge treaba aşa, nenică! Provocăm lumea şi pe urmă ne cărăbănim! Nu ţine!

Şi lovi cu pumnul. Cât pe ce să fie luat prin surprindere, Max eschivă cu supleţe şi lovi jos.

Exact ce prevăzuse şi Frost. Fără să vrea, era de partea lui Mario. Poate că era vorba de solidaritatea dintre „colegi”. Strânse din dinţi.

Dar Mario chiar asta aştepta, şi Frost îl admiră fără rezerve. Un adevărat artist al încăierărilor! În mod deliberat lăsase o breşă în garda sa şi adversarul se aruncase imediat. În ciuda profesionalismului, omul lui Frailing avea s-o scoată cu greu la capăt. Înţelese asta în acelaşi timp cu Mercenarul când, profitând de uşorul său dezechilibru, Mario îl trase spre el apoi îl ridică cu o lovitură de genunchi în bărbie.

— *Beautiful!* exclamă marinarul care pariase zece dolari.

Camaradul său se încruntă.

Chinezoaicele nu mai erau lângă ei. Frost le căută instinctiv cu privirea. Când intrase erau şase fete. Toate dispăruseră. Ciudat. Nici nu văzuse, nici nu simţise uşa deschizându-se spre exterior.

Max se rostogolise pe o rogojină. Se ridică furios. Un firicel de sânge îi lucea la colţul gurii. Marinarul chior râse zgomotos.

— Ei, frumosule, acum îi ceri scuze lui Mario?

Umorul nu fu deloc pe placul celuilalt. Max scuipă, clocotind de furie.

— Găoază chioară!

Mario se trase înapoi cu o săritură comică şi, fără să-l scape din ochi pe adversar, se întoarse o secundă ca să-i arate fundul. Dar imediat fu din nou în gardă, în faţa adversarului.

— Ştii ce-o să-i faci curului meu? O să-i tragi un pupic!

În sală, unde pariurile erau în toi, răsunară hohote de râs.

Max încercă un croşeu de dreapta care îşi rată ţinta. Insolenţa marinarului chior îl enerva şi îl făcea să greşească. În schimb, piciorul lui Mario nimeri obiectivul. Lovit la ficat, garda de corp a lui Frailing se îndoi în faţă strâmbându-se de durere.

— Ridică-te, Max! strigă un spectator. Scoate-i ochiul!

— Lasă gura! răcni altul. E un căcănar! El l-a provocat. Haide, dă-i la moacă, Mario!

Existau şanse ca înfruntarea dintre cei doi să se transforme într-o încăierare generală, şi Frost nu voia deloc asta. Se ridică încercând o retragere discretă spre ieşire. Frailing se gândea la acelaşi lucru. Se trăgea uşor înapoi şi întorcea din când în când capul ca să repereze locul în care se afla uşa. Apoi, brusc, încremeni. Max băgase mâna în buzunarul salopetei şi scosese un cuţit cu buton. Cu un zâmbet ucigaş pe buze, garda de corp apăsă pe buton. Din mâner ţâşni o lamă de cincisprezece centimetri care luci în lumina galbenă ce cădea din tavan.

— O să-ţi fac curu’ dantelă!

— Ticălosule! mormăi Mario, impresionat de dimensiunile lamei.

Unul dintre susţinătorii lui strigă:

— Laşule! Nu e corect!

Cu un gest furios, tipul aruncă cu halba plină care îşi revărsă conţinutul peste spectatori, apoi îl lovi pe Max în ceafa. Jucătorul de catch se clătină şi îndoi genunchii. Mario îi trase un pumn zdravăn în plex.

Un tip care pariase pe omul lui Frailing se indignă. Se repezi la cel care aruncase cu halba şi, cu o lovitură de cot, îi rupse trei dinţi din gură. Apoi se întoarse spre marinarul chior şi răcni:

— Javră! Ai profitat ca să-l loveşti.

Mario se apropie ameninţător.

— Hei, năpârstocule, gura ta vorbeşte aşa?

Şi bătaia deveni generală. De partea „occidentală”, mesele şi băncile fură răsturnate în câteva secunde, în timp ce în partea „asiatică”, ceşti, sticle, pahare şi tăvi zburară în aer. Corpuri înlănţuite, fără deosebire de rasă, se rostogoleau peste pernele spintecate. Pumni, şuturi, cioburi de veselă şi bucăţi de mobilier străbăteau norul de fum.

Frost văzu un asiatic mic de statură luând cuţitul lui Max care zăcea fără cunoştinţă. I se păru că tipul înfige lama în burta gărzii de corp, după care fugi spre bar în căutarea altui client. Nu avu timp să-l urmărească mai departe, căci simţi o palmă pe umăr. Cunoştea prea bine acest tip de încăierare ca să se lase păcălit şi să se întoarcă. În secunda în care lăsa capul în jos, un pumn enorm îi atinse uşor părul. Profitând de elanul său, se rostogoli pe deasupra mesei – aproape singura care mai rămăsese întreagă – ca să vadă cum stătea situaţia. Ridicându-se în picioare între masă şi perete, Frost îşi descoperi adversarul.

Tipul era un adevărat monstru. Nu era prea înalt, dar era lat în spate, semănând cu casă de bani. Mânecile suflecate ale cămăşii sale în carouri lăsau să se vadă nişte antebraţe păroase şi neobişnuit de groase. Avea nişte ochi verzi şi un păr zbârlit, care lăsa impresia unui cap de urs. O barbă încâlcită, brun-roşcată ca şi părul, ascundea parţial cicatricea urâtă care îi brăzda obrazul stâng.

Ochii deschişi ai lui Cap de Urs examinară costumul crem impecabil al Mercenarului.

— Prin urmare, frumosule dandy, eşti amic cu chioru’ ălălaltu’? Nu ne băgăm când e vorba de amici?

Considerând că nu avea de ales, Frost se hotărî să se implice! Apucă masa de picioare şi o aruncă în capul omului cu cicatrice. Celălalt primi lovitura fără să clipească.

— Ha! Ha! Vrei să faci buba lu’ Truman? Urât din partea ta! Lu’ Truman nu-i place asta deloc! Ia să vezi ce-o să-ţi facă!

Bărbosul lovi cu pumnul în masa care se rupse în două. Apucă bucăţile şi le aruncă în sală învârtindu-se pe loc ca un copil încântat de puterea lui.

Frailing îşi trăgea garda de corp spre ieşire. Un picior de masă îl izbi drept în frunte şi căzu pe spate. Micul asiatic care furase cuţitul lui Max profită ca să se arunce asupra lui. Dar se prăbuşi peste britanic, secerat în plină acţiune de o altă bucată. O

ţandără mare de lemn ateriză pe tejghea, atingându-l uşor pe barmanul care răcnea fraze sacadate şi imposibil de înţeles în receptorul unui telefon.

Mercenarul înţelese că poliţia va sosi curând. Trebuia s-o şteargă. Dar Truman îl făcu să-şi amintească de el cu o directă de stânga. Frost se lăsă în jos în ultima clipă. Cu un pârâit sinistru, pumnul mare lovi peretele de scândură. Lovitura ar fi ucis un bou.

Mercenarul se ghemui, lovi cu capul în stomacul colosului şi fu gata să cadă jos ameţit. Chiar dacă ai fi avut în mână o lamă de oţel, probabil că trebuia să găseşti locul potrivit printre fibrele musculare ca să i-o înfigi.

Cap de Urs apelă din nou la specialitatea lui, directa de stânga. Loviturile lui erau năprasnice, dar tipul nu prea avea imaginaţie. Frost eschivă, cu privirea la adversar. Nu văzu sticla de whisky care traversa sala în diagonală pe calea aerului.

Coliziunea fu dură. Mercenarul avu impresia că pometul drept îi făcea explozie. Cu o mişcare de panică. Frost duse mâna la ochiul sănătos, în timp ce pământul se legăna sub picioarele lui. Încă mai vedea! Aproape liniştit, în ciuda pericolului, răsuflă din greu şi căzu în fund, cu spatele sprijinit de perete.

Contrar oricărei aşteptări, Cap de Urs nu profită de situaţie ca să-l facă KO. Se întoarse furios spre punctul de lansare al sticlei şi răcni:

— Căcănarilor! Nu puteaţi să-i lăsaţi pe Truman şi pe Chior să se caftească liniştiţi?

Colosul părea că are o noţiune foarte personală despre lupta echitabilă, dar pentru Frost, încăierarea nu fusese niciodată un amuzament. Poate că acest joc imbecil avea regulile lui, dar el nu le cunoştea. Totuşi ăsta era un lucru pe care nu avea nici timp şi nici poftă să i-l explice lui Truman.

Mercenarul profită de scurta diversiune, îşi puse mintea la contribuţie şi încercă să găsească punctele slabe ale colosului. Nu găsi decât unul singur.

Truman deschise braţele cu un aer dezolat şi, luându-l drept martor, arătă cu degetul spre marinarii care, în ciuda loviturilor de baston ale barmanului, şterpeleau sticlele de băutură.

— Are dreptate, zău că te calcă pe nervi…

Mercenarul se ridică brusc şi plasă o lovitură solidă de picior în punctul vulnerabil pe care îl alesese. Simţi foarte net testiculele lui Cap de Urs turtindu-se, strivite între talpa de piele şi osul iliac. Monstrul se prăbuşi, cu faţa violacee, urlând de durere ca un

animal. Frost îl anestezie cu un *atemi* la gât.

Întoarse capul spre sală. Nu toţi ţineau la codul de onoare al lui Cap de Urs. Văzu strălucind lame de cuţit. În momentul în care îşi relua înaintarea spre uşă, unul dintre marinarii blonzi se aruncă asupra lui. Frost îşi puse pumnii unul lângă celălalt şi îi lovi capul ca pe o minge de volei. Blondul, luând-o înapoi, făcu un salt spectaculos şi se prăbuşi peste un japonez care dădea o lecţie de karate unui matelot european. Gândindu-se numai la sosirea poliţiei, Mercenarul reuşi să ajungă pe intervalul central fără să privească în spate.

Mare greşeală!

Truman era mai rezistent decât îşi închipuise. Cu ochii injectaţi de sânge, monstrul se ridică în picioare. Apucă o bancă de lemn şi, precum un Samson susţinând bolta templului, o ridică într-o mână ca să lovească capul inamicului său.

Un grup de chinezi se băteau pe intervalul central, blocând trecerea Mercenarului. Frost auzi un fel de grohăit furios, se întoarse şi văzu banca venind spre el ca o măciucă enormă.

CAPITOLUL II

Apoi se auzi un alt mârâit, de data asta de durere. Stupefiat, Mercenarul îl văzu pe Truman dând ochii peste cap. Monstrul căzu în genunchi, mai întâi lent, apoi se prăbuşindu-se brusc, primind în plin banca de lemn destinată americanului. Din fum apăru silueta lui Mario, în spatele masei de carne şi lemn. Agită o sticlă şi exclamă vesel:

— Cred, colega, că l-am adormit pentru un timp!

Frost mulţumi cu un zâmbet distant. Nu avea nici un chef să facă cunoştinţă. Cu toate astea, se văzu obligat să facă front comun cu Mario pentru a respinge un atac masiv al chinezilor.

În spatele grupului, câţiva oameni zăceau fără cunoştinţă. Unii pierdeau sânge. Cu siguranţă că erau şi morţi. Da, cel puţin unul.

Mercenarul îl zări pe Frailing, întins lângă bar. Cu cuţitul lui Max înfipt în gât. Nu-l găsi pe micul asiatic şi nici garda de corp. Farsa lua o întorsătură urâtă de tot şi în depărtare se auzea urletul sirenelor. Mario se uită îngrijorat la Frost.

În timp ce lua pe sus un chinez şi îl expedia în braţele unui roşcovan. Mario zise cât se poate de discret:

— E timpul s-o ştergem, colega. Vino, te duc la mine acasă.

— De acord, răspunse Mercenarul arătând spre încăierarea care nu se mai oprea. Dar nu vom putea trece.

Gâfâiau şi vorbeau în timp ce împărţeau pumni în dreapta şi în stânga. Profitând de o acalmie, Mario îi arătă perdeaua roşie.

— Pe-acolo. Cunosc drumul. Ia-o-nainte.

Frost păşi peste două corpuri şi ajunse la perdea. Fie Mario era idiot şi voia să fie prinşi, fie exista o posibilitate de a ieşi prin partea din spate. La urma urmelor, nu avea de ales. Nu avea cum să ajungă la uşa care dădea spre stradă. Şi, oricum, chiar dacă ar fi ajuns, acum avea toate şansele să dea nas în nas cu poliţiştii. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

Mario îl împinse pe Frost ca să treacă dincolo de perdea. În acel moment răsună o împuşcătură.

— Repede! strigă Mercenarul.

Nici un răspuns.

Se întoarse. Mario zăcea pe jos, cu umărul stâng plin de sânge.

Mercenarul îl văzu pe cel care trăsese. Era Max. Înarmat cu un Colt Python 357 Magnum, garda de corp stătea lungită lângă

uşă, aparent gata să-şi dea duhul. Dar furia răzbunării lucea în ochii lui de brută.

— Lasă-mă, zise gemând Mario. Fugi. Poate că vei da peste fete. Cere-le să te ducă la Aung Şu.

Numai că asta era ceva ce Frost nu putea să facă. Probabil că mai adineauri Mario îi salvase viaţa pocnindu-l în cap pe Truman, iar acum, în ciuda stării în care se afla. Voia să-l ajute să scape de poliţie.

Mercenarul îl luă de subsuori, îl ridică cu greutate şi îl trase spre încăperea din spatele barului. Întoarse repede capul şi îl văzu pe Max ridicând revolverul în direcţia lor, dar barmanul îl dezarmă cu o lovitură de baston.

— Lasă-mă… zise Mario. Ticălosul a tras în mine. S-a terminat.

— Taci! îi ordonă Mercenarul. Te oboseşti şi mă oboseşti şi pe mine.

Trecu braţul rănitului după umerii lui şi îl trase în spatele draperiei. Aruncă o ultimă privire în sală ca să se convingă că nu-i urmărea nimeni.

În clipa aceea uşa se deschise violent. Primul poliţist intră în bar cu revolverul în mână. Un fluier strident răsună în urechile Mercenarului, urmat de un strigăt autoritar:

— Mâinile sus! Nimeni nu mai mişcă!

Frost nu avusese timp să tragă perdeaua groasă perfect la locul ei şi lumina din sală desena un triunghi galben pe podeaua plină de praf.

Un ofiţer de poliţie se oprise lângă uşă şi supraveghea asistenţa în timp ce oamenii lui pătrundeau în sală. Un japonez reperase ieşirea providenţială. Începu să se tragă înapoi spre perdeaua roşie. Un nou ordin îl făcu să încremenească.

— Hei, acolo! Am zis nici o mişcare!

Poliţiştii invadară micul local. Începură imediat să-i percheziţioneze pe pugilişti şi să îi interogheze. Ofiţerul îşi întoarse privirea spre perdea.

— Dumnezeule mare! murmură Mario. Ne-a văzut!

CAPITOLUL III

— Ssst! şopti Mercenarul.

Din fericire, în partea din spate a barului, plină de lăzi şi sticle, era foarte întuneric. Frost era practic sigur că nu puteau fi văzuţi din sală. Şi. Oricum, nu aveau de ales.

Îl apucă pe Mario cu amândouă mâinile şi îl târî în centrul încăperii jegoase. Dacă ofiţerul striga, se opreau şi se predau. Dar ştia că asta ar fi însemnat sfârşitul unei misiuni care, trebuia să recunoască, începuse cu stângul.

Mirosul de opiu încă mai stăruia în aer, dar nici urmă de fumător.

— Acolo, la stânga, zise cu o voce slabă Mario, arătând eu bărbia o somieră acoperită eu o saltea de paie murdară.

Probabil că acolo stătea fumătorul. Frost îl sprijini de perete pe rănit.

— Mişcă-l, zise Mario.

— Ce?

— Patul. Dedesubt e o gaură pe unde se poate fugi.

Încă nimeni nu intrase în localul din spate şi, aparent, nu fuseseră remarcaţi din sala barului. Dar Frost ştia că e o chestiune de minute, chiar de secunde.

Poliţiştii îi adunau pe oamenii valizi pentru a-i duce la secţie. Mercenarul îl auzi pe ofiţer dând ordine oamenilor săi şi cerându-le să se ocupe de morţi şi de răniţi. Dar reprezentanţii ordinii nu aveau să plece mai înainte de a fi scotocit toată casa.

Frost deplasă patul şi descoperi gaura. O gaură cu un diametru asiatic. Nu puteau să treacă amândoi în acelaşi timp. Cu mare greutate, Frost reuşi să-l facă pe Mario să intre, care dispăru brusc, parcă înghiţit, mârâind de durere.

Mercenarul se pregătea să urmeze acelaşi drum, dar zări urmele de sânge lăsate de Mario. Trebuia să le acopere. Luă o cârpă aruncată pe un scaun şi îl felicită în gând pe patronul barului pentru mizeria care domnea acolo. Praful de pe jos îi permitea să ascundă de bine de rău sângele. Treaba nu era perfectă şi nu va rezista unui examen aprofundat. Dar spera să fie departe în momentul în care anchetatorii vor reveni să cerceteze totul cu mare atenţie.

Se auzi un nou geamăt, provenind de jos, din gaură. Costumul lui crem, pătat deja de bere şi de praf, se va murdări şi mai rău.

Gaura se lărgea, ca o pâlnie răsturnată.

— Pe-aici! răcni vocea ofiţerului.

Le cerca oamenilor săi să arunce o privire în spatele perdelei, în momentul următor, lumina din sală invadă localul din spate.

— E cineva acolo?

Cu preţul unei răsuciri acrobatice, Mercenarul apucă partea de dedesubt a somierei şi o trase spre perete. Zgomotul picioarelor pe sol i se păru asurzitor.

— E cineva aici?

Vocea era înăbuşită, dar Frost nu vedea nimic. Se lăsă să cadă şi în cădere îl atinse pe Mario care gemu.

— Tăcere! Sunt exact deasupra noastră.

Imediat ce se obişnui cu întunericul, Frost zări un canal cu pereţi rugoşi şi umezi. Nu te puteai ţine în picioare. Printre efluviile de opiu, nasul lui captă un miros de parfum. Pe-acolo fugiseră fetele. Cu spatele încovoiat, trăgându-l pe rănit cu mare greutate, Mercenarul se îndreptă spre fundul canalului. Deasupra capului său auzi tălpi grele călcând pe podeaua localului. Dar, după toate aparenţele, poliţiştilor nu le trecea prin minte să deplaseze somiera.

Canalul urca foarte repede. După câţiva metri, Frost văzu că se termina printr-o trapă de lemn. Mario era foarte slăbit şi continua să piardă sânge. Avea nevoie rapid de îngrijire, altfel n-ar fi supravieţuit. După diagnosticul stabilit de Frost, glonţul îi intrase prin dreapta omoplatului, ieşise prin piept, chiar deasupra inimii, formând o plagă mare cu marginile îngrozitor de ciopârţite.

Mercenarul îl sprijini pe rănit cu spatele de peretele umed şi împinse în trapă. După cum putea să se aştepte, trapa era blocată. Mario ridică spre el ochii lucind de febră.

— Bate de trei ori, aşteaptă o secundă, apoi bate încă de două ori.

Nimic.

— Strigă-l pe Aung Şu, zise Mario.

Fără să ridice vocea, de teama poliţiei care făcea mare gălăgie la mai puţin de zece metri de ei, Mercenarul pronunţă numele pomenit de Mario.

— Aung Şu… Aung Şu…

— Ticălosul, murmură Mario. Niciodată nu-l găseşti când ai nevoie de el…

Plămânii lui făceau un zgomot de foaie.

— Taci, ordonă Mercenarul.

Împinse cu putere în trapă. Dar, spre deosebire de mesele de la bar, trapa era solidă. Făcu o nouă tentativă încordându-şi muşchii şi, brusc, auzi un pârâit. Zăvorul cedase.

— Ce-i? strigă vocea unei femei cuprinsă de panică.

Frost ridică trapa. Nu vedea nimic. În secunda următoare înţelese că era ascunsă sub un covor. Dădu la o parte covoraşul care se dovedi a fi o rogojină din paie de orez.

— Cine-i acolo? întrebă vocea.

Frost scoase capul prin deschizătură şi o văzu pe una dintre chinezoaicele care flirta ceva mai devreme cu unul din marinarii blonzi.

— Eu sunt, *baby,* răspunse el zâmbind. Eram îngrijorat pentru sănătatea ta. Fugi după Aung Şu. Am aici jos un prieten care nu se simte bine deloc.

Fata îl recunoscu. Se linişti şi ieşi pe o uşă din fundul încăperii. Într-un colţ, pe o masă joasă, ardea o lampă cu petrol. La lumina ei pâlpâitoare, Mercenarul descoperi o saltea aşezată direct pe podea şi mai multe perne multicolore. În celălalt colţ, podeaua rugoasă ascunsă de rogojinile din paie lăsa locul câtorva metri pătraţi de pardoseală albastră. O oglindă, o chiuvetă şi un bideu indicau clar că acolo era toaleta.

Frost începea să bănuiască cam unde nimerise. Convingerea i se întări când văzu pe pereţii acoperiţi cu hârtie japoneză două postere colorate care semănau tare mult cu fotografiile pe care i le propusese tânărul de pe Nathan Road.

Mercenarul coborî după Mario care gemea întruna.

Chinezoaica se întoarse tocmai în momentul în care îl întindea pe pat. Convingerile lui Frost se transformară în certitudine. Tipul care o însoţea pe fată nu era altul decât Cap de Şopârlă.

— Mario! Ai-ai! murmură chinezul, vizibil afectat.

Mario întoarse capul spre el. Ochiul lui era din ce în ce mai strălucitor.

— Cineva a tras în mine, Aung Şu…

— Nu mai vorbi, îl întrerupse Frost. Păstrează-ţi puterile.

— Pare grav, zise Aung Şu aplecându-se peste rana hidoasă.

— Nu staţi încremeniţi ca doi imbecili uitându-vă cum curge sângele! bombăni Frost. Aduceţi ceva cu care să-i dăm primele îngrijiri.

Aung Şu o împinse pe fată afară din cameră şi ieşi după ea dându-i ordine în limba lui. Frost se lăsă în genunchi lângă saltea. Rupse maioul lui Mario şi, neavând altceva la îndemână, îl aplică pe rană ca să încerce oprirea hemoragiei. Apăsarea îl făcu

pe rănit să ţipe de durere.

— Strânge din dinţi, Mario. Ştiu că doare, dar trebuie să oprim sângele. Altfel o să te goleşti ca un pui.

Mario murmură:

— Sunt terminat, colega…

— Ba nu, îl asigură Mercenarul. O să te îngrijim.

Nu vorbea doar de formă, ca să-l îmbărbăteze. Frost ţinea într-adevăr ca Mario să se vindece. La *Sailor's Haven* îl ajutase pe marinar dintr-un elan spontan. Dar acum, când se afla într-un loc mai mult sau mai puţin sigur, Mercenarul făcea un bilanţ al situaţiei în timp ce strângea sângele rănitului.

Frailing era mort. Dacă supravieţuise, garda lui de corp era departe de a arăta prea bine şi, oricum, nu i-ar fi de nici un folos. Pista care ar fi putut să-l ducă la Fat Mao fusese deci tăiată. Mai rămânea Mario. Cu cât se gândea mai mult, cu atât coincidenţa i se părea mai insolită. Doi bărbaţi fără ochiul stâng, în acelaşi bar, în aceeaşi zi… Şi mai ales chiar în momentul întâlnirii cu Samson Frailing… La drept vorbind, dacă Mario ar fi vrut să determine ratarea întâlnirii, nici c-ar fi putut proceda mai bine.

Dar, simultan, alte detalii apăreau în mintea lui Hank Frost. Marinarul chior fusese cât pe ce să nu-l remarce. Păruse sincer surprins când îl zărise în fundul sălii. Şi era clar că Mario nu era în stare să joace teatru într-un mod atât de convingător. Nu era destul de subtil pentru asta. De altfel, dacă ar fi făcut parte dintr-o maşinaţie, ar fi ştiut cu cine are de-a face şi n-ar fi riscat atât de mult provocând garda de corp a lui Frailing. Totuşi, Frost continua să creadă că nu numai hazardul se afla la originea încăierării de la *Sailor's Haven.*

Dar la urma urmelor… Bineînţeles, în fond, poate că Mario nu ştia. Putuse foarte bine să fie trimis în bar sub un pretext oarecare, ştiindu-se că va sabota întâlnirea în mod involuntar. Dar în ce scop? Şi cum ar fi putut să fie informat un eventual inamic despre această întâlnire? Un apropiat al lui Frailing? Un concurent?

Întrebări la care Mercenarul dorea să găsească cât mai repede răspuns. Iată de ce, în afara unei simpatii vagi pe care i-o inspira „colegul", ţinea foarte mult ca Mario să trăiască.

— O să dau ortul popii! Simt…

— Ba nu, dacă-ţi spun! Rezistă!

— Spune-mi măcar cum te cheamă, colega.

— Tom.

— Tom şi mai cum?

— Tom Hollis.

Era numele pe care Frost i-l spusese lui Frailing.

— Pe mine... pe mine mă cheamă Mario Ribeiro... M-am... m-am născut...

Vocea rănitului nu mai era decât o şoaptă. Frost îi ceru din nou să tacă.

— Nu te obosi. Mario. O să-mi povesteşti toate astea mai târziu. Când ai să te simţi mai bine.

Dar Mario Ribeira nu mai era în stare să mai povestească nimic. Capul îi căzu moale între pernele colorate. Frost îi luă pulsul. Nu era prea grozav dar bătea. Marinarul trăia.

Zgomotul uşii care se deschidea discret îl făcu pe Mercenar să tresară. Intră o femeie. Frost o recunoscu pe bătrâna chinezoaică pe care o zărise când Aung Şu îi lăudase marfa casei. Femeia avea în mână o valijoară din bambus. Îl salută pe Frost cu o plecăciune, puse valijoara lângă pat, se lăsă în genunchi şi întrebă:

— Ştii să dai îngrijiri?

Mercenarul dădu din cap.

— Ai aici tot ce trebuie, adăugă femeia deschizând capacul valijoarei. E mai bine să te las singur. Poliţia e aici şi absenţa mea ar putea să-i facă bănuitori.

— Vor veni! exclamă Frost. Trebuie să ne ascundem.

— N-ai de ce te teme, îl linişti ea. Vin deseori. N-au găsit niciodată această cameră.

În acel moment Mercenarul îşi aminti de un detaliu pe care îl înregistrase în mod inconştient. Camera nu avea fereastră. Se aflau într-o pivniţă.

Neavând de ales, Frost se văzu nevoit să aibă încredere în chinezoaică. Oricum, dacă poliţia era acolo, tot nu putea să iasă. Şi apoi, trădând prezenţa lui, bătrâna ar fi trădat prezenţa camerei ascunse. Frost consideră că nu prea avea de ce să-i fie teamă. La drept vorbind, temerile din acel moment nu erau provocate de propria lui securitate, ci de starea lui Mario. Chinezoaica se ridică. Frost o opri cu un gest.

— Tot ce putem face pentru prietenul meu este să-i dăm primele îngrijiri. Dar nu va fi suficient. Mario are nevoie de îngrijiri serioase, poate chiar de o transfuzie.

Femeia dădu din cap.

— Nu mai înainte de a se trezi. Fiul şi fiica mea au prevăzut totul pentru transportarea lui. O vor anunţa şi pe... pe logodnica lui. Dar trebuie să aşteptăm. Nu-l putem scoate de-aici până

când nu pleacă poliţia şi nu-l putem duce la spital până când nu-i cerem şi lui părerea. Fiul meu se opune.

— Înţeleg, zise Mercenarul. Şi dacă nu-şi recapătă cunoştinţa?

— Îl vom regreta cu toţii, răspunse femeia cu un ton fatalist.

O clipă. Frost se gândi să-l ducă pe Mario la consulatul american. Dar renunţă imediat la această idee. Era un risc prea mare în schimbul unor dezvăluiri foarte ipotetice.

— Ăăă... trebuie să trag concluzia că eşti mama lui Aung Şu?

— Exact.

— Şi fiica ta?

— Ty? Ai văzut-o adineauri aici.

O grimasă greu de descris boţi faţa chinezoaicei. Americanul se întreba dacă ăsta era cumva un zâmbet. Da, era într-adevăr un zâmbet, pentru că adăugă, cu o strălucire complice în ochi:

— Drăguţă fată, nu-i aşa?

— Încântătoare, răspunse Mercenarul.

Crezu că bătrâna îi va anunţa preţul unei seri speciale cu Ty şi regretă că răspunsese cu atâta convingere. Adevărul era că, în timp ce Cap de Şopârlă semăna leit cu maică-sa, sora lui arăta cu totul altfel. Din fericire pentru ea, căci i-ar fi fost greu să-şi practice în mod rentabil onorabila ei profesiune.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, chinezoaica zise:

— Ty avea numai doi ani când tatăl ei s-a ales cu braţul strivit de un picamer. A murit în drum spre spital. Trăiam toţi din salariul lui, înţelegi... Am fost nevoiţi să ne adaptăm.

— Bineînţeles, zise Mercenarul tăcând inventarul valijoarei.

Bătrâna zâmbi din nou, aşa cum ştia ea, apoi îi întoarse spatele şi ieşi.

Cap de Şopârlă atrăgea clienţii spre bordelul thailandez, mama lui ţinea casa şi sora racola marinari la *Sailor's Haven.* „Frumoasă familie", îşi zise Mercenarul, aplicând pudră cicatrizantă pe rana lui Mario.

Dar, fireşte, te aflai la Hong Kong...

*

* *

Dodge-ul negru se deplasa cu viteză moderată pe străzile întunecoase. Ty cunoştea oraşul ca pe propriul buzunar dacă reuşea să găsească un itinerar atât de pustiu. Mâinile ei fine aşezate pe volan nu mai aveau acele unghii roşii incredibile. Americanul trase concluzia că erau nişte unghii false care se lipeau şi se dezlipeau după dorinţă. În fond, nişte instrumente de muncă.

Frost se aşezase în partea din spate şi susţinea capul rănitului, care gemea dar părea că vrea să revină la viaţă. Legase bine bandajul şi tunica împrumutată de Aung Şu în locul puloverului de marinar nu era pătată de sânge. Semn bun!

Mercenarul se uită la ceasul de la mână. Patru fără zece. Poliţiştii nu plecaseră decât la trei şi jumătate, după ce-i interogaseră îndelung pe proprietarii şi pe angajaţii „salonului de masaj". După toate aparenţele, Aung Şu şi patronul barului se cunoşteau foarte bine. Din ascunzătoarea lui, Frost îl auzise pe ofiţer zicând pe un ton ameninţător:

— Voi trimite mai târziu câţiva inspectori. *Sailor's Haven* va fi închis cel puţin o lună! Şi dacă vă prind că mi-aţi ascuns ceva, voi cere şi închiderea salonului vostru.

Aung Şu îi jurase onorabilului reprezentant al legii că dacă altcineva decât un membru al forţelor de ordine – pe care o venera şi o respecta mai presus de orice – l-ar fi bănuit că ascunde fie şi o frântură de adevăr, ar fi fost atât de indignat încât l-ar fi provocat imediat la duel cu sabia, cu picioarele goale pe cărbuni aprinşi.

— Sper că e o figură de stil, mormăise ofiţerul.

— Bineînţeles. Îi aştept pe inspectori şi le voi rezerva cea mai bună primire, îl asigurase Cap de Şopârlă.

În sinea lui, Aung Şu spera că subalternii vor fi mai puţin incoruptibili decât şefii lor şi vor şti să aprecieze plăcerea unui masaj thailandez.

Apoi uşa se deschisese şi apăruse Ty, care examinase cu o privire admirativă îngrijirile date lui Mario. Înainte de plecare, fata ţinuse să aplice un unguent pe faţa tumefiată a Mercenarului. Leacul se dovedise eficace, căci sticla de whisky îi lăsase drept amintire o echimoză pe obrazul drept.

Frost îşi dădu seama că tânăra chinezoaică îl privea în oglinda retrovizoare. Fata îşi feri privirea când o întâlni pe cea a lui Frost şi întrebă:

— Chiar eşti prietenul lui Mario?

— Natural. Ne cunoaştem de multă vreme. De ce?

— E ciudat, domnule Hollis. Fratele meu era convins că v-a mai văzut… Apoi şi-a amintit. Ţi-a vorbit în faţa salonului înainte să intri la *Sailor's Haven.* Erai singur.

— Şi? Aveam întâlnire cu prietenul meu. Erai acolo când m-a recunoscut în fundul sălii. Ai văzut cum a venit spre mine!

Ty ridică din nou ochii spre oglinda retrovizoare. Frost avu impresia că zâmbeşte.

— Asta da, eram acolo, zise ea reţinându-şi chicotitul. Tocmai asta mi se pare ciudat. Nu sunt deloc convinsă că sunteţi prieteni vechi…

În acel moment, Mario se foi, deschise ochii şi murmură slab.

— Ia gheara de pe el, Ty. Dacă tipul ăsta nu e prietenul meu, atunci tu eşti fecioara din Aberdeen.

Fata râse amuzată.

— Scuză-mă, domnule Hollis.

Frost îşi reţinu un suspin de uşurare şi pipăi pulsul lui Mario, care nu era prea vioi, apoi îl întrebă:

— Ce zici, colega? Rezişti?

— Încercăm şi noi, ce să facem? Dar, pe toţi dracii, e tare dureros!

Ty interveni cu o voce blândă:

— Nu crezi c-ar fi mai bine să mergem la spital, Mario?

— Fără spital şi fără doctori, zise Mario. Dacă trebuie s-o mierlesc, vreau să se întâmple pe *Estrela Branca.* Lasă medicamentele colegului meu. Se pricepe mai bine decât toţi şarlatanii cu bluze albe.

— Cum vrei, Mario. Nu vorbi prea mult, eşti foarte slăbit. Totuşi mai vreau un răspuns. Vrei ca fratele meu s-o anunţe pe Joyce?

— Da, natural… Ea… ea o să ştie ce trebuie făcut… Ea… Ai! Aaaah!…

Mario începu să tremure. Frost se răsti la el:

— Nu te mai enerva aşa, fir-ar să fie! Nu sunt expert în cusături. O să rupi aţele dacă o ţii tot aşa!

Dar vorbele lui nu avură nici un ecou. Marinarul îşi pierduse din nou cunoştinţa. Mercenarul îi puse mâna pe frunte. În ciuda analgezicelor, penicilinei şi antipireticelor, avea febră foarte mare.

Merseră mai departe în tăcere încă vreo cinci-şase minute. Americanul se feri să întrebe cine era această misterioasă Joyce. Apoi Ty opri maşina pe un chei pavat. Se întoarse şi anunţă cu glas scăzut:

— Acum urmează faza cea mai delicată. Nu trebuie să fim surprinşi în timpul transbordării.

Frost dădu din cap cu un aer foarte convins. Nu cunoştea destinaţia dar, natural, nu era cazul să-i arate. Era mai bine s-o lase pe Ty să ia iniţiativa. Fata opri motorul, sări din maşină şi se îndreptă spre un mic iaht de croazieră cu motor, de culoare albă, legat la chei.

Frost înţelesese că *Estrela Branca* era un vas şi că acolo îl vor transporta pe Mario. Dar ce fel de vas? Aste era întrebarea. Americanul spera că nu vor avea parte de nici o întâlnire nedorită… Poate că ăsta era momentul să dispară. Nu era rău să viseze, dar era inutil; nu avea de ales. Mersese cam prea departe şi nu mai putea să dea înapoi fără să atragă bănuielile tinerei chinezoaice, care se va duce să spună totul lui Aung Şu, şi poate şi altora…

Fata se întoarse îmbrăcată într-un kimono albastru. Înainte de a părăsi salonul îşi împletise părul într-o coadă frumoasă. Era frumoasă şi avea un mers legănat, evitând cu graţie denivelările pavajului.

În fundal, marea, netedă ca o pată de ulei, clipocea sub clarul de lună. Dacă n-ar fi avut nici o grijă, Frost s-ar fi lăsat cu siguranţă în voia farmecului acelui tablou nocturn. Ty se aplecă şi deschise portiera din spate.

— Totul e bine. Am pus cheile în contact. Ştii să pilotezi un iaht?

Frost simţi o undă de iritare parcurgându-i şira spinării.

— Bineînţeles, ai nevoie de un pilot de curse?

Nu voia să-i mărturisească că se simţea mai în largul lui la manşa unui avion decât la cârma unei ambarcaţiuni. Chinezoaica zâmbi cu părere de rău.

— Nu. Nu, voiam doar…

Frost n-o lăsă să-şi termine fraza. Se grăbi s-o întrerupă:

— În acest caz. E mai bine să treci la cârmă, iar eu să mă ocup de Mario.

Ea dădu din cap. Frost coborî din maşină şi începu să-l tragă pe rănit afară. În acel moment pe chei răsună o exclamaţie:

— *Hey Pat! Look at that!*[1]

Frost şi Ty tresăriră ca doi răufăcători prinşi cu mâna în sac.

— *Hey, you! Come up, here! Let’s have a li’ll chat!*[2]

Accentul era irlandez, ca probabil şi cei doi marinari solizi care se apropiau de Dodge, cu sticla în mână. Unul dintre ei fredona un cântec marinăresc. Camaradul lui îi dădu o replică răguşită, apoi într-un cor strident, cântară împreună refrenul.

Lumina se aprinse la fereastra de la etaj a unei case.

— Dumnezeule! murmură Mercenarul. Vor trezi tot cartierul! Repede, Ty, sări la volan! S-o ştergem de-aici!

---

[1] Ei, Pat! Ia uite la asta!

[2] Ei, tu de colo! Ia fă-te-ncoace să schimbăm o vorbă!

În grabă, Frost încercă să bage la loc în maşină corpul moale şi teribil de greu al lui Mario, dar nu reuşi şi se temu să nu rupă firele.

— Oricum, e prea târziu, zise chinezoaica. Ne-au văzut. Voi încerca să-i potolesc.

Se întoarse pe loc şi făcu un pas spre cei doi bărbaţi.

— Stai, zise Frost. Sunt beţi. Ce-ai de gând să faci?

— Să-i calmez, după cum ţi-am spus.

— Eşti nebună! N-ai să reuşeşti. Ajută-mă mai bine să-l pun pe Mario pe banchetă şi s-o ştergem!

Ty se întoarse spre el şi-l fulgeră cu privirea.

— Domnule Hollis, le dau voie bărbaţilor să-mi facă multe lucruri, nu însă să mă facă nebună! Am să-ţi trag o palmă dacă mai zici o dată! Am spus că îi voi calma pe beţivii ăştia şi aşa voi face. Asta e treaba mea.

Frost nu o putea împiedica fără să-l lase singur pe Mario. Neputincios, Mercenarul se uită după tânăra chinezoaică care se îndrepta spre cei doi irlandezi, lăsându-l acolo cu rănitul în braţe.

CAPITOLUL IV

— Hei, păpuşo, nu vrei să împărţi cu noi băuturica? propuse unul dintre marinari.

— Păi cum… răspunse Ty cu o voce seducătoare. Ba am putea să împărţim chiar şi altceva. Dar cu condiţia să nu mai faceţi tămbălăul ăsta!

— Bafta noastră, amice, zise cel mai înalt dintre beţivi. Am dat peste o curvă!

Şi Frost înţelese că încântătoarea soră a lui Cap de Şopârlă avea într-adevăr toate mijloacele de a-i calma. Avea pur şi simplu intenţia să-şi exercite meseria.

Fata acceptă sticla întinsă, înghiţi puţin alcool, apoi îi prinse pe cei doi mateloţi de mijloc şi-i duse pe o stradă întunecoasă.

Mercenarul se uită cu atenţie în jur. Lumina de la fereastra din faţă se stinsese. Nici ţipenie de om. Nici un zgomot pe chei. Noaptea domnea suverană.

Trecu o jumătate de oră. Frost îl trăsese pe Mario în cabina vasului. O pată roşie începea să se formeze pe tunica împrumutată de la Aung Şu, dar Mercenarul nu avea timp să desfacă bandajul. Ty putea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Rănitul se agită de câteva ori şi americanul îi administra un calmant uşor, luat din valijoara de bambus.

La un moment dat, Mario începu să vorbească prin somn într-un amestec curios de engleză, chineză şi o altă limbă care părea a fi portugheza. Frost ascultă cu atenţie. Înţelegea mai ales numele proprii. *Estrela Branca.* Da, Mario era cu siguranţă portughez. Joyce… Misterioasa Joyce… Lu… Probabil o chinezoaică. Aung Şu fu amintit de mai multe ori, apoi iar Joyce.

Şi, brusc, americanul încremeni. Da, nu se putea înşela. Mario Ribeira pronunţase de mai multe ori şi foarte clar numele lui Fat Mao. Hank Frost înţelese că fusese inspirat când ascultase de glasul instinctului. Deveni şi mai atent, dar Mario abandonă rapid capitolul Fat Mao ca să revină la cel al femeilor. Un zâmbet radios îi apăru pe buze în timp ce-şi rememora momentele plăcute petrecute cu Lu, Joyce şi Ty. Americanul nu era chiar atât de surprins.

Frost se întreba dacă Mario deţinea destule informaţii şi dacă va avea destulă vitalitate pentru a-i permite să găsească pista spre Fat Mao. Era atât de cufundat în gânduri, încât nu simţi

mişcarea uşoară a vasului.

La drept vorbind, o înregistră inconştient şi îşi zise că începe să bată vântul. Dar era Ty care urcase la bord. Mercenarul tresări auzind vocea fetei în spatele lui.

— Ei bine, frumos îţi sade, domnule Hollis!

Mercenarul se întoarse.

— Ce?

— Tragi cu urechea la confesiunile intime ale prietenului tău Mario…

— Nici vorbă. Nu înţeleg nimic. Pentru mine e un fel de…

— Chineză?

Frost zâmbi. Fata zâmbi şi ea. Observă că se pudrase în grabă dar încă mai era transpirată. Coada, atât de impecabilă, suferise rău de tot. Frost zări o bancnotă mare care ieşea din mâneca albastră, li atrase atenţia. Fata roşi şi puse bancnota la loc apoi, de parcă ar fi vrut să se justifice, zise:

— Să ştii că nu i-am furat. Iar ei n-or să plângă după bani!

— Nu te-am întrebat nimic. Ne-ai scos dintr-un mare impas. Hai să mergem. A durat cam mult.

Ty scoase una din agrafele care îi ţineau coada, o puse între dinţi şi, în timp ce-şi aranja părut întrebă:

— Ai încercat vreodată să scoţi apă dintr-un puţ secat, domnule Hollis?

— Nu, de ce? E imposibil!

— Deloc. Asta am făcut eu adineauri în stradă. Şi încă de două ori!

— În stradă!

Ea râse.

— Ei, ce să facem, ne exercităm talentele unde putem… Fii liniştit, nu ne-a văzut nimeni. Cunosc colţurile cele mai întunecoase din Hong Kong. La ora asta. Irlandezii mei dorm pe pavaj şi visează frumos. Nu se vor trezi înainte de trecerea primelor ricşe.

Coada arăta acum ca la început. Ty puse la loc agrafa mare. Ceva în privirea ei îi spunea Mercenarului că nu era deloc împotriva ideii de a-şi exercita talentele încă o dată înainte de a porni pe mare spre *Estrela Branca.* Şi gratuit! Se convinse că avea dreptate când ea îşi ridică rochia albastră ca să tragă de un ciorap de mătase neagră.

— Vrei să ştii ce spunea Mario prin somn, domnule Hollis?

— Cel mai mult aş vrea să mergem de-aici pentru a-l pune la loc sigur.

Fata se aplecă spre Mario.

— Doarme ca un îngeraş, nu e nici o grabă.

Într-adevăr, marinarul respira regulat cu un sforăit sonor.

Calmantul începuse să-şi facă efectul.

Ty îşi potrivi şi al doilea ciorap, fixându-l la portjartier, fără să se grăbească, apoi continuă:

— Zicea că Lu e dulceaţa, tandreţea femeii iubitoare şi supuse. Joyce e frumuseţea de marmură, zeiţa atrăgătoare şi semeaţă.

Tăcu. Se considera că Frost le cunoştea pe amantele lui Mario Ribeira. Mercenarul aprobă cu o mişcare a capului apoi puse întrebarea inevitabilă:

— Şi tu?

Fata îl aştepta la cotitură.

— Eu… Nu ţi-a vorbit niciodată de mine?

Mercenarul răspunse cu un zâmbet care nu spunea nici da, nici nu. Fata zâmbi şi ea, se lăsă în genunchi, îşi netezi lent rochia pe pulpe şi îşi prinse bărbia în mână, eu un aer ezitant. În cele din urmă, tăcu o strâmbătură provocatoare şi zise:

— Nu, nu pot să traduc literal. Nu ar fi frumos. Ca să simplificăm, să spunem că sunt vulcanul, mâncarea picantă care-ţi arde gura şi îţi aprinde tâmplele. Îţi plac mâncărurile picante, domnule Hollis?

— Fii înţeleaptă, Ty. Avem altceva de făcut! Du-mă la *Estrela Branca.*

Tânăra chinezoaică se ridică încruntată. Se vedea clar că nu era obişnuită să primească refuzuri.

— Nu ştii ce pierzi, domnule Hollis…

Frost nu avea prea mare poftă să afle, dar consideră că puţină reconfortare ar fi binevenită.

— Altă dată, Ty. Când împrejurările vor fi mai potrivite…

Ea zâmbi din nou.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Acum nu e momentul.

Se întoarse spre cârmă.

— Şi paza de coastă? zise americanul. Regiunea e foarte supravegheată în acest moment. Se iau măsuri împotriva imigraţiei clandestine. Te-ai gândit la ceva în cazul în care vom fi interceptaţi cu Mario la bord?

Fata se învârti în loc, se uită la el şi izbucni în râs.

— Toate patrulele cunosc vasul meu, domule Hollis. Când pun piciorul la bordul lui, n-o fac pentru a percheziţiona, ci ca să guste dintr-o mâncare picantă. Dacă îi vom întâlni, le voi spune

că nu sunt liberă şi-i voi ruga să aştepte întoarcerea mea. Fii liniştit, ştiu să se poarte.

Râse din nou şi ieşi din cabină. Frost auzi destul de repede zgomotul motorului şi ambarcaţiunea porni pe valurile liniştite.

*

* *

O întreagă porţiune a portului Aberdeen era plină de o mulţime de ambarcaţiuni legate unele de altele, la care se ajungea pe un labirint de punţi din lemn. Pe acele ambarcaţiuni trăiau familii întregi. Pe punţi erau întinse rufe la uscat. Şi, dacă te luai după cantitatea de alge prinsă de cocă. Puţine ambarcaţiuni mai erau în stare să părăsească portul şi să iasă în larg.

Soarele răsărea pe insulă când iahtul începu să-şi croiască un drum sinuos prin acel ciudat parc de vase. Ici şi colo, o joncă se înălţa asemenea unui monument enorm alături de bărci mari post întreţinute. Dincolo de cheiuri, câţiva zgârie-nori, auriţi de primele raze ale soarelui, contrastau în mod ciudat cu amalgamul de pagode colorate şi de case tradiţionale.

Iahtul acostă un cuter alb care părea un iaht somptuos rătăcit printre hârburile din jur. Frost citi prin hublou ESTRELA BRANCA, scris cu litere de cupru strălucitoare.

Ty legă două frânghii de cuter. Opri motorul şi intră în cabină.

— Am ajuns, zise ea.

Cu mare greutate îl transportară pe Mario care dormea încă şi atârna cât un măgar mort. După ce-l întinse pe una dintre cele două cuşti suprapuse, Frost, şiroind de sudoare, se aşeză la picioarele lui. Îşi trase sufletul şi aprinse o ţigară Camel. O servi şi pe Ty, care acceptă şi plecă spre partea din faţă a ambarcaţiunii zicând:

— Mă duc să văd dacă avem ceva de băut.

Mercenarul desfăcu bandajul lui Mario. Starea rănii era satisfăcătoare. Încă nu se vedea nici o urmă de infecţie. Cusăturile rezistau dar sângele continua să picure domol. Frost adăugă o doză solidă de pudră cicatrizantă şi schimbă pansamentul. Ty reapăru în momentul în care încheia tunica.

— Crezi că o să scape? întrebă ea sincer preocupată.

— N-am de unde să ştiu. Fără radiografie, nu se poate cunoaşte ce distrugeri a provocat glonţul traversând cuşca toracică.

— Convinge-l să meargă la spital. Poate că pe tine te va asculta.

Frost strivi ţigara într-o tigvă prinsă în şuruburi în acest scop la căpătâiul cuştii.

— Ca să mă asculte, ar trebui să mă audă, răspunse el dând din umeri.

Ty îi întinse o cupă de porţelan.

— Am găsit alcool de orez. Cam asta e tot ce are. Doar dacă nu vrei cumva porto sau vin roze portughez.

— Alcool de orez, zise Mercenarul. Ori mă înviorează, ori mă pune jos.

Ty îl servi râzând. Băură în tăcere apoi mai fumară o ţigară.

Frost examină locul. Pe jos era întins un covor sintetic cenuşiu. Cuştile de lemn erau situate la tribord. La babord, un perete vopsit în alb cu o uşă decorată cu un kakemono forma o altă cabină mult mai mică decât locuinţa principală. În partea din faţă se puteau vedea un reşou cu două ochiuri şi un mic frigider: bucătăria. Tavanul, direct sub ruf, era decorat cu scoici lăcuite, cu corali şi cu un tatu lipit cu labele în sus. Nu era prea mare, dar era bine amenajat.

Mario sforăia.

După ce-şi goli cupa, Frost avu impresia că simte cu o mai mare acuitate legănatul cuterului. Ty se aşezase turceşte pe podea. În timp ce-şi stingea chiştocul, ca îi turnă din nou în cupă fără să-l mai întrebe. După a doua cupă, cuterul începu să se clatine. Frost se uită în sus. Tatuul se mişca acolo sus şi îl privea cu un aer ameninţător.

— Hopa… hopa… murmură chinezoaica. Nu pot să plec aşa. N-am să mai nimeresc drumul.

Şi pe ea o ameţise rău alcoolul de orez după o noapte albă. Frost îşi dădu seama de asta după ce fata îşi stinsese ţigara şi se întoarse spre el. Îl privi şi izbucni în râs.

— Ce te-a apucat?

Avea lacrimi în ochi şi răspunse printre hohote.

— Iartă-mă... Erai atât de impecabil ieri seară când ai intrat la *Sailor's Haven!* Ai fi jurat că te duceai la o întâlnire cu o femeie. Şi… şi acum… Obrazul… Şi costumul care pare o otreapă murdară…

— Şi asta te face să râzi? bombăni Mercenarul.

— Ştiu… ştiu… N-ar trebui. Dar… Nu mă pot abţine.

— Mda, mormăi Mercenarul, am nevoie de un duş, de haine curate şi de un pui de somn.

Deodată Ty se opri din râs.

— Dar ai aici tot ce-ţi trebuie. Ar fi trebuit să mă gândesc.

Deschise un sertar de sub cuşetă. Înăuntru erau frumos aşezate puloverele de marinar şi pantalonii lui Mario.

— Eu îţi caut hainele! Fugi la duş, domnule Hollis! Şi să nu-mi spui că nu ştii cum funcţionează. Toţi prietenii lui Mario îi cunosc duşul. E celebritatea portului Aberdeen.

Frost cunoscu o secundă de panică care aproape că-l trezi din ameţeală. Apoi văzu că fata întorcea capul spre kakemono. Se ridică şi deschise uşa mică. Un duş? De ce nu, la urma urmelor!

Nu greşise. Era într-adevăr cabinetul de toaletă. Aproape că se sperie când se văzu în oglindă. Închise uşa şi se uită în jur. Cuterul lui Mario Ribeira era bine echipat. Chiuvetă mică prinsă în perete sub un dulăpior de toaletă. WC turcesc. Frost examină mecanismul. Foarte abil. Deasupra capului, un con mare răsturnat, asemănător cu o pâlnie, servea drept rezervor de apă. Trăgând lanţul, se acţiona deschiderea rezervorului. Pâlnia se termina cu un fel de stropitoare lungă. Deschideai un robinet şi apa cădea de sus. Un grătar mobil de lemn era ridicat pe perete. Era destul să-l laşi în jos deasupra wc-ului şi aveai un duş.

Americanul se dezbrăcă şi răsuci de robinet. Primul jet îl făcu să se cutremure. Mario nu prevăzuse ceva care să încălzească apa. Dar soarele bătuse toată ziua trecută în rezervor şi duşul deveni foarte repede suportabil, înviorător.

Frost nu-şi scosese banda neagră. O intuiţie! Înţelese că fusese bine inspirat când uşa se deschise şi intra Ty. Fără banda lui s-ar fi simţit prea gol în faţa fetei, deşi nici ea nu era mai îmbrăcată.

Fata se apropie de el cu ochii strălucitori, cu obrajii aprinşi de alcoolul de orez.

— Ai uitat esenţialul, domnule Hollis, murmură ea întinzându-i un săpun şi două mănuşi de toaletă.

Intră sub duş lângă Frost, se lăsă stropită râzând apoi opri apa. Fără o vorbă, fata luă una dintre mănuşi şi începu să-l săpunească pe Mercenar. Iar el era un bărbat prea galant ca să nu-i răspundă la fel.

După ce terminară, fata se lipi de el şi şopti:

— Acum împrejurările sunt potrivite?

Drept răspuns, Mercenarul îi puse o mână pe spate şi o lăsă să-i alunece spre fund. Ty se ridică pe vârful picioarelor ca să-l sărute. Apoi râse şi aruncă capul pe spate când, fără să-i spună, Mercenarul deschise din nou robinetul. Se clătiră mângâindu-se, uşor la început, apoi din ce în ce mai îndrăzneţ.

Chinezoaica îşi desfăcuse coada şi părul ei lung şi negru se

lipise de umeri şi de sâni. Frost îl dădu la o parte ca să pună stăpânire de sânii mici în formă de pară, pe care îi simţi cu mare plăcere cum se întăresc şi mai mult în palmele sale.

Mângâierile ei erau subtile, rafinate. Îl făcură foarte repede pe american să gâfâie. Dorinţa îl ardea insuportabil. O prinse pe fată de fese şi o ridică ca s-o pătrundă. Fata răspunse cu o mică tânguire şi Frost simţi picioarele fine încolăcindu-se ca nişte liane după mijlocul lui.

Ty era subţire şi uşoară ca un fulg. Corpul ei mic şi arămiu avea supleţea unui bambus. Îşi pierduse vulgaritatea de profesionistă a amorului. Era o femeie care se abandona dorinţei. Frost nu se înşelă când fata îi răspunse fără reţinere elanurilor sale. Rând pe rând pisică şi tigresă, Ty se oferi cu ardoare, gemând uşor de plăcere. Ceea ce vindea altora, lui îi oferea cu voluptate în mod generos.

Lipiţi unul de altul sub duş, îşi lăsară corpurile încercate de emoţiile nopţii să se iubească fără grabă. Mişcarea lină a ambarcaţiunii îi legănă îndelung, apoi li se păru că se duc la fund şi avură impresia că se îneacă când plăcerea îi copleşi aproape prin surprindere.

Cadranul ceasului de la mână arăta şase şi jumătate. Soarele bătea puternic în ruful cuterului *Estrela Branca.*

Frost se sculă şi deschise hubloul. Se simţi puţin ridicol în pantalonii albi prea scurţi şi maioul cu dungi prea larg, dar Ty insistase asigurându-l că Mario nu se va supăra. Şi mai insistase să-i dea din nou cu unguent pe obraz. Îl masase delicat, îndelung, apoi, printr-un fel de alunecare progresivă spre plăcere, masajul se terminase cu o doua „încleştare” pe covorul sintetic.

Ty făcuse cafea în mica bucătărie de la bord, apoi plecase întrebând:

— Vei veni curând să mă vezi, Tom? Trebuie să-mi aduci veşti despre Mario. Şi apoi…

Îi adresă un zâmbet care spunea multe.

Frost îi făcu promisiuni vagi.

— Acum ştii drumul, spusese fata râzând.

*

* *

Motorul iahtului nu mai era decât un zbârnâit depărtat. Frost încercă să-l repereze. Dar era imposibil prin mulţimea ambarcaţiunilor care se legănau domol în port. Aberdeen se trezea. Copiii ţipau şi zgomotul oalelor trântite răsuna pe toate

ambarcaţiunile din jur. Zvon de voci. Primele certuri ale zilei!

Mort de foame, Frost se lungi pe cealaltă cuşetă. Dar, contrar frumoasei Ty, Morfeu refuză să-i deschidă braţele. Prea multe întrebări se înghesuiau în mintea lui, mai ales cele despre relaţiile dintre Mario şi Fat Mao. Iar căldura era insuportabilă. Aerul care intra prin hublou părea că ţâşneşte din gura unui cuptor. Aparatele de radio cu tranzistori fuseseră date la maxim. O orchestră formată din instrumente de percuţie începu să repete o melodie în acel vacarm de nedescris.

Ăsta era norocul lui!

Se ridică şi închise hubloul, apoi aprinse o ţigară cu vechea lui brichetă Zippo. Din înălţimea tavanului, tatuul îi arunca priviri pline de ură. Să fi fost un reproş pentru că păcătuise cu Ty?

— Gelosule, murmură el suflând primul fum spre nasul animalului.

Dar înţelese la al doilea fum. Un acces violent de tuse îl scutură pe Mario, care gemu de durere pe cuşetă. Mercenarul se grăbi să deschidă două hublouri şi aruncă ţigara în apa portului.

În ciuda vacarmului de-afară, marinarul se calmă. Atunci Mercenarul avu o idee. Îşi aminti de bănuielile de la *Sailor's Haven.* Se gândise că Mario ar fi putut să fie manipulat de cineva ca să provoace ratarea întâlnirii cu Frailing. Se lăsă în genunchi lângă cuşeta lui şi desfăcu cu precauţie şiretul de piele care ţinea banda pe ochiul marinarului. În momentul în care i-o dădea jos, cele două pleoape ale lui Mario se deschiseră. Primele lui cuvinte fură:

— Ce faci, Tom? Pune-o imediat la loc! Dar Frost văzuse. Ochiul drept strălucind de febră îl implora. Ochiul stâng, larg deschis, nu mai era decât o sferă de un alb lăptos precum burta unui peşte. În privinţa asta nu putea să fie nici cea mai mică îndoială. Banda neagră a lui Mario nu era o farsă.

— Pune-o la loc, zise Mario gemând.

Frost îl linişti.

— Înţeleg. Nici eu nu suport să se uite cineva. Dar noi… suntem „colegi". Voiam doar să ţi-o curăţ. Era într-un hal…

— Mai am una în dulăpiorul de toaletă. Du-te repede s-o aduci. Şi… mulţumesc.

— Hei, protestă americanul, suntem chit. M-ai salvat de la o lovitură de bancă în cap.

Mario întoarse capul spre el şi zâmbi. Frost avea o şuviţă lungă de păr lipită de frunte.

— Văd că ai găsit duşul. Şi hainele.

Mercenarul dădu din cap.

— Doar le-am împrumutat.

— Oh, nu cred c-am să le mai folosesc.

— Nu mai spune prostii! bombăni americanul deschizând uşa cu kakemono.

În secunda următoare. Frost ieşi din cabinetul de toaletă şi aşează banda nouă pe ochiul rănit.

— Mi-e sete, Tom. În bucătărie sunt pahare şi în frigider vin rece.

Frost ezită.

— În orice caz, apa ar fi poate mai recomandabilă…

— Haide, fără vrăjeală, Tom. N-o mai duc mult şi mă doare în cot de ce e recomandabil sau nu.

Mercenarul nu putea să-l contrazică.

Aduse vin şi îi servi două pahare. Mario fu obligat să se ridice ca să bea. Nu putea să mişte braţul stâng şi mişcarea îl făcu să ţipe de durere. Frost luă perna cuşetei de sus şi i-o puse la spate.

— Acum e bine, Mario?

— Da. E mai bine. Dacă-ai putea să-mi scoţi boarfa asta… Mor de căldură.

Mercenarul puse paharele şi sticla pe o măsuţă de la capătul cuşetei şi începu să descheie tunica. Mâna şi braţul stâng începeau să se umfle şi fu nevoie să taie ţesătura cu foarfecă. După ce termină, tunica frumoasă împrumutată de Aung Şu nu mai era decât o zdreanţă. Îşi încheie cariera în port via hublou.

Urmă apoi un moment de tăcere. Frost ardea de nerăbdare să-i pună întrebări. Dar nu voia să devină prea insistent de teamă să nu devină suspect.

După ce examină pansamentul care era curat, începură să vorbească tot felul de banalităţi. Mario se arătă impresionat de numărul mare de lupte la care Frost luase parte în calitate de căpitan de mercenari şi de gogoşile inevitabile pe care le spunea ca să explice pierderea ochiului.

Apoi fu rândul lui Mario să treacă la confidenţe. Mercenarul află că era portughez, că tatăl său venise să se stabilească în Macao unde exercitase meseria de crupier timp de douăzeci de ani. Apoi, treptat, marinarul ajunse singur la ce-l interesa pe american.

— După cinci ani m-am săturat să cutreier de colo până colo pentru alţii, îi explică Mario Ribeiro. Porturi, baruri, bordeluri, asta nu înseamnă a călători! O fată în fiecare port! Mda, dacă poţi să înghiţi asta, merge… Ba chiar poţi să ai câte vrei. Numai

că pe mare te plictiseşti în aşa hal încât îţi toci banii la pocher. Iar când faci escală, începi prin a te duce să te îmbeţi bine de tot... Hai, mai toarnă un pahar.

Frost îi turnă din nou lui Mario şi întrebă:

— Şi ochiul?

— Oh, o chestie mult mai banală decât a fost la tine. Într-o încăierare la Hamburg. La *Janaina!* Ce păruială, măiculiţă! Mai tare decât cea de ieri!

Mario schiţă un zâmbet. Încă o dată, Frost simţi că ceva îi scăpa în psihologia portughezului. Bău o gură de vin care, fără să fie grozav, era mult mai sănătos decât ce băuse la *Sailor's Haven.* Apoi, marinarul continuă singur:

— Afurisită viaţă, totuşi! Când m-am săturat, m-am întors în Macao şi m-am instalat pe cont propriu. Părinţii muriseră, îmi lăsaseră ceva bănuţi. Am cumpărat un hârb de vas. Nu era nici pe departe *Estrela Branca!* Dar ştiam să mă folosesc de el. Şi când ai vână-n tine, găseşti repede marfă interesantă pe aici, chiar şi cu un hârb de ambarcaţiune.

— Presupun că e vorba de opiu...

— Se câştigă bani buni şi cu traficul de femei. Dar eu nu sufăr asta.

Portughezul luase iniţiativa, dar Frost hotărâse să accelereze mişcarea.

— Lucrezi cu Fat Mao?

Ştia că porecla traficantului era cunoscută de toţi.

— Păi, mda.

— Direct?

— Glumeşti? Nimeni nu dă ochii cu Fat Mao. Afacerile se încheie totdeauna prin intermediari.

Frost dădu din cap gânditor. Îşi dădea seama că risca destul de mult punând următoarea întrebare:

— Frailing?

— Cine mai e şi ăsta? zise Ribeiro mirat.

Frost se feri să-i spună că îl văzuse în ajun în barul de pe Temple Street.

— Un tip pe care nu-l cunosc prea bine. Credeam că se ocupă şi el cu opiul.

Portughezul întoarse cu greu capul şi se uită la Frost cu o privire uimită.

— Hei! Nu cumva vrei să te reciclezi?

Asta era ocazia! Mercenarul se grăbi să profite.

— În meseria mea, lucrul cel mai bun e să te retragi

devreme... Am înţeles că e loc pentru toată lumea în specialitatea ta.

Mario îşi goli paharul şi ceru încă unul explicând că asta îi calma durerea.

— Mda, reluă el, în domeniul repartizării la suprafaţă se cam simte lipsa mâinii de lucru. Cum fac ceva bani, băieţii cumpără un bordel sau un bar. Unii trec în eşalonul superior şi fac pe intermediarii între traficanţi şi distribuitori. Dar asta e altă mâncare de peşte. Am auzit că asta duce la păruială.

— Ţi-a spus asta intermediarul tău cu Fat Mao?

— Mda, răspunse Mario.

Nu aminti nici un nume. Americanul consideră prudent să nu insiste. Marinarul goli paharul pe nerăsuflate şi scoase un râgâit care îl făcu să se strâmbe de durere. Frost se ridică îngrijorat.

— Ştiu... ştiu... murmură Mario întinzându-i paharul. Poate că n-ar trebui să trag atâta la măsea...

Frost dădu din cap şi se aşeză. Portughezul închise ochiul. Respiraţia lui era zgomotoasă dar regulată. Frost crezu că adormise din nou sub efectul calmantului şi al vinului. Fu surprins când, după un minut, Mario vorbi din nou.

— Mă gândeam, colega. Mă gândeam la Lu...

Mercenarul făcu pe miratul.

— Lu?

— Lu Şing, puicuţa mea. Noaptea lucrează într-un hotel din Connaught Road Central. Iar ziua îi aduce bucurii lui taica Mario. O păpuşă de porţelan cu piele de catifea. E frumoasă... e amabilă... E...

Mario gâfâia. Emoţia. Frost îl lăsă să-şi tragă sufletul.

— Vreau să-i fie bine! exclamă brusc portughezul întorcând spre el o faţă răvăşită de durere.

— Sigur, înţeleg, murmură Mercenarul cu o voce liniştitoare.

Mario era doar prima verigă a lanţului care ar fi putut să ducă la Fat Mao. Şi simţea că acest lanţ era pe punctul de a se rupe. Frost avea o mare aversiune faţă de tot ce avea legătură cu drogurile, dar Mario nu era decât un mic *dealer* cât se poate de neînsemnat. Un biet tip simpatic, până la urmă. Adevăraţii vinovaţi erau furnizorii. În ei trebuia lovit.

În ciuda milei pe care i-o inspira starea marinarului. Frost era hotărât să-l facă să vorbească până la capăt. Confidenţele despre Lu Şing, despre Ty, pe care acum o cunoştea la fel de bine ca Mario, sau despre acea Joyce nu-l interesau. Decise să reorienteze conversaţia în sensul dorit.

— Auzi, Mario, mi-ai da o hârtie de recomandare pentru furnizorul tău?

Marinarul mârâi.

— Hei, Tom! Uşurel… uşurel. Nu chiar aşa! Dar ai noroc că te simpatizez! Şi pe urmă… m-ai îngrijit ca pe un frate. Nu ştiu de ce, dar parcă aş avea încredere în tine.

— Poţi avea, îl asigură Mercenarul.

— Vreau să-ţi propun o înţelegere.

— Te ascult.

— Uite, Tom. Cam despre ce e vorba. Dacă mă ia moartea, şi am toate şansele în privinţa asta, îţi trec şi jumătate din afacerea mea. Cealaltă îi va rămâne lui Lu. Dar în schimb, tu trebuie să-mi juri că vei face să meargă treaba şi că-i vei da procentajul corect. Îţi convine?

Stupefiat de modul brusc în care Mario propunea un trafic ilegal unui străin, Frost rămase mut. Fireşte, se afla la Hong Kong, totuşi…

Mario luă tăcerea lui drept ezitare şi insistă:

— Să ştii că partea pe care ţi-o propun e frumuşică! Iar Lu, ai să vezi, e o fată de aur. Niciodată nu-şi va băga nasul în treburile tale. Vei câştiga regeşte. Ce zici?

Ar fi putut să jure liniştit. La urma urmelor, dacă Mario murea, ar fi putut să se folosească de unele relaţii şi să găsească un plasament mai sănătos pentru moştenirea domnişoarei Lu Şing. Dar tocmai asta era problema. Trebuia ca Mario să moară, iar asta ar fi putut să ia oarecare timp…

Ba chiar putea să nu se întâmple…

Şi, date fiind condiţiile în care începuse povestea, Mercenarul nu se simţea în stare să „precipite” cursul lucrurilor.

Să ucidă ca să se apere? Da!

Frost făcuse asta de nenumărate ori. Meseria lui era să ucidă în luptă, să elimine o ţintă anonimă. Rezolvase problemele de conştiinţă de la început. Uciderea unei fiinţe răufăcătoare, precum Chapmann[3] sau ben Hamzan[4], era destul de dificilă dar, înarmându-se cu o doză bună de mânie, ar fi reuşit. Asta avea de gând să facă şi cu Fat Mao.

Dar nu putea să omoare cu sânge rece un tip aproape nevinovat şi pe care îl mai şi simpatiza. Hank Frost nu făcea asta! Găsi o ieşire.

---

[3] Vezi nr. 1 din colecţia MERCENAR, *Ochi pentru ochi* (n. ed.).

[4] Vezi nr. 5 din colecţia MERCENAR, *Ultimatum* (n. ed.).

— Ascultă, Mario, n-ai murit. Nu te simţi bine. Asta e tot. Am altă soluţie. Mă ocup de afacerile tale până când te pui bine pe picioare. După aceea, când vei fi în stare să iei treburile în mână, mai vorbim. Dacă-mi convine, încep treaba pe cont propriu. Am putea chiar să ne asociem! De ce nu?

Sudoarea curgea şiroaie pe faţa marinarului.

— Nu-mi mai împuia capul. Sunt terminat!

— Haide, Mario, nu mai vorbi prostii.

Vocea bolnavului slăbi brusc şi Prost se aplecă spre el ca să-l asculte.

— Îţi repet că sunt terminat, Tom! Sunt praf şi pulbere!

— Ah, frumoasă treabă! zise o voce foarte blândă de femeie. Domnul e iar pulbere… E pentru a doua oară săptămâna asta.

Frost întoarse capul stupefiat. Fata se uită la el cu gura căscată, amuţită de banda lui neagră de la ochi. Pauza îi dădu timp americanului să constate că Mario, deşi puţin cam necioplit, avea gusturi bune când era vorba de ambarcaţiuni şi de femei.

Lu Şing, căci numai ea putea să fie, abia dacă avea douăzeci de ani. Era atât de mărunţică încât Ty ar fi putut fi luată drept sora ei mai mare. Ochii alungiţi, înconjuraţi de o corolă de gene lungi, aveau pupile negre ca antracitul, care degajau blândeţe şi senzualitate.

Frost înţelese sensul termenului „păpuşă de porţelan” admirând faţa înconjurată de părul negru tuns băieţeşte. Mâinile şi picioarele erau extrem de fine. Rochia de şantung negru, strânsă la mijloc, punea în valoare rotunjimi armonioase, proporţionate cu talia. Fata avea în mână o sacoşă împletită în care Mercenarul zări câteva provizii.

Lu se încruntă când văzu privirea insistentă cu care americanul îi cerceta anatomia. Salută cu o mişcare a capului.

Mario făcu prezentările de pe cuşetă:

— Lu Şing… Tom Hollis.

— Încântat, zise Mercenarul întinzând o mână pe care chinezoaica o ignoră.

În sinea lui, Frost nu se putu abţine să nu remarce cât de mult se atrăgeau contrariile. În afara ochilor şi părului închis la culoare, Lu Şing şi Mario Ribeiro formau cuplul cel mai „nepotrivit” cu putinţă.

Fata se apropie de cuşetă şi atunci văzu pansamentul şi braţul cumplit de umflat al amantului ei. Dădu drumul sacoşei, şi, căzând în genunchi, luă mâna lui Mario şi exclamă:

— Mario! Oh, Mario!

Portughezul încercă s-o liniştească cu o voce sacadată:

— Haide, nu-i nimic… Curând voi fi din nou pe picioare!

— Oh, Mario, zise ea gemând. Şi eu care credeam că eşti beat…

Întoarse capul brusc spre Mercenar, cu faţa deformată de angoasă:

— Ce i-ai făcut? Ce-a păţit Mario al meu?

— Linişteşte-te, interveni marinarul. Tom m-a îngrijit, asta mi-a făcut! E prietenul meu.

Brusc, fata începu să vorbească chinezeşte cu un debit de o rapiditate halucinantă. Frost ghici că-l „mitralia" pe Mario cu întrebări, dar numai atât.

Mercenarul se uită la ceas. Opt fără douăzeci şi cinci. Mario era acum pe mâini bune. Consideră că era momentul s-o şteargă. Aruncase deja o privire afară. *Estrela Branca* era legată la un debarcader de lemn mai mult decât putred, dar avea avantajul că era situat în apropierea unei pieţe. De acolo va găsi o soluţie pentru a ajunge la hotel.

— Acum vă las, zise el. Voi trece pe-aici după-amiază. Mario, ştii unde sunt medicamentele. Îi spui domnişoarei Lu cum să le administreze.

Crezând că se retrăgea pentru a-i lăsa singuri, Mario şi Lu nu avură nimic împotrivă. Mario îi făcu cu ochiul şi zise:

— Nu lipsi prea mult, Tom…

Americanul simţi aluzia. Avea intenţia să-l revadă pe Mario în viaţă şi nu avea de gând să întârzie. Dar avea lucruri importante de rezolvat şi simţea nevoia să se odihnească puţin.

Fata ridică capul spre el şi, pentru prima dată, îi adresă un zâmbet. Un zâmbet destul de palid.

*

* *

După un sfert de oră. Mercenarul ajungea pe Queen's Pier. Trecu prin faţa Primăriei, o clădire masivă, specimen tip al arhitecturii britanice fără stil a secolului al XIX-lea, şi intră în *Mandarin Hotel,* situat aproape în faţa debarcaderului.

Când deschise uşa camerei, Frost avu impresia că pătrunde într-un congelator. Reglă climatizarea la minimum şi intră în sala de baie. Dădu jos hainele lui Mario, se bărbieri şi examina starea obrazului. Urma era încă vizibilă dar starea era aproape satisfăcătoare, graţie unguentului frumoasei Ty.

Apoi, îşi prinse la picior pumnalul Gerber MK-I, îmbrăcă o cămaşă cu carouri albastre şi îşi fixă la subsuoară tocul de piele

Aleşi în care puse revolverul Browning High Power, ajuns în acelaşi timp cu el, dar cu valiza diplomatică.

Frost ştia că riscă mult ieşind înarmat, dar instinctul îi spunea că în curând va avea nevoie de armă. Îşi puse cizmele scurte de piele, blugii uşor decoloraţi, geaca de piele încheiată până la gât şi coborî în strada aglomerată.

Mercenarul pusese banda neagră în buzunar. Nişte ochelari negri cu ramă groasă îi ascundeau ochii. O pălărie cu boruri largi îi umbrea faţa. Nu-i mai lipsea decât aparatul foto agăţat de gât pentru a semăna leit cu un turist texan.

„Navigând" prin mulţime, Frost ajunse foarte repede la Des Voeux Road Central, la Internaţional Building şi la consulatul american. O frază discretă murmurată la urechea plantonului îi permise să fie dus imediat într-un birou mic din fundul culoarului.

Ezra Frobisher era un bărbat gras cu faţa violacee de cuperoză. Cu braţele încrucişate pe birou, aştepta ca Frost să se aşeze ca să ridice spre el nişte ochi mici de un albastru electric, aproape ascunşi de nişte pleoape ca de cameleon.

— N-am să-ţi fac complimente, căpitane Frost. Am citit presa înainte de a veni. Constat că, în privinţa discreţiei, lucrurile încep cu stângul. Moartea lui Frailing şi a altui britanic! Moartea a trei chinezi! Opt răniţi! Poliţia caută un bărbat cu ochiul stâng acoperit de o bandă neagră. Iar un glonţ de 357 Magnum a fost găsit în încăperea din spate a barului *Sailor's Haven.*

Mercenarul schiţă un zâmbet.

— Nu l-am tras eu, Ezra. După cum a fost înţelegerea, mi-am lăsat arsenalul în camera de la hotel. Pe de altă parte, după cum poţi să constaţi, nu port nici o bandă neagră. Deci, nu pot să fiu omul căutat de poliţie.

— Nu eşti deloc amuzant, căpitane Frost!

Furia înroşea faţa bărbatului gras. Îl fulgeră cu privirea pe Mercenar. Acesta zise cu un ton nepăsător:

— Ştii că ai ochii albaştri Dallas, Ezra?

— Ce?

— Mda, serios. Numai în *Dallas* poţi avea astfel de ochi. Poate că ai fi putut să faci carieră...

Crezu că Frobisher va izbucni. Funcţionarul se limită însă să spună cu o voce înţepată:

— Am aflat din surse personale că un cargobot care circulă sub pavilion liberian şi aparţine lui Fat Mao, trebuie să plece mâine cu destinaţia San Francisco.

— Nu se poate! exclamă Mercenarul aprinzând o ţigară Camel.

Cum ai obţinut această informaţie atât de importantă? Ar fi trebuit să te deplasezi la căpitănia portului!

— Nu mai fi şi insolent, Frost! Încearcă să-mi obţii toate informaţiile posibile despre încărcătura acestei nave şi despre modul în care va fi livrată. Deocamdată asta e tot ce-ţi cer. În ceea ce priveşte celălalt aspect al misiunii tale, trimit un raport despre evenimentele de ieri şi aştept noi directive pe care ţi le voi comunica la timpul potrivit.

„Nu mai spune!" îşi zise Frost suflând fumul în nasul lui Frobisher. Apoi zise cu un aer foarte preocupat:

— *Cyclops...* Hazliu în draci! Nu te amuză că trimiţi un om cu un singur ochi să obţină informaţii despre un vas botezat aşa?

Ezra Frobisher dădu din umeri exasperat.

— Iar în privinţa lui Fat Mao, continuă Mercenarul, am dreptul la arme şi la doi oameni. Cei de la Washington aşteaptă rezultate!

— Eu aştept noi instrucţiuni. Asta e! De altfel, se pare că acest Fat Mao nu e *încă* foarte important. Aşa că, în privinţa creditelor...

— Visez, zise Mercenarul suspinând. Când va fi prea târziu, vom putea nestingherit să acţionăm ca de obicei...

Frost se gândi o clipă. Să-i vorbească despre Mario acestui tip mărginit? Consideră că nu era cazul. Se ridică şi întinse mâna.

— Foarte bine, Ezra. La bună vedere. Mă duc să mă ocup de *Cyclops.* Dacă ai nevoie de mine, lasă un mesaj la recepţia hotelului.

Mercenarul ieşi de la consulat cu gândul că avea o informaţie importantă de verificat. După spusele lui Frobisher, poliţia nu căuta decât un singur bărbat cu o bandă neagră. Dacă informaţia se confirma, poate că ar fi putut să le joace acestor domni un renghi machiavelic. Pe de altă parte, nu avea deloc de gând să aştepte instrucţiunile lui Frobisher. Din acel moment, Hank Frost acţiona de unul singur în cazul Fat Mao & Co.

Zâmbi şi o porni spre hotelul *Mandarin* ca să-şi ia bagajele. Până la urmă, nu se simţea în apele lui decât atunci când acţiona ca independent, ceea ce şi avea de gând să facă.

*

* *

Joyce McHenry era o scoţiană înaltă, blondă, de treizeci şi doi de ani. Cu părul ei de un blond auriu, faţa netedă de madonă şi ochii verzi ciudat de luminoşi, puţini bărbaţi din Hong Kong ar fi fost în stare să-i reziste.

Cumpărătoare independentă pentru societatea de import-export unde lucra Samson Frailing, ea devenise repede amanta acestuia şi, urmare logică, confidenta lui.

Joyce McHenry era frumoasă, inteligentă, ambiţioasă şi perversă. Când punea ochii pe un bărbat, seducerea lui era pentru ea un joc de copil, o adevărată rutină. Cine cădea în plasa ei nu mai dorea şi nici nu mai putea să scape.

Dar Joyce acorda puţină importanţă bărbaţilor; de la ei obţinea informaţii şi servicii. Căci, deşi era de o rară frumuseţe, ea era şi rece ca un aisberg, fiind în acelaşi timp şi o prefăcută fără pereche. Indiferenţa faţă de jocurile amorului nu era pe măsura aviditătii sale lipsite de scrupule.

Asta era, natural, un aspect al personalităţii sale pe care îl ascundea cu mare grijă amanţilor ei. Bărbaţii credeau că e supusa lor, dar adevărul era că ea îi avea în mână.

Aşa reuşise să-l prindă în plasă pe Frailing, să-l facă să vorbească despre activitatea lui, apoi să obţină de la el o întrevedere cu Fat Mao. După care – a doua fază a operaţiunii – devenise amanta traficantului care, urmare logică, îi încredinţase o concesiune în distribuirea opiului la Hong Kong. Ocupând această poziţie cheie, între Fat Mao şi intermediarii săi. Joyce McHenry descoperise că Frailing – care rămăsese în continuare amantul şi confidentul ei – era unul dintre principalii săi concurenţi. A treia fază a planului era tăierea crăcii de sub picioarele lui Frailing, apoi a altor intermediari. Continuarea logică a acestui plan – a patra fază – era răsturnarea lui Fat Mao de pe tron şi instalarea în locul lui.

Dar fiecare lucru la timpul său!

Joyce McHenry încă nu ajunsese acolo. Faza a treia abia o începuse în ajun la *Sailor's Haven,* când tânăra femeie provocase ratarea întâlnirii dintre Frailing şi Tom Hollis, clientul important pe care voia să i-l sufle de sub nas.

Ca să-l controleze mai bine, Joyce nu ezitase să-şi completeze palmaresul cu cucerirea lui Mario Ribeiro şi Wai Djeng, principalii lui distribuitori. Căci puterea e un lucru fragil, mai ales la început, şi avea nevoie de oameni care să-i fie total devotaţi…

Vaga asemănare a lui Ribeiro cu Hollis fusese pentru ea un noroc extraordinar. Imediat ce-l văzuse, Joyce McHenry avusese imediat ideea să se folosească de ea. A doua întâmplare norocoasă fusese aceea că Frailing îi dăduse întâlnire clientului său la *Sailor's Haven,* unul dintre localurile pe care Joyce le aproviziona prin intermediul lui Mario.

Strategia se impusese imediat în mintea machiavelică a frumoasei Joyce McHenry. Portughezul şi britanicul nu se cunoşteau, aşa că îi dăduse întâlnire lui Mario la Sa*ilor's Haven.*

Mario Ribeiro îşi jucase perfect rolul, fără să ştie, bineînţeles. Joyce cunoştea foarte bine atmosfera barului şi nervozitatea lui Max. Era sigură că întâlnirea cu cei doi chiori avea să iasă cu scântei. Iată de ce-l trimisese acolo şi pe Wai Djeng ca să scoată castanele din foc în caz de scandal. Scandalul izbucnise într-adevăr, cam prea violent totuşi. Wai Djeng avea dispoziţii ca, în primul rând, să-l neutralizeze pe Frailing şi pe garda sa de corp şi, în al doilea rând, să fugă discret în compania clientului important.

Wai Djeng executase cu prea mult zel prima parte a misiunii, înjunghiindu-i pe Samson şi pe Max. Cât priveşte partea a doua, aceasta părea să fie un eşec total. Ca multă lume, Joyce McHenry citise faptele diverse din presa de dimineaţă, şi o cută adâncă îi brăzda fruntea când coborî din *Star Ferry.*

Wai Djeng nu se prezentase la raport. Asta însemna că era în mâinile poliţiei sau făcea parte dintre chinezii ucişi în ajun. Poliţia căuta un bărbat cu o bandă de piele neagră la ochi. Nu-şi dădea prea bine seama de ce poliţia căuta numai unul şi ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu adevărat.

Nu voia să rişte să fie văzută în preajma ambarcaţiunii lui Mario, de aceea nu găsise altă soluţie decât să meargă la locul încăierării. Dacă poliţia era acolo, avea să treacă discret prin faţa localului. Cine ar fi bănuit că acea femeie elegantă era amestecată într-un incident atât de vulgar ca încăierarea unor marinari beţi?

Parcurse traseul cel mai direct, pe Nathan Road şi Salisbury Road, şi după un sfert de oră ajunse în preajma „triunghiului de aur". O pancartă mare aşezată pe uşă anunţa că barul era provizoriu închis prin hotărârea autorităţilor. Birtul vecin era închis şi el, dar pentru că era încă prea devreme.

Învingându-şi reticenţele, Joyce McHenry dădu la o parte perdeaua de perle şi intră în salonul de masaj. Îl măsură cu privirea pe Cap de Şopârlă care se repezi s-o întâmpine.

— Ah, domnişoară McHenry... Ah, ce nenorocire! Mario...

— Nu aici! zise tăios scoţiană. Camera ta specială e liberă?

— Să vedeţi...

— Ce?

— Sora mea e acolo cu Ciuang Zhu.

— Înţeleg. Lucrează... zise Joyce McHenry strâmbându-se de

dezgust.

Aung Şu protestă, ofensat, de parcă aluzia l-ar fi şocat.

— Oh, domnişoară McHenry! Nici vorbă de aşa ceva! După încăierarea de ieri, au cu totul altceva în cap! Vorbesc, vorbesc…

— Şi eu vreau să vorbesc! Haide la ei.

Sala plină de sofale roşii era pustie. „Angajatele” aveau şi ele dreptul la câteva ore de odihnă. Cu toate astea, Aung Şu îşi strigă mama şi îi ceru să stea de pază la casă. Nu se ştia niciodată. Un client putea să aibă nevoie de un „masaj” matinal. Ori te ocupi de afaceri, ori nu te ocupi! Poliţia putea şi ea să apară mai devreme decât era de aşteptat.

În acest caz, bătrâna trebuia să sune alarma.

Dacă ar fi putut s-o vadă pe chinezoaică. Frost ar fi găsit-o şi mai trasă la faţă ca în ajun. Fiul ei dădu instrucţiunile necesare, apoi o conduse pe europeancă spre pivniţă. Acolo dădu la o parte un panou glisant, ascuns în spatele unor lăzi cu sticle, apoi se opri, ezitând în faţa uşii secrete. În cele din urmă îşi zise că era mai bine să verifice înainte de a intra. Trecuse ceva timp de când Ty şi Ciuang Zhu se aflau împreună în camera specială.

Aung Şu continuă să mişte lăzile cu sticle, descoperind o altă uşă, situată la dreapta celeilalte. O deschise, intră într-o cabină mică, pe care o închiria pe preţuri fabuloase amatorilor de spectacole tari. Şi îşi apropie ochii de un orificiu. Deschizătura, judicios plasată, corespundea exact cu buricul unei protagoniste a posterului porno lipit pe partea cealaltă a peretelui. Nici unul dintre cei care folosise camera specială nu remarcase că era observat prin acel mic dispozitiv. Dacă nu ştiai, nu zăreai nimic. Ty însă ştia. Ea îşi dădu imediat seama că cineva era dincolo şi zise cu un ton ironic:

— Ei, frăţioare, ce-ţi închipui? Să ştii că suntem cuminţi ca două poze. Poţi intra.

Ciuang Zhu rânji jenat.

— Sunt cu domnişoara McHenry, preciză Cap de Şopârlă.

Vocea surorii sale deveni parcă mai nervoasă:

— Păi, să intre şi ea! Cu cât sunt mai mulţi oameni, cu atât distracţia e mai mare!

Ty n-o suferise niciodată pe femeia aceea. Nu avea nici o legătură cu faptul că era amanta lui Mario. Nu asta era problema tinerei chinezoaice. Pentru ea, marinarul chior nu era decât un client căruia îi făcea un hatâr din când în când, aşa cum îi faci un hatâr unei cunoştinţe obişnuite foarte simpatice. Dar, în general. Mario trebuia să respecte regulile casei, şi nu se dădea înapoi să-

i plătească tinerei femei pentru foarte bunele ei oficii.

Ty nu avea impresia că-i fura banii pentru că, chiar îmbibat de bere, marinarul dădea dovadă de un temperament viguros. De altfel, în afară de ea, de Joyce şi de Lu Şing, amanta „permanentă”, ştia că Mario avea cel puţin alte două amante, una în Macao şi una în Victoria.

Gelozia era deci total străină animozităţii pe care frumoasa chinezoaică o avea faţă de europeancă. Ty nu suferea răceala ei, latura inumană, pe care o descoperise cu fierul ei de femeie. Detesta mai ales şiretenia şi cinismul cu care blonda îi trata pe bărbaţi. Ty îşi vindea corpul. Asta e meseria ei. Îşi făcea bine meseria şi nu vedea nimic dezonorant în asta.

Joyce îşi „dădea” corpul ceea ce, aparent, indica un temperament generos. Dar, fără să ştie prea bine ce se urzea în culise, Ty simţea că în spatele acestui comportament se ascundea un calcul sordid.

Chinezoaica stătea pe pat lângă Ciuang Zhu, îmbrăcat cu pantaloni şi tunică. Aung Şu aduse două taburete, o ajută pe Joyce să aşeze, apoi se aşeză şi el. Urmă un moment de tăcere apăsătoare, în cursul căruia cei doi bărbaţi simţiră duelul plin de venin dintre ochii negri ca tăciunii şi ochii verzi de gheaţă. Apoi blonda se întoarse spre Ciuang Zhu.

— Poţi să-mi povesteşti cum a început?

Patronul barului îşi drese glasul şi răspunse:

— Oh, ca de obicei, domnişoară McHenry. Nenorocirea e că s-a mers mult mai departe ca de obicei.

Tânăra femeie îl asculta cu atenţie în timp ce, cu un ton necăjit, povestea pentru a nu ştiu câta oară cum s-au întâmplat lucrurile. Termină şi dădu din cap cu tristeţe.

— Şi spui că acel faimos Max a tras în Mario?

— Exact, răspunse Ciuang Zhu. Era pe jumătate mort, şi totuşi se pregătea să mai tragă o dată. L-am lovit cu bastonul peste mână.

— Şi celălalt occidental în salopetă?

— A fost înjunghiat de un chinez. L-am văzut foarte bine dar eram la tejghea şi n-am putut să intervin. Sticle, pahare, bucăţi de mese şi de bănci zburau peste tot în sală... Nu vă puteţi imagina!

Joyce McHenry nu avea nici un chef să-şi imagineze. Blonda continuă:

— Acelaşi chinez care l-a înjunghiat pe Max?

— Da.

Îl cunoşti?

— Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Ciuang Zhu. Mic dar solid, păr scurt, costum european albastru… Nu, nu era un client obişnuit.

Joyce era acum sigură că vorbea de Wai Djeng.

— Ce-ai spus poliţiei?

Ciuang Zhu se uită la ea ezitând, apoi lăsă ochii în jos.

— N-am vrut să-mi fac mai multe necazuri decât e necesar… Am… Am luat cuţitul…

— L-ai aruncat! exclamă scoţiană, mai tare decât ar fi vrut.

Făcând să dispară arma celor două crime, Ciuang Zhu risca de fapt să-şi atragă mult mai multe necazuri decât îşi închipuia.

— Nu, răspunse chinezul. Am şters mânerul ca să şterg amprentele şi am pus arma în mâna altui chinez, cu ceafa ruptă de o bancă.

Joyce McHenry îşi zise că nu va înţelege niciodată reacţiile asiaticilor. Dar, în această împrejurare, reacţia lui Ciuang Zhu îi convenea de minune. Suspină fără să vrea. Ty asculta, tăcută şi încruntată, întrebându-se de ce era europeana atât de preocupată de victimele încăierării, pentru că de fapt ar fi trebuit să se intereseze de Mario.

— Dacă am înţeles bine, continuă Joyce, Mario şi celălalt chior sunt singurii clienţi care au putut să iasă înainte de sosirea poliţiei?

— Singurii, răspunse chinezul. Mario i-a arătat drumul celuilalt.

— Cum se face că poliţia caută numai un bărbat cu bandă neagră la ochi?

— Nu ştiu. Se pare că nimeni nu le-a spus că au fost doi. A fost o matahală monstruoasă, cu barbă şi o cicatrice mare pe obraz. Un moment l-am văzut bătându-se cu chiorul în costum crem. Îl cunoşteam, venea în fiecare seară de vreo zece zile. Era turbat de furie când l-a luat poliţia. Se zbătea şi răcnea: „Chiorule, nenorocitule! Unde eşti? Ticălosule, dacă pun mâna pe tine, o să-ţi fac felul!”

Colaboratoarea lui Fat Mao schiţă un zâmbet.

— Ştii unde s-au dus după ce-au plecat de-aici?

Aung Şu deschise gura pentru prima dată.

— Sora mea i-a…

Ty îl fulgeră cu privirea. Aruncă o privire discretă spre Ciuang Zhu şi se grăbi să-şi întrerupă fratele:

— I-am ajutat să iasă după plecarea poliţiştilor. Mario mergea foarte greu. I-am dus la debarcader şi i-am lăsat acolo.

Occidentalul mi-a spus că se vor descurca.

— I-ai lăsat să plece?

O lumină ucigaşă străluci în ochii blondei Joyce McHenry.

— Da, de ce? Nu credeţi că şi aşa avem destule necazuri? Ne mai trebuia să ne încurcăm şi cu doi bărbaţi căutaţi de poliţie?

Aung Şu şi Ciuang Zhu se uitau la ea uluiţi. Dar nu o contraziseră. O furie neputincioasă deforma trăsăturile europenei.

— Incredibil! murmură ea cu o voce înăbuşită de indignare. Nu l-aţi ţinut aici măcar pe Mario ca să-l îngrijiţi! Frumos! Când era solid şi sănătos, nu te lăsai rugată ca să te ocupi de el! Dar când e rănit, poate chiar în pragul morţii, îl arunci în stradă ca pe o otreapă…

Ty se ridică ameninţătoare şi se apropie de taburet. Scoţianca se trase fără să vrea înapoi când chinezoaica se răsti la ea:

— Tu te-ai ocupat de Mario? Pentru mine e un client, nimic mai mult! În timp ce pentru tine s-ar putea crede că e altceva! Dar poate că mă înşel…

— Linişteşte-te, Ty. Crezi că e momentul? zise Aung Şu.

Îngrozit la gândul unei noi încăierări, de data asta între cele două femei, o prinse pe sora lui de umăr şi o duse spre pat. Joyce se ridică. Aung Şu se uită la ea temându-se de ce era mai rău. Dar europeana salută cu o mişcare a capului şi zise:

— Mă conduci, Aung Şu?

Foarte mulţumit de acest sfârşit fericit, chinezul se repezi spre uşă.

Ty şi Ciuang Zhu auziră lăzile cu sticle care se deplasau la intrare. Patronul barului se întoarse imediat spre fată.

— De ce-ai minţit-o?

— Am avut o intuiţie, răspunse chinezoaica. N-am încredere în femeia asta.

— Totuşi! Cum i-ai vorbit!

— Şi? Ea m-a provocat!

Ty făcu o pauză, se încruntă şi adăugă:

— Nu ţi se par ciudate toate întrebările pe care le-a pus? Nu crezi că are un amestec în treburile lui Mario?

— Nu ştiu, răspunse Ciuang Zhu. E adevărat că mi s-a părut ciudat. Dacă vrei să ştii mai multe, întreabă-l pe fratele tău. El se ocupă de asta.

— Ai dreptate, zise Ty.

Se ridică brusc. Trebuia să găsească un pretext ca să plece. Se hotărâse să se ducă la *Estrela Branca* şi să-l anunţe pe Tom de

comportarea ciudată a lui Joyce McHenry.

Se uită la Ciuang Zhu, cu ochii încă lucind de furie.

— Te las, zise ea. Am nevoie de odihnă.

Ciuang Zhu se ridică şi el şi o prinse de mână.

— Eşti frumoasă, Ty. Furia te face să semeni cu o tigresă. Dar trebuie să ai grijă de tine, odihneşte-te puţin.

Fata zâmbi cu amărăciune.

— Nu acum, Ciuang Zhu. Peste două ore poliţia va fi aici. Cu prima ocazie. Promit.

— Păcat, suspină chinezul aşezându-se din nou pe pat. Atunci Ty avu o idee. Se lăsă în genunchi pe o rogojină, se sprijini cu coatele de un taburet şi se uită la chinez masându-şi gânditoare bărbia.

— Azi trebuie să dai ochii cu poliţia?

— În principiu, nu. Mi-am petrecut jumătate din noapte la post răspunzând la întrebările lor.

— Eşti în stare să păstrezi un secret, Ciuang Zhu? Vreau să-ţi cer un serviciu.

El zâmbi bucuros.

— Sunt gata să fac orice ca să-ţi fiu pe plac.

— Nu vei avea de-a face cu o ingrată, îi promise Ty. Aş vrea să iei vasul meu şi să duci un mesaj discret la bordul ambarcaţiunii *Estrela Branca.*

— Consideră că s-a şi făcut. Spune-mi însă unde-o găsesc.

— La Aberdeen. Îţi voi indica poziţia exactă. Dar trebuie să-mi juri că asta va rămâne între noi.

— Jur, frumoasa mea Ty.

*

* *

Joyce McHenry nu ştia ce să creadă. I se părea foarte ciudat modul în care Ty intervenise ca să declare că Hollis şi Mario dispăruseră... Voise fata să ascundă ceva? Totuşi, ea nu ştia nimic. Doar dacă nu cumva Mario trăncănise prea mult într-o seară de beţie... Avea nevoie de cineva ca să-i găsească pe cei doi bărbaţi şi să ridice opiul de la bordul vasului *Cyclops.*

Wai Djeng era scos din circuit pentru un timp. De altfel, scoţiană îl considera deconspirat şi, după eliberare, avea de gând să se debaraseze de el... definitiv. Să se folosească de alt *dealer* al ei? Era periculos. Îşi pierduse deja cele mai bune elemente şi nu avea de gând să-şi vadă reţeaua distrusă.

Traversă bucătăria şi ajunse la recepţia salonului de masaj. Aung Şu închise cu grijă uşa apoi schimbă câteva cuvinte cu

mama lui. Joyce întoarse capul chiar în momentul în care urma să dea la o parte perdeaua de perle şi surprinse privirea chinezului. El o salută cu o reverenţă respectuoasă, dar scoţiană nu se lăsă înşelată. Văzuse foarte bine ochii mici de şopârlă aţintiţi asupra anatomiei ei, încercând să şi-o imagineze fără rochia verde. Se întoarse.

— Apropo, Aung Şu, zise ea, vreau să-ţi spun ceva între patru ochi.

Faţa chinezului se înroşi şi scoţiană îşi dădu seama că nu se înşelase. Adăugă cu un ton nevinovat:

— Ne putem izola câteva clipe? Să zicem... în unul dintre saloanele tale particulare...

— Bineînţeles, domnişoară McHenry.

„Cu toate curviştinele pe care le ai la dispoziţie, n-ai zice nu? îşi zise ea. Evident. A te culca cu o blondă frumoasă care-ţi cedează e cu totul altceva decât să călăreşti o thailandeză pe care o plăteşti pentru asta.”

De la casă, bătrâna chinezoaică se uita la ei cu o privire fixă, fără să lase să se citească nimic pe faţa ei. Dar Aung Şu simţi dezaprobarea când dădu la o parte o draperie ca s-o lase pe Joyce să intre într-un salon particular. Chinezul dădu din umeri şi lăsă în jos draperia.

— Îmi pare rău, dar nu e prea luxos.

Singura mobilă era un divan mic acoperit cu o cuvertură albastră. În fund se putea vedea o oglindă mare, plină de pete maronii şi o chiuvetă. În afara a două postere, identice cu cele din camera specială, nu se cheltuise prea mult cu decorarea pereţilor.

Joyce McHenry îşi linişti gazda zâmbindu-i. Se aşeză pe divan şi îi tăcu semn să stea lângă ea.

— Dragul meu Aung Şu, începu ea privindu-l semnificativ, am nevoie de un om de încredere. M-am gândit bine şi cred că tu eşti acel om.

Micul proxenet era copleşit de extaz şi de stupoare.

Joyce McHenry nu manifestase faţă de el până atunci decât indiferenţă, ba chiar dispreţ.

— Voi avea probleme cu asigurarea viitoarelor livrări. Înţelegi că fără Mario...

Aung Şu radia. Fu gata să se dea de gol dar se reţinu la timp. Era mai bine să afle de la sora lui de ce minţise mai adineauri. Se mulţumi să dea din cap cu un aer foarte mirat.

— Îţi propun să lucrezi pentru mine. Riscurile sunt minime şi

salariul foarte bun.

— Cu riscurile sunt obişnuit, domnişoară McHenry, răspunse Aung Şu. Fac parte din meseria mea. Despre ce e vorba?

Atracţia câştigului făcea să-i strălucească ochii mici de reptilă.

— Nu te grăbi. Am toată încrederea în tine, dar aş prefera să vorbim despre asta într-un loc mai liniştit. Salonul tău e cam luat la ochi de ieri.

— Desigur, domnişoară McHenry.

— Poţi lăsa salonul în grija altcuiva? Aş vrea să ne întâlnim pe la începutul după-amiezii ca să discutăm modalităţile practice ale afacerii noastre. Pe urmă, dacă accepţi, va trebui să-mi rezervi mie seara ta.

— Nici o problemă în privinţa după-amiezii. Nu e înghesuială. Mama şi sora mea vor avea grijă de salon. Pentru seară voi vorbi însă cu Ciuang Zhu. Barul e închis, deci în acest moment e liber şi nu-mi va refuza acest serviciu. Unde ne putem întâlni?

— Acasă la mine la două şi jumătate? propuse Joyce cu o voce ademenitoare.

Aung Şu simţi că se sufocă de bucurie.

— A... acasă...

— Da, am un apartament foarte confortabil pe Bonham Road.

Scoţiană crezu că Aung Şu va face un stop cardiac când, lăsând în jos ochii verzi, îi dădu adresa. Apoi îi dădu lovitura de graţie punând mâna pe genunchiul lui şi adăugând:

— E o propunere pe care n-aş face-o oricui, Aung Şu. Ţi-o fac ţie pentru că am învăţat să te cunosc şi să te stimez. Sper că înţelegi ce vreau să spun...

Îl stima! Şi contactul acelei mâini aşezate pe genunchiul lui! Oare asta anunţa... Tresări.

— Contez pe tăcerea ta, conchise blonda ridicându-se. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Nici înainte şi nici după întâlnirea noastră.

Scoţiană ştia că partida era câştigată. Capul de şopârlă se transformase în cap de broscoi amorezat. După întrevederea de după-amiază, Joyce ştia că îl va avea definitiv la picioarele ei.
De ce nu se gândise la el până acum? Poate că era prea uşor de cucerit, iar ei îi plăceau dificultăţile.

Aung Şu promise că mai bine şi-ar tăia o mână decât să trădeze secretul lor. Chinezul se aplecă până la pământ ca s-o salute şi Joyce McHenry ieşi din salon mult mai senină, sigură că fusese bine inspirată când se adresase lui Aung Şu.

*

* *

Debarcaderul care ducea la *Estrela Branca* era înconjurat de un vacarm infernal. Dinspre ambarcaţiunile vecine veneau tot felul de mirosuri de mâncare. Orchestra de percuţionişti amuţise. Muzicanţii, epuizaţi, renunţaseră probabil la repetiţie în faţa asaltului tranzistoarelor. Amatorii aveau de ales între rock, fado, tango, melodii chinezeşti şi muzică indoneziană. Nu era prea greu pentru că, din cauza căldurii strivitoare, toate hublourile erau deschise.

În trecere, Mercenarul vedea bărbaţi care jucau cărţi sau mah-jong în cabine şi, în bucătării, femeile pregătind ceaiul şi orezul pentru masă. Pe o cuşetă zări chiar un cuplu muncind din greu la suprapopularea continentului asiatic.

Frost tocmai voia să întoarcă capul când fata îl văzu şi îi zâmbi, în timp ce partenerul ei se agita deasupra ei mârâind. Fata îi făcu cu ochiul, de parcă ar fi vrut să zică: „Ai văzut cum mă iubeşte tipul meu?” Apoi reîncepu să numere muştele de pe tavan, cât se poate de calmă. Dar, fireşte, era la Hong Kong…

Frost îşi semnală sosirea bătând în coca cuterului alb dar nu-l auzi nimeni. Nu se miră, sui la bord şi coborî imediat în cabină. Mario zăcea în continuare pe cuşetă. Braţul şi umărul, îngrozitor de umflate, nu prevesteau nimic bun. Cu privirea ţintă în tavan, marinarul povestea propria versiune a bătăliei de la Guadalcanal amicului său tatuul. Mercenarul se apropie. Portughezul îi aruncă o privire strălucind de febră.

— Dumnezeule, Mario… murmură Mercenarul.

Marinarul ieşi din delir recunoscându-i vocea şi bâigui:

— Ah, te-ai întors… colega… Ţi-ai pus ochelari?

Frost îi explică motivul deghizării. Mario dădu cu greu din cap şi schiţă un zâmbet. Puţea a alcool de orez.

— Mda… ar… ar fi o tâmpenie să te laşi prins tocmai acum – acum când am aranjat lucrurile cu Lu. E OK… ca să iei în mână afacerea… Tu… Tu te-ai gândit?

— M-am gândit. Şi la mine e OK.

Mario zâmbi din nou şi ridică tonul spunând cu o voce cavernoasă:

— Dă… Dă de băut, Lu. Tre… Trebuie să… să sărbătorim!

Abia atunci deveni pe deplin conştient Frost de un zgomot pe care-l captase fără să-şi dea seama în mijlocul vacarmului: suspine în bucătărie. Fata apăru în prag, aducând o sticlă şi două pahare. Văzând-o, Frost remarcă imediat că-şi ştersese ochii. Se apropie, cu picioarele goale, pe covorul sintetic. Îşi schimbase

hainele cu o pereche de blugi tăiaţi la jumătatea pulpei care scoteau la iveală picioarele fine şi bronzate, şi o bluză cu un decolteu adânc. Corpul mic şi bine proporţionat îi dădea aerul unei păpuşi Bărbie asiatică.

Lu umplu un pahar, pe care i-l întinse lui Frost, apoi altul pentru Mario.

— N-ar trebui să bei, zise americanul. Ai febră mare.

Lu Şing, care încă nu pronunţase nici un cuvânt. Îi adresă un zâmbet. Nu era un zâmbet vesel, ci mai curând un semn de aprobare. O întrebă:

— I-ai dat medicamentele?

Ea dădu din cap.

— Aşa… aşa, mormăi Mario. Acum coalizaţi-vă împotriva mea. M-a pus să înghit toate porcăriile pe… pe care le-ai adus în va… valijoara ta. Acum… numai un pahar de… de… poate să mă mai…

Mercenarul se răsti la el.

— Mario, linişteşte-te, Dumnezeule mare! Dacă mai tragi la măsea o să dai ortul popii! Nu e bine deloc să amesteci antibioticele cu alcoolul!

— La dracu! exclamă Mario. Doar n-ai să te dai de partea ei! Vă spun că numai asta mai poate să-mi oprească durerea… Şi pentru că, oricum, tot o să crăp, mai bine să fiu vesel… Haide, dă-mi paharul ăla, Lu, fir-ar să fie!

Chinezoaica ezita. Se uită la Frost. Americanul dădu din umeri cu un aer fatalist. Adevărul era că Mario nu o mai ducea mult. Le ce bun să-l lipsească de ultima plăcere?

Lu Şing întinse paharul resemnată. Mario bău o gură de alcool. Frost îi văzu mărul lui Adam ridicându-se cu greutate la trecerea lichidului.

Portughezul întoarse capul, reţinându-şi o strâmbătură de durere. Aruncă spre Lu o privire de câine trist şi Frost văzu o lacrimă formându-se în colţul ochiului.

— Nu trebuie să-mi porţi pică, Lu. Doar asta îmi mai face bine. Dar nu pot să mă abţin când îţi văd mutrişoara! Te vei ocupa bine de ea, Tom, nu-i aşa?

Frost promise şi bău puţin rachiu ca să-şi ascundă tulburarea. Mario îşi goli paharul. Lu se repezi şi-l prinse în momentul în care marinarul urma să-i dea drumul din mână. Puse paharul pe podea şi apucă mâna portughezului. Deodată Mario se ridică aproape în capul oaselor. Râgâi. Faţa îi deveni violacee, schimonosită de suferinţă.

— Oh, Mario, Mario... murmură Lu, cu o voce tânguitoare.

Fata ridică faţa de porţelan spre Frost şi îi explică:

— A mai făcut asta adineauri... a... a fost oribil. Am crezut că moare.

— Haide, zise marinarul, n-o mierlesc chiar acum. Şi, pe urmă, e rachiul meu! E plătit de mine, fir-ar să fie!

Frost căuta cu disperare ceva ca să destindă atmosfera. Zise, aproape fără să-şi dea seama:

— Nu ca ieri.

— Ce? zise Mario.

— La *Sailor's Haven.* Am uitat să plătim consumaţia înainte de a pleca.

Strâmbătura de durere se transformă într-un zâmbet.

— Adevărat! Şi ce scandal am făcut... Nu îndrăznesc să-mi închipui mutra lui Ciuang Zhu când a făcut inventarul distrugerilor...

Frost şi Lu Şing zâmbiră şi ei.

— Ce mutră trebuie să fi avut Ciuang Zhu! repetă Mario.

Mercenarul presupuse că vorbea de patronul barului.

— Ha! Ha! Ha! Bietul Ciuang Zhu! Ha! Ha! Ha! Mutra!

Hohotele de râs scuturau corpul masiv al lui Mario.

— Hei! exclamă Mercenarul. Uşurel, uşurel...

Dar Mario nu-l auzea. Râdea ca un apucat sub efectul febrei şi al alcoolului de orez. Vocea lui era spasmodică, incontrolabilă!

— Mutra lui Ciuang Zhu! Ha! Ha! Ha! Haaa...

Apoi, brusc, nu se mai auzi decât muzica tranzistoarelor care năvălea prin hublourile deschise. Mario nu mai râdea. Destins, cu gura încă deschisă, se uita ţintă la tatu. Lu Şing făcu la început un pas înapoi. Înţelegea că mâna pe care o ţinea nu o va mai mângâia niciodată. O sărută. În picioare, în spatele ei, Mercenarul îi vedea umerii mici scuturaţi de hohotele de plâns. O lăsă să plângă sperând ca asta s-o uşureze.

Frost puse jos paharul şi se plecă peste Mario. Îi închise ochiul şi se aşeză în genunchi lângă fată.

— S-a terminat, Lu Şing. Trebuie să fii tare.

Era stupid, inutil, dar nu găsi nimic altceva de spus.

*

* *

Un servitor în livrea de brocart galben şi verde deschise uşa grea de stejar şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Joyce McHenry să intre într-o cameră decorată somptuos. Stăpânul casei, Ciang Pei, un adevărat munte de carne, trona în mijlocul

unor perne multicolore pe un pat imens.

— Te aşteptam, zise el.

Uşa se închise şi paşii servitorului se depărtară pe culoar.

— Mă aşteptai? Dar nu aveam întâlnire!

Tânăra femeie păşi pe covorul oriental care acoperea podeaua, apoi se descălţă şi se aşeză pe patul enorm din lemn lăcuit.

Ciang Pei, alias Fat Mao, se ridică între pernele de mătase şi se uită la ea cu un aer ciudat. Cu excepţia inelelor groase cu perle şi diamante care îi împodobeau degetele grase, chinezul nu mai avea nimic pe el. Trei cute de grăsime atârnau între partea de jos a pântecelui şi muşchii pectorali care atârnau ca sânii unei femeie bătrâne. În afara părului pubian cărunt, corpul lui obez era lipsit de pilozitate. Sexul mic şi flasc părea un apendice ridicol între pulpele groase şi moi.

Dar Joyce se ferea să-şi bată joc de lucrul acela mic: datorită lui îl avea în mână pe traficant. Ciang Pei avea fizicul unui eunuc adipos, dar temperamentul lui era surprinzător de focos, în ciuda soarelui aflat aproape la zenit, climatizarea stabiliza temperatura încăperii în jurul a douăzeci şi două de grade. De cealaltă parte a patului, o fereastră imensă lăsa să se vadă o grădină somptuoasă, plină de copaci de esenţă rară şi flori multicolore. Lumina mângâia mobilele policrome lăcuite, covoarele bogate, cristalul, aurul, vazele Ming care umpleau dormitorul lui Fat Mao.

La căpătâiul patului, între două steaguri nepaleze din secolul al XIV-lea, se afla un acvariu mare decorat cu alge colorate şi în care înotau crapi bine hrăniţi. Pereţii, tapisaţi cu mătase albastră, erau împodobiţi cu stampe, cu pânze semnate de maeştri europeni şi chiar cu un poliptic din renaşterea italiană, cât se poate de autentic.

Joyce nu suferea acea etalare ţipătoare de obiecte costisitoare. Asta însemna pentru ea proaspătul îmbogăţit şi lipsa de gust a lui Ciang Pei.

În timp ce se uita la ea, chinezul se ridică pe un cot. Schiţă un zâmbet care îi dezveli câţiva dinţi de aur şi repetă:

— Ei da, te aşteptam. Chiar îmi ziceam că ne vom vedea mai repede.

Joyce McHenry se încordă. Îl cunoştea bine pe Fat Mao; se anunţa un pericol. Se strădui să zâmbească.

— Chiar mă doreai atât de mult?

Ciang Pei miji ochii. Apoi se ridică fără s-o atingă. Se apropie de un cufăr de lămâi sculptat pe care se afla una dintre cele mai

frumoase vaze Ming, o luă şi o aruncă pe podea sub privirea năucită a scoţienei.

Se întoarse spre ea, grotesc cu corpul lui gol şi deformat de grăsime, şi zise:

— Vaza asta era o splendoare, Joyce. Şi tu eşti o splendoare, dar dacă unelteşti în spatele meu, nu voi ezita să te strivesc.

Scoţiană îi aruncă o privire imploratoare.

— Ciang, nu înţeleg!

— O să înţelegi! zise Fat Mao. Numai o clipă.

Bătu de două ori din palme. După câteva secunde, uşa se deschise şi apăru servitorul care făcu o plecăciune până la pământ.

— Strânge cioburile, îi ordonă Ciang Pei arătând spre rămăşiţele vazei.

Fără să trădeze nici cea mai mică emoţie în faţa vazei sparte şi a ţinutei stăpânului său, servitorul strânse repede cioburile de porţelan şi le luă cu el.

Joyce urmărea scena cu gura crispată. Porcul acela gras nu numai că spărgea vaze Ming şi o făcea să aştepte cuprinsă de angoasă, dar se arăta şi în pielea goală în faţa oamenilor săi. Şi ştia că ea avea oroare de asta.

Joyce ştia că în afară de bani, Fat Mao avea două plăceri: mâncarea şi sexul. În consecinţă, bucătăriile erau într-o continuă activitate. Iar o servitoare era tot timpul pregătită să dea fuga-fuga şi să se ofere concupiscenţei sale.

Totuşi Joyce nu se simţise niciodată ameninţată ca în acel moment. Era destul să-l vadă şi să-l asculte pe Fat Mao când i se oferea. Servitoarele nu puteau fi considerate rivale. Ea avea toate avantajele faţă de acele biete fete.

Mai întâi, ea era domnişoara McHenry, femeie liberă, europeancă de familie bună – şi o blondă adevărată – ceea ce constituia o raritate în ochii lui Ciang Pei. Pe urmă, avea experienţă. Chiar mai înainte de a fi formulate, scoţiană ghicea poftele traficantului şi i le îndeplinea zâmbind în faţa celor mai aberante capricii. Ultimul ei atu important: sânii cu care îi fascina pe toţi bărbaţii. În privinţa asta, nici o asiatică nu putea să concureze cu ea. Joyce McHenry avea sâni superbi şi planturoşi, care constituiau un adevărat deliciu pentru Fat Mao. Îi mângâia şi-i frământa. Îi săruta, se prosterna în faţa lor ca în faţa unei divinităţi.

Joyce ştia că era total insensibil la frumuseţea lor perfectă. Nu, pe Fat Mao îl interesa abundenţa, nimic altceva. Dar ei nu-i păsa

de asta. Acel hipopotam pe care curgeau şuncile redevenea un bebeluş imediat ce-i oferea sânii. Şi asta conta pentru ea.

După plecarea servitorului, Joyce îşi zise că poate va lipi bucăţile de vază şi va încerca s-o vândă. Chiar şi lipită, o vază Ming probabil că valora enorm…

Fat Mao reveni spre pat cu mersul lui greoi. După aerul pe care-l avea chinezul, blonda înţelese că va trebui să joace strâns şi să-şi folosească din plin farmecele. Deschise braţele, dar chinezul ignoră invitaţia şi se aşeză lângă ea.

— Joyce, zise el punându-i pe pulpă o mână plină de inele groasă ca o mănuşă de box, vreau să aud versiunea ta a celor întâmplate ieri seară la *Sailor's Haven.*

— Cum adică, versiunea mea?

Creierul tinerei femei începu să funcţioneze la capacitate maximă. Ciang Pei era dizgraţios, respingător, vulgar, dar foarte inteligent. Ce ştia? Avea informaţii care îi permiteau să creadă că ea avea un amestec în încăierarea din bar? Se hotărî să înceapă cu ceea ce ştia toată lumea, ca să pipăie terenul, şi murmură cu glas scăzut:

— Samson a fost ucis. Nu-ţi poţi închipui ce şoc a fost pentru mine… Unul dintre cei mai importanţi intermediari ai tăi. Am fost…

Se-ntrerupse şi suspină adânc înainte de a continua:

— Am fost profund tulburată când am citit azi-dimineaţă în ziare. Ştii foarte bine că…

— Ştiu, ştiu, o întrerupse Fat Mao.

Joyce îl privi cu un zâmbet plin de tristeţe.

— Ţineam mult la Samson.

Mâna chinezului se crispă pe pulpa ei.

— Dar nu sunt genul de om care se pune pe bocit, toţi ştim care sunt riscurile acestei meserii. Samson ştia şi el. Acum nu mai e. Va fi greu, dar vei găsi pe cineva care să-i ia locul. Sunt gata să te ajut.

Se apropie de bărbat şi simţi contactul cu pielea lui moale. Dar Ciang Pei nu părea încă dispus să se lase răsfăţat.

— Ascultă, Joyce, zise el mângâind-o distrat, vreau să ştiu dacă Frailing ţi-a spus ceva despre ce voia să facă ieri seară în acel bar.

— Nu ştiu, minţi Joyce McHenry.

Se hotărî să joace cartea sentimentală şi, pentru mai multă veridicitate, mărturisi cu o voce blândă:

— Bineînţeles, îmi vorbea câte ceva despre afacerile lui din

când în când, aşa cum îmi vorbeşti şi tu. Dar nimic mai mult. De altfel, nu ne mai văzuserăm de o vreme. Între noi, relaţia se cam răcise.

Se apropie şi mai mult de Fat Mao şi adăugă:

— Ne vedeam din ce în ce mai rar. Pasiunea de la început se stinsese treptat, transformându-se într-o prietenie adevărată. Mă crezi?

Nu risca mare lucru spunând asta. Samson Frailing nu mai era acolo să o contrazică.

— Se poate întâmpla oricui, mormăi Fat Mao, fără tragere de inimă.

Joyce îşi aşeză mâna sub una dintre cutele pântecelui. El n-o respinse. Era vizibil absorbit de altceva şi părea că nici măcar nu fusese conştient de gestul ei. În timp ce-i mângâia inconştient pulpa, chinezul continuă cu un aer absent:

— Frailing se pregătea să se întâlnească cu un client foarte important.

Scoţiană ridică spre el faţa ei de madonă:

— Te gândeşti că un concurent a vrut să-ţi şterpelească piaţa şi a provocat înadins ratarea întâlnirii?

— Este una dintre ipotezele la care mă gândesc, răspunse Ciang Pei.

— Ştii ce s-a întâmplat cu clientul?

— Habar n-am.

— Asta te roade, nu-i aşa? murmură cu suavitate Joyce.

— Asta şi altceva, zise traficantul cu un ton tăios.

— Ascultă, Ciang, zise blonda fără să-i lase timp să continue, poate că am un mijloc ca să dau de omul tău.

Ezită o fracţiune de secundă apoi luă taurul de coarne:

— Din întâmplare, unul dintre oamenii mei bea un păhărel ieri seară la *Sailor's Haven* şi a fost implicat în această încăierare. Imediat ce am aflat, am fost în dimineaţa asta la salonul de masaj…

Fat Mao nu o lăsă să termine. Exclamă:

— Joyce! Oh, Joyce…

Scoţiană crezu că Fat Mao devenise în sfârşit conştient de mângâierile ei şi-şi accentuă masajul întrebând:

— Îţi place?

— Ăăă… da… da, se bâlbâi obezul, dar… dar…

Inima tinerei femei bătu mai tare.

— Dar?

— Dar nu asta voiam să spun. Nu ştii ce piatră mi-ai luat de pe

inimă. Când mă gândesc că te-am bănuit…

— Oh, nu! se fandosi Joyce oprindu-şi o clipă mângâierile.

— Iartă-mă, zise grăsanul, cu o umilinţă ciudată, dar în această meserie trebuie să te fereşti de toţi şi de toate. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Ştiam despre întâlnirea pe care Frailing trebuia s-o aibă cu Tom Hollis…

Joyce aprinse o ţigară, în timp ce Ciang Pei continuă:

— Am trimis un observator. A recunoscut un om al tău pe care-l mai văzuse deja cu ocazia unui transport de marfă de pe *Cyclops.* Am crezut că eşti amestecată. Speram că-mi vei mărturisi spontan că unul dintre oamenii tăi a luat parte la această încăierare.

— Dacă nu?

— Ştii foarte bine. Nu mă forţa să fiu inutil dezagreabil.

— Rechinii din Marea Chinei?

Traficantul dădu din cap.

Joyce McHenry se felicită din toată inima că luase iniţiativa să vorbească. La un moment dat, scoţiană avusese de gând să spună cu totul altceva şi fără îndoială că Fat Mao ar fi lăsat-o să se încurce în propriile minciuni, după care i-ar fi spus că a avut un spion la *Sailor's Haven.* Şi acum îşi simţea inima bătându-i cu putere. Ştia că era palidă la faţă.

Din fericire, Ciang Pei se uita fix spre fereastra mare prin care camera era inundată de soare. Acum trebuia să se arate destul de abilă ca să afle ce ştia de fapt. Dar la asta Joyce McHenry se pricepea foarte bine. Alungase deocamdată bănuiala grăsanului. Probabil că se simţea puţin ruşinat faţă de ea. Asta îi sporea şansele. Îşi reveni repede şi se hotărî să-şi menţină avantajul.

— Mi-ai fi făcut asta?

Fat Mao dădu din umeri.

— Nu uita de vaza frumoasă. Eşti preţioasă pentru mine, chiar foarte preţioasă, dar nu în aşa măsură încât să accept să pun în pericol imperiul pe care sunt pe cale să-l construiesc. Nici să-mi pierd prestigiul…

Şiroia de sudoare şi, cu o mână insistentă, trăgea de tivul rochiei verzi de parcă ar fi vrut să testeze calitatea stofei. Joyce îi zâmbi complice şi zise:

— Te deranjează rochia asta? Ei bine, scoate-o!

Prefera ca mai întâi să-i procure plăcerea pe care o aştepta chinezul şi după aceea să reia conversaţia, ştiind că va fi mult mai vulnerabil. Se ridică şi se întoarse cu spatele la el. Fat Mao nu se lăsă rugat. Se ridică gâfâind, lăsă în jos fermoarul şi scoase

rochia de mătase pe care o întinse la picioarele patului imens. Apoi îi desfăcu sutienul, după care se lăsă în genunchi ca s-o dezbrace definitiv pe Joyce.

Scoţiană se întoarse spre el, goală, cu sânii tari întinşi spre el. Chinezul se ridică sărutându-i pulpele, burta, apoi îşi ascunse faţa între sânii ei pe care îi adora. Joyce îşi lăsă mâna să alunece spre sexul lui şi murmură în scoţiană:

— Voiai să mă dai pradă rechinilor, ticălos infam?

Fat Mao gâfâia.

— Vocea ta mă excită, daaaa! Mai vorbeşte, mai spune lucruri ciudate…

Faţa blondei deveni şi mai angelică şi continuă să vorbească în limba ei maternă cu sonorităţi răguşite şi ritmate totodată:

— Porc mizerabil, porc mizerabil, porc mizerabil…

Apoi îi apucă sexul deja întărit şi-l mângâie cu blândeţe.

Ciang Pei începu să geamă. Joyce simţea că e în mâna ei, atât la propriu cât şi la figurat. Dar, împotriva oricărei aşteptări, chinezul avu o tresărire şi se depărtă.

Scoţiană se uită la el cum, roşu şi lac de sudoare, traversă camera dându-se înapoi şi aşezându-se turceşte pe pernele de mătase din jurul unei măsuţe joase. Cuprinsă de angoasă, blonda se apropie de el legănându-şi şoldurile.

— Nu mă mai doreşti?

Lăsă ochii în jos. Sexul mic al lui Fat Mao mai stătea încă ridicat între pulpele groase. De ce bătuse în retragere în mod atât de neaşteptat?

— Haide, ursuleţule, şopti ea. Vino, lasă-mă să ţi-o sug, îmi place la nebunie!

Fat Mao gâfâia din greu. Răspunse cu greutate:

— Nu acum, Joyce. Povestea asta nu e prea în regulă. Prea multe emoţii. Să stăm jos… mai întâi să bem… Mi-e sete. Şi între timp vom termina discuţia.

Joyce îl examină cu o privire neliniştită. Nu era chiar atât de vulnerabil! Mai întâi afacerile!

— Ţii neapărat la asta?

Fat Mao îşi întoarse amândouă palmele spre cer schiţând un gest de neputinţă. Joyce văzu că trebuia să se resemneze.

— Bine, cum vrei…

Fat Mao zâmbi şi bătu de două ori din palme. Joyce cunoştea semnalul. Se repezi spre pat ca să ia un cearceaf de mătase cu care să se acopere. Prea târziu. Uşa se deschise. Scoţiană se afla în mijlocul camerei, goală, în plină lumină şi fu nevoită să facă un

efort supraomenesc ca să-şi stăpânească furia.

Ciang Pei ştia foarte bine cât de mult detesta să se arate goală în faţa străinilor. Făcea asta ca s-o umilească, pentru propria lui plăcere.

Servitorul, de obicei nepăsător, nu-şi putu reţine o mică ezitare în faţa corpului ei atrăgător. Apoi, se aplecă până la pământ, ca de obicei, şi aşteptă.

— Adu-ne cea mai bună şampanie! zise Fat Mao.

Servitorul se înclină încă o dată. Joyce îl surprinse trăgând cu ochiul în clipa când ieşea pe uşă.

— O să-şi revină cam greu, zise chicotind Fat Mao, bucurându-se ca un copil.

Asta era prea mult! Joyce fu cuprinsă de un sentiment de dezgust atât de violent încât o miră chiar şi pe ea.

Grăsanul chicoti din nou.

Joyce se stăpâni cu mare greutate şi zâmbi în timp ce se apropia de el. Nu era momentul înfruntării. Dar era hotărâtă să-l facă să plătească pentru jignire! Dar putea să mai aştepte...

*

* *

Lu Şing hohotea încetişor. Părea plăpândă ca un copil. Frost o făcuse să dea drumul mâinii lui Mario şi o luase în braţe. Dar se simţea stângaci, nu ştia ce să spună ca să-i aline cât de cât durerea.

Mercenarul se uită la ceas. Trecuse mai mult de o oră de când se afla acolo, stând lângă ea şi legănând-o în braţe, dar fata părea de neconsolat. În disperare de cauză, Frost avu o idee. Ceea ce era rău pentru Mario putea să fie bun pentru ea. Umplu un pahar cu rachiu şi îl apropie de buzele micii chinezoaice.

— Bea, Lu, murmură el. O să-ţi facă bine.

Fata se uită la el cu ochii plini de lacrimi. Apoi dădu din cap şi bău. După ce goli paharul, Frost îi turnă altul, pe care ea îl goli pe nerăsuflate. Puse jos paharul şi-şi aşeză moale capul pe umărul lui. Frost constată că era deja ameţită. În sfârşit zise:

— Nu poţi înţelege, domnule Hollis... Nu poţi înţelege...

Mercenarul o asigură că înţelegea. Fata aceea sfâşiată de durere îi făcea milă şi era gata să facă orice ca s-o îmbărbăteze. Dar, în acelaşi timp, era chinuit de două probleme. Trebuia foarte repede să facă să dispară cadavrul lui Mario. Dacă cineva ar fi pus piciorul la bordul ambarcaţiunii, ar fi anunţat autorităţile şi ar fi căzut în plasa de care scăpase în ajun cu ajutorul lui Mario.

Şi apoi, din cauza căldurii, mortul va începe în curând să

miroasă.

Trebuia să privească lucrurile în faţă.

Pe de altă parte, Frost avea anumite proiecte cu cadavrul portughezului. Lăsându-l undeva în Kowloon, putea să scape dacă poliţia căuta într-adevăr numai un singur bărbat cu bandă neagră la ochi. Poliţiştii îl vor găsi pe Mario şi unul dintre martorii de la bar avea să-l identifice. Nu era prea elegant, dar nu avea de ales. Era sigur că Mario ar fi fost bucuros să-i facă acest ultim serviciu, cel puţin aşa credea. Numai că Lu Şing nu trebuia să ştie nimic. Frost ştia că fata s-ar fi opus.

Cealaltă problemă era că Mario murise prea repede. Îi lăsase afacerea lui Frost dar nu-i dăduse nici o indicaţie despre modul în care trebuia să-l contacteze pe omul care asigura legătura cu Fat Mao.

Mercenarul nu ştia mai mult decât în ajun. Era posibil să descopere unele indicii scotocind minuţios *Estrela Branca.* Iar Lu Şing putea să cunoască unele frânturi de informaţii…

Dar ea ştia destul de puţin şi totul ducea la o altă problemă. Mai întâi trebuia s-o îndepărteze pe fată ca să se ocupe de Mario şi, după aceea, să ia legătura cu ea, s-o îmblânzească şi s-o facă să vorbească.

— Nu, domnule Hollis, nu poţi înţelege, repetă chinezoaica. Nu ştiu aproape nimic despre tine, doar ce mi-a spus Mario, şi asta e foarte puţin. Dar asta e de ajuns ca să fiu sigură că eşti un om diferit de el. Mario nu era rafinat. Era vulgar, uneori chiar brutal. Dar mă iubea. Pe mine şi numai pe mine.

Deci Mario vorbise cu ea cât timp fusese absent. Foarte interesant. Frost se strădui să nu lase conversaţia să moară.

— Te iubea, Lu Şing. Da. Numai de tine vorbea. Nu te iubea decât pe tine.

Fata îşi şterse lacrimile apoi ridică capul spre el şi-l privi încruntată.

— Minţi atât de prost, domnule Hollis! Ştii mult mai puţin decât vrei să se creadă. Mario avea şi alte fete. Ty, Joyce, Livia, şi nu mai ştiu care. Ştiam asta. Îmi spunea totul. Nu-i purtam pică. Aşa era el. Dar aceste fete nu erau decât un prilej de a-şi petrece timpul. Eu eram femeia lui. M-a scăpat din necaz, domnule Hollis. Mă iubea. Nu poţi să ştii ce inimă avea! Şi… şi, la început îl găseam brutal, post crescut, dar până la urmă cred că şi eu îl iubeam. Reîncepu să plângă. Mercenarul o strânse în braţe murmurându-i vorbe liniştitoare.

— Eşti amabil, domnule Hollis. Mai fin decât bietul meu Mario.

Dar ştiu că eşti şi dur. Având în vedere meseria pe care o ai, nici nu s-ar putea altfel. Nu ştiu dacă mă fac bine înţeleasă dar… în fine, se vede foarte bine că nu vii din acelaşi mediu.

Estrela Branca se legăna domol pe apă. Soarele aflat la zenit încingea fără milă portul şi răspândea o lumină orbitoare prin hublourile deschise. Frost simţea sudoarea de la subsuoară, capul chinezoaicei care se mişca uşor pe umărul lui şi mâna ei mică care îi strângea bicepsul.

Lu Şing se apropie şi mai mult de el şi-i simţi unul dintre sâni strivindu-se de coatele lui. Se întrebă dacă nu cumva fata se aştepta s-o îmbărbăteze într-un mod mai viril. În alte împrejurări, Frost s-ar fi simţit flatat şi ar fi acordat cu dragă inimă această îmbărbătare, dar acum, în faţa cadavrului lui Mario…

Deodată fata se depărtă de el şi se ridică în picioare.

— Am ceva pentru tine, zise ea intrând în bucătărie.

Se întoarse aproape imediat, în mână cu un plic mare maroniu. Frost luă plicul mirat, şi se pregătea să-l deschidă. Deodată fata se schimbă la faţă. Frost înţelese imediat că în spatele lui se întâmpla ceva. Rămase nemişcat şi încercă să tragă cu urechea. Dar vacarmul aparatelor de radio şi zgomotele de motor care veneau de afară îl împiedicau să audă ceva precis. Intuiţia lui se adeveri când lumina soarelui pătrunse brusc înăuntru. Cineva deschise larg uşa cabinei.

Mercenarul se întoarse pe loc şi, cu aceeaşi mişcare, dădu drumul plicului şi scoase revolverul. În prag se afla un bărbat. Din cauza luminii puternice de-afară, Frost nu distingea decât o siluetă neagră. Dar văzu clar un obiect metalic strălucind în mâna dreaptă a noului sosit.

Cu un gest brusc, Frost o împinse pe Lu Şing spre bucătărie şi strigă:

— Stop! Rămâi unde eşti!

CAPITOLUL V

Ciang Pei dădu din cap, convins în cele din urmă de nevinovăţia frumoasei Joyce. Discuţia durase mai mult de trei sferturi de oră în faţa sticlei de şampanie şi tânăra femeie simţise de câteva ori că o trec sudori reci.

Joyce McHenry povestise aproape tot adevărul, aranjat în aşa fel încât să-i fie favorabil ei, bineînţeles... Nu fusese uşor, dar reuşise să adoarmă neîncrederea lui Fat Mao.

— Ideea ta mi se pare acceptabilă, Joyce, conchise el. Numai că trebuie să renunţăm de a mai trata cu Hollis. Filiera e putredă. Nu e cazul să riscăm.

— Şi dacă preia iniţiativa? Dacă încearcă să ia legătura cu alt agent al tău? Cu mine, de exemplu!

— Cum ar putea să dea de tine, frumoaso?

— E foarte posibil ca Mario să-i fi vorbit de mine.

— Adevărat, admise traficantul. Dacă Hollis te contactează, mă anunţi imediat. Mă voi ocupa personal de lichidarea lui.

— Cum vrei, zise Joyce cu un ton angelic.

„Asta s-o crezi tu! îşi zicea în sinea ei blonda. Dacă dau de Hollis, îl păstrez pentru mine şi caut un alt furnizor până când îţi voi lua locul. N-o să fie prima dată când te trag pe sfoară, porc umflat! Ba chiar a început să devină un obicei...”

Fat Mao se ridică.

— Ne-am înţeles? insistă el. Afli de la Aung Şu unde au ajuns poliţiştii cu ancheta. Dacă afli ceva important, vii să-mi raportezi. Diseară te duci să iei în primire marfa de la bordul cargobotului *Cyclops* iar mâine îţi voi trimite un om serios în locul spaniolului tău.

— Portughez, îl corectă Joyce.

Fat Mao dădu din umeri ca să arate că asta nu avea nici o importanţă, apoi se apropie, cu ochii strălucitori şi obrajii uşor aprinşi de şampanie.

Joyce îl privea zâmbitoare. Zise cu o frântură de ironie:

— S-ar zice că acum te simţi în putere!

— Exact! răspunse grăsanul.

Întinse mâna fetei pentru a o ajuta să se ridice. Mai rămăsese încă puţină şampanie. Ciang Pei umplu o cupă, o luă în braţe pe Joyce şi băură pe rând, în timp ce mângâierile lor deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe. Apoi traficantul puse jos cupa şi o

împinse pe fată spre pat.

Joyce râse şi se lăsă să cadă pe spate peste aşternutul de mătase. Fat Mao se prăbuşi peste ea cu toată masa lui enormă şi începu să-i frământe sânii mârâind ca un animal.

— Inelele, Ciang! protestă scoţianca. Mă zgârii!

— Iartă-mă, zise Fat Mao chicotind. Sunt atât de grăbit că am uitat să mă dezbrac de tot!

Izbucni în râs făcând să se zguduie cei trei colaci de salvare de grăsime!

Se ridică şi-şi puse pe rând inelele în faţa acvariului. Apoi se uită la crapi şi le zise:

— Căscaţi bine ochii, scumpilor! Veţi asista la un spectacol pe cinste!

Se întoarse la Joyce şi începu s-o mângâie. Apoi. Gâfâind, mârâind, transpirând, o pătrunse cu mişcare puternică.

„Destrăbălează-te, porcule! îşi zise în gând Joyce McHenry, desfăcând picioarele. Profită! N-o să mai dureze mult!” Chinezul se uită la ea cu faţa violacee de dorinţă. Ea îl mângâie, îi zâmbi şi privindu-l drept în ochi, începu să se mişte lent sub el.

*

* *

— Nu trage! strigă omul. Nu…

— Mâinile sus! strigă Frost. Apropie-te încet ca să te văd.

— M-a trimis Ty, zise omul apropiindu-se încet cu mâinile ridicate.

— Cum te cheamă?

— Ciuang Zhu.

Chinezul ieşi din dreptunghiul de lumină orbitoare şi Frost îl identifică imediat: patronul barului *Sailor’s Haven.* Obiectul metalic care strălucea în mâna lui era o cheie de contact, probabil cea a ambarcaţiunii cu care venise.

Frost îşi aminti de felul în care folosise bastonul de cauciuc în timpul încăierării. Hotărî să rămână circumspect.

— Te-a trimis Ty? Ce vrea?

— Eşti Tom Hollis?

Mercenarul dădu din cap. Asiaticului îi venea greu să-l recunoască datorită ochelarilor.

— Am nevoie de o dovadă, zise el. Dacă nu te superi…

Frost înţelese. I se cerea să facă ceea ce detesta cel mai mult. Dar, prin lentilele negre citea hotărârea din privirea chinezului. Tipul voia să vadă înainte de a transmite mesajul de la Ty! Foarte bine! Mercenarul apucă ochelarii de toarta stângă şi îi ridică o

secundă, arătându-şi cicatricea.

— Eşti satisfăcut?

— Ăăă… da, se bâlbâi Ciuang Zhu stingherit.

În privirea chinezului se citea oroarea, oroare care atinse paroxismul când văzu cadavrul lui Mario.

— E… e…

— Mort, confirmă Mercenarul. De ce te-a trimis Ty?

— Vrea să te pună în gardă. Domnişoara McHenry a venit la noi în dimineaţa asta şi comportamentul ei ni s-a părut suspect.

— Domnişoara McHenry? întrebă Frost.

— Joyce McHenry, zise Lu Şing în spatele lui.

— Pot să las mâinile jos? întrebă Ciuang Zhu.

— O clipă, zise americanul. Lu, vino aici şi vezi dacă acest domn are vreo armă la el.

Văzu silueta subţire a fetei pătrunzând în câmpul lui vizual şi apropiindu-se de Ciuang Zhu.

— Stai puţin, Lu.

Frost îi explică cum să-l pipăie pe chinez păstrând totuşi distanţa ca să nu fie târâtă în linia tirului. Fata rămase nemişcată. Mercenarul înţelese că ezita să-şi plimbe mâinile pe corpul noului venit. Frost i se adresă cu o voce fermă:

— Haide, Lu! Grăbeşte-te!

O văzu pe mica chinezoaică înghiţind în sec, după care aceasta îşi luă inima în dinţi şi execută misiunea cu minuţiozitate.

— Bine, zise Frost după ce Lu termină. Acum întoarce-te în spatele meu.

Lu îi dădu ascultare.

— Poţi să laşi mâinile în jos, zise Mercenarul adresându-se lui Ciuang Zhu. Vino să stai jos.

Supraveghindu-l în continuare pe chinez, Mercenarul smulse aşternutul de pe cuşeta de sus şi acoperi cadavrul lui Mario, a cărui prezenţă nu contribuia deloc la destinderea atmosferei.

Ciuang Zhu se aşeză turceşte pe covor. Lu veni lângă el şi luă de jos plicul maroniu. Mercenarul făcu un pas înapoi când chinezul încrucişă braţele şi mâinile îi dispărură în mânecile tunicii. Dar nu se întâmplă nimic.

Frost puse piedica şi băgă pistolul la centură, apoi se aşeză şi el ca să închidă cercul. Luă plicul din mâna fetei dar nu-l deschise.

Se întoarse spre Ciuang Zhu.

— Ce s-a întâmplat?

Chinezul relată vizita scoţienei la salonul de masaj, minciuna lui Ty, atitudinea surprinzătoare a blondei Joyce şi bănuielile lor. Lu şi Frost ascultau în tăcere.

— Ai făcut bine că ai venit, zise în cele din urmă Mercenarul. Scuză-mă pentru ochi.

— Înţeleg, îl asigură chinezul. Poliţia a venit pe la sfârşitul dimineţii, de aceea n-am putut ajunge mai repede.

Frost aprinse gânditor o ţigară Camel.

— Ceva nou?

— Da. Barul şi salonul de masaj sunt închise. Maşinile poliţiei le-au luat pe fetele de la salon. Cred că n-o să le mai vedem. La început am crezut că Aung Şu se va sufoca de furie dar, lucru ciudat, s-a calmat foarte repede.

Mercenarul zâmbi imaginându-şi faţa răvăşită a lui Cap de Şopârlă. Lu nu zicea nimic. Fata şi patronul barului schimbaseră câteva cuvinte în chineză în timp ce el întindea cearceaful peste cadavrul lui Ribeiro. Frost înţelese că se cunoşteau prin intermediul lui Mano, dar nu se întâlniseră niciodată.

Mercenarul trase din nou din ţigară în timp ce Ciuang Zhu continua:

— Abia mai târziu am înţeles de ce Aung Şu suporta atât de bine această lovitură a sorţii. Mi-a spus că domnişoara McHenry era patroana lui Mario. Ea i-ar fi propus ceva de lucru! Are întâlnire cu ea după-amiază şi mi-a cerut s-o supraveghez pe Ty şi s-o împiedic să plece de la salon.

— Fir-ar să fie! exclamă americanul. Şi ţi-a povestit asta liniştit, aşa, cum un beţiv îşi povesteşte viaţa într-un colţ de bar?

— Oh, îmi povestea multe lucruri! răspunse chinezul. Ştiu, de exemplu, că e îndrăgostit de ea din ziua în care a văzut-o. Nu-ţi poţi închipui... Nu mai e acelaşi. Radiază de fericire.

Frost trase din ţigară dar căldura amestecată cu tutun îl zgâria pe gât. Stinse ţigara. Ardea de nerăbdare să desfacă plicul lăsat de Mario, dar nu se simţea destul de în siguranţă în prezenţa lui Ciuang Zhu. Îl ascultă mai departe pe chinez.

Patronul barului *Sailor's Haven* îi spuse că Aung Şu îl angajase cu patru ani în urmă, când deschisese salonul, ca să atragă clientela. În mai puţin de un an. Aung Şu pusese de-o parte o sumă frumuşică. Apoi luase hotărârea să se extindă cumpărând casa vecină şi să folosească o parte din spaţiu pentru a face un bar. Ciuang Zhu se arătase totdeauna discret şi eficace. Dobândise încrederea lui Cap de Şopârlă, care era detestat de toţi, inclusiv de sora lui. Proxenetul îi propusese jumătate din

câştigurile barului. Natural, Ciuang Zhu acceptase şi aşa se născuse *Sailor's Haven.* În timpul lucrărilor de amenajare, între cele două localuri fusese săpat un tunel. Sistemul era practic. Mario livra opiul la *Sailor's Haven*, care era mai puţin expus percheziţiilor poliţiei decât salonul de masaj.

Şi, dacă se ivea un necaz, se foloseau de camera specială şi de canalul subteran. Acolo putea să fie ascunsă o cantitate importantă de marfa şi chiar şi persoane. În momentul deschiderii barului, Aung Şu îşi pusese mama şi sora la treabă.

— La început, Ty a refuzat, continuă Ciuang Zhu, cu o voce plină de emoţie. Am încercat s-o susţin, dar nu se putea. În acea perioadă, eu şi Ty eram… foarte… foarte legaţi. Dar are un frate! Pe mine mă avea la mână din cauza banilor împrumutaţi. Iar ce-i făcea ei nici nu îndrăznesc să vă descriu. În cele din urmă Ty a cedat.

Tăcu câteva secunde, apoi ridică ochii spre Mercenar şi adăugă:

— Cred că până la urmă s-a obişnuit. Fetele de-aici au un caracter fatalist, resemnat. Şi pe urmă, domnule Hollis, Hong Kong e un oraş special, o enclavă unde totul se comercializează sau este obiect de trafic. Aici nu sunt aceleaşi valori ca în restul lumii.

— Am încercat, zise americanul. Dar am impresia că dacă ai fi putut s-o ajuţi pe Ty să-şi găsească o slujbă, ai fi făcut-o din toată inima.

Chinezul dădu din cap semnificativ.

— Dar să revenim la oile noastre, zise Mercenarul. Eşti unul dintre puţinii care se bucură de încrederea lui Aung Şu.

Chinezul dădu iar din cap afirmativ.

— OK, continuă americanul. Trebuie să încerci să păstrezi această încredere. Deocamdată, îl vei asculta cu scrupulozitate şi o vei supraveghea pe sora lui, şi ai grijă să nu se trădeze. Asta îţi va permite s-o protejezi în mod eficace.

Ciuang Zhu zâmbi pentru prima dată. Lu se uita mirată când la unul, când la celălalt. Frost se uită la ceas.

— E douăsprezece şi un sfert. La ce oră se întâlneşte Aung Şu cu Joyce McHenry?

— La două şi jumătate.

— Bine. Peste două ore şi un sfert Joyce va şti că Ty a minţit-o. Asta e periculos pentru Ty şi chiar şi pentru mine.

Lu Şing interveni pentru prima dată:

— Pentru Ty, înţeleg. Nu văd de ce şi pentru tine. Dacă preiei

afacerile lui Mario, trebuie neapărat să iei legătura cu domnişoara McHenry.

Frost recepţionă privirea aprobatoare a lui Ciuang Zhu. Înţelese că se cam grăbise, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Caută un subterfugiu.

— Ascultă, Lu, eu mă feresc de domnişoara McHenry. Mi-ai spus că Mario ţi-a vorbit despre ea. Ce idee ţi-ai făcut despre această femeie?

— Da, bineînţeles... murmură tânăra chinezoaică, te înţeleg. Mario o iubea. Ea nu-l iubea. Îi dădea mulţi bani pentru munca pe care o făcea. Se culca cu ea dar, pentru bietul meu Mario, era cu totul altceva decât o legătură. Era ca un drog. Cred că suferea. Femeia asta se culca cu el ca să-l ţină sub dominaţia ei. Mario îşi dădea seama de asta şi, de fiecare dată. Jura că nu va mai face. Dar, de fiecare dată, o făcea din nou.

— N-o simpatizezi?

Lu Şing se încruntă.

— E puţin spus. Îi umplea buzunarele lui Mario cu bani dar îl tortura. O urăsc.

— Cred că Mario a murit din cauza ei, zise Mercenarul.

În cabină se aşternu o linişte apăsătoare. Apoi Lu zise cu o voce albă şi privirea pierdută în gol:

— Nu m-ar mira deloc...

— Aveam întâlnire cu unul dintre concurenţii ei la *Sailor's Haven,* continuă americanul. Cred că a urmărit ratarea întâlniri şi că în acest scop n-a găsit nimic mai bun decât să-l trimită acolo pe Mario, din cauza...

Frost duse mâna la ochiul său stâng.

— De unde a aflat? întrebă Lu Şing.

— Nu ştiu, răspunse Mercenarul. Şi ăsta e primul lucru pe care vreau să-l lămuresc.

Vocea micii chinezoaice răsună cu un ton uimitor de ferm:

— Dacă ea a provocat moartea lui Mario, o voi ucide!

Ciuang Zhu interveni:

— Ea e. Mario mi-a spus asta ieri când a comandat berea. Îi dăduse întâlnire acolo.

— Cum de nu te-ai gândit mai devreme? zise Frost mirat. Doi bărbaţi cu panglică neagră la ochiul stâng în acelaşi timp în barul tău... Nu te-a mirat?

— Nu... nu ştiu... se bâlbâi Ciuang. Confuzia, încăierarea, interogatoriile... Nu m-am mai gândit la asta. Abia acum am făcut legătura. Nu sunt obişnuit cu acest gen de treburi. Când am

auzit adineauri mi-am adus aminte.

— O voi ucide! repetă Lu Şing. O voi ucide!

Se ridică şi începu să se plimbe prin cabină cu un pas nervos.

— Liniştește-te, zise Frost. Sunt de acord s-o neutralizăm. Dar deocamdată trebuie să nu pună ea mâna pe noi. Dacă Aung Şu îi spune că Ty a minţit, Joyce va trimite imediat pe cineva aici.

O prinse pe fată de mână şi cu un gest ferm, dar fără brutalitate, o forţă să stea jos. Apoi o privi în ochi.

— Lu, ştiu că asta e greu de suportat, mai ales după lovitura primită, dar…

— Da?

— Mai întâi vreau să ştiu dacă ai o cameră în oraş?

— Nu. Noaptea sunt la hotelul la care lucrez şi ziua vin aici, răspunse Lu mirată.

— N-ai nici un alt loc unde să te poţi duce?

— Nu. Ba da, ar fi ambarcaţiunea fratelui meu.

Mica chinezoaică zâmbi trist şi adăugă:

— Acolo mă duceam când mă certam cu Mario. E foarte aproape de-aici. Nu dura niciodată multă vreme. Venea foarte repede după mine.

Zâmbi din nou amintindu-şi de împăcările lor.

— Trebuie să părăsim *Estrela Branca.* Mai întâi pentru că poliţia ar putea avea ideea să vină aici. Şi apoi pentru că Joyce McHenry va trimite pe cineva după Mario. Poate că acţiunea a şi început deja.

La drept vorbind, Frost nu avea de ce se teme de Joyce McHenry. În momentul în care Mercenarul vorbea, scoţiană se afla în dormitorul lui Fat Mao, unde chinezul o supunea ultimelor umilinţe. Dar Mercenarul nu avea de unde să ştie toate astea.

— Oh, poliţia! murmură Lu. Îi va trebui zile întregi ca să găsească *Estrela Branca* printre toate celelalte ambarcaţiuni.

— *Estrela Branca* e reperabilă. Şi chiar dacă poliţia nu e în stare s-o găsească, Joyce McHenry probabil că ştie locurile în care Mario îşi ducea ambarcaţiunea.

— Asta e adevărat, admise Lu Şing. Şi Mario?

Ochii i se umeziră de lacrimi. De teamă să nu izbucnească din nou în hohote, Mercenarul îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi se întoarse spre Ciuang:

— Pentru asta am nevoie de tine. Ai venit cu o ambarcaţiune?

— Da, răspunse chinezul.

— Îl luăm de-aici şi îi căutăm un mormânt decent.

Lu Şing scutură din cap.

— Dorinţa lui e să-i aruncăm cadavrul în mare. Ăsta e mormântul pe care şi l-a ales.

— Foarte bine, zise Frost. Îi vom respecta dorinţa. Ciuang, când trebuie să fii înapoi ca să nu pară suspect?

Chinezul scoase mâinile din mâneci şi se uită la ceas.

— Mai am la dispoziţie încă o oră.

— Mai mult decât ne trebuie, zise americanul. Lu, ia-ţi lucrurile şi du-te pe ambarcaţiunea fratelui tău.

Chinezoaica nu se mişcă.

— Vreau să vin cu voi.

— Nici vorbă. Mai întâi că nu vreau să asişti la acest spectacol penibil. Pe urmă, consider că vom fi mai discreţi în doi decât în trei. Nu e momentul să ne facem remarcaţi.

Dar Frost mai avea un motiv pentru care voia s-o îndepărteze pe chinezoaică.

— Vreau să-l însoţesc pe Mario spre locul său de veci! insistă Lu Şing.

Mercenarului îi fu puţin cam ruşine, dar nu găsi alt argument. O întrebă:

— Chiar vrei să-l vezi cu ochii tăi devorat de rechini?

Un tremur violent scuturâ corpul subţire al chinezoaicei, apoi Lu Şing izbucni în lacrimi. Frost scoase din buzunar o batistă mare în carouri şi i-o dădu.

— Uite, şterge-ţi ochii.

Ea luă batista fără tragere de inimă.

— Acum fii cuminte, continuă Mercenarul, cu o voce blândă. Ia-ţi lucrurile şi pleacă.

Ea dădu din cap, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Lucrurile mele sunt la hotel. Aici n-am decât rochia şi geanta.

Plecă la bucătărie şi se întoarse cu un mic bagaj sub braţ. Se lăsă în genunchi lângă Mercenar, îi ceru un pix şi desenă un plan pe plicul maro.

— Uite, zise ea înapoindu-i plicul şi pixul. Acum poţi găsi foarte uşor ambarcaţiunea fratelui meu. Şi nu uita să citeşti ce se află în plic. Ne interesează pe amândoi.

Apoi, împinsă parcă de un impuls brusc, Lu îl sărută pe obraz, se ridică şi ieşi din cabină fără să se mai uite înapoi. După ce consideră că ajunsese destul de departe, Mercenarul îi spuse lui Ciuang Zhu că nu avea deloc intenţia să preia afacerea lui Mario Ribeiro. Simţea că aşa trebuia să vorbească cu tânărul chinez. Fără să spună nimic despre misiunea lui, îl lăsă să înţeleagă că

avea o răfuială cu Fat Mao. Mercenarul nimeri la ţină.

— E un grangur mare, domnule Hollis. Şi foarte periculos, obiectă Ciuang Zhu... Dar dacă pot să-ţi fiu de folos, sunt gata să te ajut. Şi cred că şi Ty. Ne-am săturat să trăim în această atmosferă de droguri, de prostituţie şi violenţă. Imediat ce voi avea destui bani, îi voi cere lui Ty să se căsătorească cu mine şi ne vom ocupa de o mică negustorie cinstită. Ştiu că va accepta. Şi, dacă va fi soţia mea, fratele ei nu va avea ce să mai spună.

— Îţi doresc din toată inima ca dorinţa ta să se realizeze, răspunse Mercenarul cu sinceritate. Acum să ne grăbim. Trebuie să-l pregătim pe bietul Mario.

Nu a fost uşor, dar cei doi reuşiră să îmbrace cadavrul care începuse să devină rigid. Pe urmă Frost porni motorul ambarcaţiunii. Trebuia să se depărteze de mulţime pentru a da drumul cadavrului în apă, conform dorinţei lui Mario. Dar vor face în aşa fel încât să-l găsească repede. În felul ăsta, Mario nu avea să sfârşească în burta unui rechin...

Frost îi explicase planul lui Ciuang Zhu, şi acesta fusese de acord. Cadavrul trebuia să fie găsit.

— Într-adevăr, zise chinezul. După cunoştinţa mea, poliţia caută un bărbat cu o bandă neagră la un ochi. Cred că bărbosul cu care te-ai bătut le-a spus asta. De la ceilalţi cred că n-au aflat nimic. Îi cunosc pe marinari şi pe chinezi. Nu scot o vorbă în faţa poliţiştilor.

Ciuang Zhu alese locul. Cunoştea curenţii şi îi garantă Mercenarului că, în cel puţin două ore, Mario va reveni foarte aproape de punctul de plecare. După aceea, cei doi duseră *Estrela Branca* la locul ei şi se despărţiră. Chinezul trebuia să se ducă s-o „supravegheze” pe Ty. Americanul trebuia să ia cunoştinţă de testamentul lui Mario Ribeiro. Îşi dădură întâlnire la şase seara într-o cameră mică pe care Ciuang Zhu o ocupa foarte aproape de *Sailor’s Haven.*

*

* *

Bonham Road, orele două şi jumătate.

Un deget nervos apăsă pe butonul soneriei de la uşa unui apartament de lux. Înăuntru, Joyce se uită la ceas şi zâmbi. Aung Şu era punctual. Aruncă o privire ca să se convingă că totul era în ordine. Un fond sonor agreabil, whisky, vază cu flori pe măsuţa joasă – chinezii sunt foarte sensibili la decor – şi, bineînţeles, valijoara de piele.

Satisfăcută, scoţiană îmbrăcă un halat de casă de satin verde

– culoarea ei preferată – îşi verifică coafura şi machiajul în oglindă, îşi puse în picioare papucii şi se duse să deschidă.

Mărul lui Adam al lui Aung Şu tresări imediat ce-o văzu.

— Intră, zise Joyce străduindu-se ca vocea ei să sune suav şi puţin răguşit… Şi scuză-mi ţinuta. Tocmai mă odihneam puţin în timp ce te aşteptam. Căldura şi toate emoţiile…

Aung Şu intră. Blonda îl conduse spre un salon luxos şi îl invită să ia loc într-un fotoliu Chippendale.

— Whisky? propuse ea aşezându-se în faţa lui.

— Bucuros.

Joyce turnă în pahare. După cum prevăzuse, halatul i se desfăcu în momentul în care se apleca în faţă. Iar Aung Şu, tot cum fusese prevăzut, începu să transpire, deşi instalaţia de climatizare îşi făcea datoria.

Scoţiană îi întinse un pachet de Player’s Navy Cut. Chinezul refuză cu o mişcare a capului. Joyce McHenry aprinse o ţigară cu o brichetă din aur masiv, suflă fumul şi ridică paharul.

— Pentru colaborarea noastră, dragul meu Aung Şu.

Chinezul ridică şi el paharul şi-şi umezi cu timiditate buzele.

Joyce arătă cu bărbia spre valijoara neagră aşezată lângă vază.

— În această valijoară se află şaizeci de mii de dolari. Asta e suma pe care ţi-o propun pentru executarea primei tale misiuni, care e formată din trei părţi. Mi-ar fi plăcut să-ţi ofer mai mult, dar deocamdată… e greu.

Făcu o pauză, ca şi cum i-ar fi fost frică să spună mai departe. Apoi zise:

— Eşti cu adevărat omul meu, Aung Şu? Am mare încredere în tine!

Dacă era omul ei? Oh, da!

*

* *

Aberdeen, orele două şi jumătate.

Frost puse piciorul la bordul ambarcaţiunii şi bătu la uşa micii cabine.

Lu Şing puse o întrebare în chineză.

— Sunt eu, Tom.

— Intră.

Frost deschise uşa. Întinsă pe cuşetă, Lu cosea o pereche de pantaloni.

— Lui Wan îi lipseşte o femeie! zise ea de parcă ar fi vrut să se justifice.

Frost înţelese că simţea nevoia să facă nişte lucruri mecanice. Se apropie de ea, ţinând în mână plicul maroniu. Îi făcuse inventarul la restaurant, în timp ce aştepta să-i fie servită friptura de raţă. În afara celor trei paşapoarte cu trei nume diferite, găsise diverse acte de identitate, carnete de cec, cărţi de credit, numere de conturi bancare, precum şi titlurile de proprietate ale ambarcaţiunii, două scrisori şi… o bandă de piele neagră. Moştenirea lăsată de Mario Ribeiro succesorului său.

Prima scrisoare:

Tom,

La ora la care dictez aceste rânduri lui Lu, dulcea mea iubită, sunt în viaţă. La ora la care le vei citi, voi fi mort. O însărcinez să-ţi înmâneze acest plic. Ocupă-te de ea, aşa cum mi-ai promis.

Urmau, într-o engleză plină de greşeli de ortografie, toate indicaţiile necesare pentru a se duce să preia o cantitate importantă de opiu, în seara aceea, chiar de la bordul vasului *Cyclops.* Înainte de semnătură, Mario indica adresa clienţilor şi tarifele în vigoare.

Mai era şi un PS:

PS. 1: Ca să urci la bordul vasului, vei îmbrăca haine de-ale mele. Cu parola şi banda neagră la ochi, totul va merge ca pe roate. Dar fereşte-te de Dykey! Mă cunoaşte. Fă în aşa fel încât să nu dai ochii cu el, altfel ar putea să iasă nasol.

PS. 2: Nu deschide celălalt plic. Dă-l din partea mea Aung Şu, care îl va înmâna lui Joyce.

Natural. Frost desfăcuse şi celălalt plic. Scrisoarea era scurtă. Conţinea mai puţine greşeli de ortografie şi scrisul nu mai era cel al chinezoaicei. Mesajul destinat lui Joyce McHenry începea aproape în acelaşi fel ca şi celălalt:

Joyce, frumoasă şi redutabilă Joyce,

La ora la care scriu aceste rânduri sunt în deplinătatea capacităţilor mele. La ora la care le vei citi, voi fi mort.

Mă gândesc la Lu Şing. Cum va trăi fără mine? Pentru ea te implor să accepţi cererea mea. Vei primi această scrisoare şi numele unui om, cel pe care l-am ales ca să-mi asigure succesiunea. Ai dreptul să fii bănuitoare. Ai dreptul să crezi că poate am făcut o alegere greşită în clipa morţii. Dar acestui om

pe care ţi-l trimit ar trebui să-i dai măcar o şansă. Datorezi asta memoriei mele.

Adio, Mario.

După toate aparenţele, Mario Ribeiro prevăzuse totul. Iar Lu Şing nu se înşela când spunea că o iubise. Dar câtă naivitate!

Cum îşi putea închipui că o femeie care lucra pentru Fat Mao putea să accepte o astfel de propunere? Frost ştia foarte bine că singura reacţie a frumoasei Joyce nu putea să fie decât aceea de a ordona lichidarea „moştenitorului" lui Mario.

Pusese scrisoarea şi panglica neagră în buzunarul gecii. Întinse plicul micii chinezoaice.

— Ţine. Asta îţi revine de drept. Am luat numai ce-mi trebuia.

Fata zâmbi palid.

— Eşti într-adevăr un om de treabă, Tom Hollis. Mulţumesc.

— Din moment ce tu ai scris această scrisoare, ştii ce trebuie să fac în seara asta.

Ea dădu din cap, cu gândurile departe.

— Mă voi duce, zise Frost.

— Cu *Estrela Branca?*

— Nu, e prea periculos. Am închiriat o ambarcaţiune.

— Am uitat ceva, zise ea. Am părăsit vasul prea în grabă.

— Nu văd ce.

— Hainele lui Mario. Mă duc să ţi le aduc.

Eu Şing se pregătea să-şi lase lucrul.

— Riscul e prea mare. Nu merită. Şi alte haine sunt la fel de bune. Nu contează decât să am panglica neagră şi să-l evit pe Dykey.

Fata dădu din umeri, în aparenţă indiferentă.

*

* *

Bonham Road, orele două şi cincizeci de minute.

Halatul verde zăcea pe covoraşul de lângă pat, lângă hainele lui Aung Şu. Joyce McHenry îşi dăduse toată osteneala. Acum se uita cu o privire dispreţuitoare la bărbatul care se zvârcolea deasupra ei. Gesticulând pe corpul planturos al partenerei sale, chinezul o ducea cu gândul la un pui de cangur care căuta ţâţele mamei.

Aung Şu avea un corp subţire şi uşor musculos care contrasta cu capul lui de şopârlă şi un sex enorm care contrasta cu corpul lui mic.

Joyce făcu comparaţia cu Fat Mao: ziua şi noaptea. Se strâmbă şi Aung Şu interpretă asta ca un zâmbet de încurajare şi îşi spori ardoarea. Blonda îl mângâie murmurându-i cuvinte obscene în scoţiană în timp ce-şi mişca bazinul. La capătul rezistenţei, chinezul îşi expulză sămânţa şi scheună ca un câine rătăcit.

Joyce se uită la ceas. Era timpul să sfârşească. În timp ce se ridica, scoţianca îşi spuse că Fat Mao şi Aung Şu aveau totuşi un punct comun. Amândoi erau nişte porci!

Douăzeci de minute mai târziu, Cap de Şopârlă se pregătea să părăsească apartamentul frumoasei Joyce McHenry, clătinându-se uşor.

— Am încredere în tine, îi zise ea înainte de a-i deschide uşa. Găseşti *Estrela Branca.* Dacă Hollis e la bord, mi-l aduci aici. Dacă nu e nimeni, distrugi ambarcaţiunea.

— Şi dacă-l găsesc doar pe Mario?

— Mario e grav rănit. Nu e în stare să se apere. Îl loveşti în cap şi dai foc vasului. Nu vreau să laşi nici o urmă compromiţătoare.

— Aşa voi face, domnişoară McHenry.

Fata îi zâmbi încurajator şi închise uşa. Făcuse dragoste cu ea dar, după ce se sculase în picioare, chinezul nici măcar nu îndrăznea să-i spună Joyce. Aung Şu era una dintre cele mai frumoase reuşite în materie de dresaj rapid…

*

* *

Aberdeen, orele două şi cincizeci de minute.

Hank Frost se trânti pe cuşeta ambarcaţiunii. Era epuizat. Mai întâi Ty, apoi o noapte practic albă şi acum Lu care-i ceruse îmbărbătarea îmbrăţişărilor lui. Frost îşi zise că, cel puţin în privinţa femeilor, se va arăta la înălţimea succesiunii lui Mario. Nu mai lipsea decât Joyce McHenry ca să completeze galeria de portrete.

Lu îl sărută cu tandreţe. Părea destinsă. Frost ştia că era pe deplin satisfăcută.

— Odihneşte-te, zise ea. Eşti obosit.

— De acord, dacă-mi promiţi că mă trezeşti la patru.

— Promit, zise Lu cu o voce blândă.

Mercenarul închise ochiul şi adormi imediat, aproape fără să-şi dea seama.

Lu se ridică, îmbrăcă un şort de blugi şi o bluză albă, îşi puse în picioare o pereche de espadrile, apoi trasă câteva ideograme pe o foaie de hârtie, pe care o puse la vedere la căpătâiul cuşetei.

Tom nu era destul de prudent şi nu prea lua în serios întâlnirea din seara aceea. Avea nevoie de hainele lui Mario. Se hotărâse să se ducă să le ia de pe *Estrela Branca.*

*

* *

Estrela Branca, orele trei.

În genunchi pe covorul sintetic, Lu Şing scotocea în sertarul mare. Scoase un maiou cu dungi roşii. Îşi aminti că era puţin cam mic pentru Mario. Va fi perfect pentru Tom. În momentul în care întindea pe cuşetă o pereche de pantaloni albi evazaţi auzi în spatele ei o voce:

— Bonjur, păpuşico! Presupun că tu eşti Lu Şing.

Lu simţi inima bătându-i cu putere. Nu închisese uşa cabinei şi nu-l auzise pe bărbat venind din cauza vacarmului de afară. Se întoarse. Ochii i se opriră cu oroare asupra surdinei montate la revolverul Colt Gold Cup îndreptat spre ea.

— Eşti Lu Şing?

Ea înghiţi în sec, reuşi să-şi ia ochii de la pistol ca să se uite la faţa bărbatului, pe care îl recunoscu imediat. Mario îi vorbise deseori despre el. Râseseră împreună de acel om cu cap ca de şopârlă. Da, îl cunoştea de parcă îl mai văzuse până atunci. Cap de Şopârlă repetă întrebarea cu un ton mai tăios:

— Eşti Lu Şing?

— Aung Şu… murmură micuţa chinezoaică, încremenită de frică. Ce vrei de la mine?

Fata îi pronunţase numele. Era mai mult decât o recunoaştere. Chinezul rânji. Se gândi la Joyce, la îmbrăţişările lor, şi îşi zise că frumoasa blondă ar fi mândră de el dacă ar putea să-l vadă în acel moment în rolul executorului implacabil.

Degetul i se crispă pe trăgaci.

CAPITOLUL VI

Lu Şing deschise gura ca să ţipe. Dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Văzu degetul chinezului apăsând pe trăgaciul Coltului. Văzu chiar tresărirea uşoară a armei când glonţul porni, aproape fără zgomot, şi o floare mare de culoare roşie înflori pe bluza ei, chiar sub sânul stâng.

Pereţii ambarcaţiunii, cuşetele, tavanul trecură prin faţa ochilor ei. Simţi că se prăbuşeşte în ceva moale: grămada de haine din interiorul sertarului. Nu o durea dar nu se mai putea mişca. De sus, tatuul o privea cu ochii lui încremeniţi. Tatuul... Tatuul lui Mario...

Un firişor de sânge îi apăru la colţul gurii şi Lu muri după un spasm aproape imperceptibil.

Aung Şu deşurubă surdina, o băgă în buzunar şi puse pistolul la centură. Apoi aprinse un chibrit şi-l aruncă pe podea. Nu reuşi. Chinezul vărsă sticla de rachiu şi aruncă al doilea chibrit. Covorul sintetic luă foc în câteva secunde, scoţând un fum negru şi urât mirositor.

*

* *

Zgomotul sirenelor îl trezi pe Hank Frost. Primul său gând fu că Lu îl lăsase să doarmă prea mult şi că fusese găsit cadavrul lui Mario, plutind în derivă printre ambarcaţiuni. Se uită la ceas. Trei şi cinci.

— Lu! Eşti aici?

Se ridică mormăind. Probabil că era tare obosit dacă o striga în loc să se uite în jurul lui. Mica ambarcaţiune nu avea decât o singură cabină. Era clar că Lu plecase. În acel moment dădu cu ochii de hârtia de la capătul patului. Era scrisă în chineză. Probabil lăsase două vorbe pentru fratele ei, în cazul în care acesta ar fi venit şi s-ar fi mirat că găseşte pe cuşetă un alt chior, decât Mario.

Dar fu cuprins imediat de un presentiment sumbru când simţi mirosul de fum şi auzi zgomotul pompelor şi răpăitul apei pe coca ambarcaţiunilor. Un vas ardea la vreo sută de metri de-acolo.

Mercenarul se îmbrăcă rapid, băgă în buzunar panglica neagră cu care îşi acoperise ochiul ca să facă dragoste cu Lu, îşi puse ochelarii şi ieşi afară. În timp ce alerga pe debarcader, Frost se

lovi de un chinez care se înălţase în vârful picioarelor şi, cu mâna streaşină la ochi, se uita la coloana de fum negru care se înălţa în port.

Mercenarul îşi reluă cursa apoi se opri brusc şi se întoarse spre chinez. Nu se putea înşela, asemănarea era prea frapantă. Se apropie şi se uită îndelung la chinezul care îi răspunse cu o privire neliniştită şi agasată totodată.

— Ce vrei de la mine?

— Eşti Wan Şing, fratele lui Lu?

— De unde… începu chinezul.

Nu era momentul pentru explicaţii.

— O clipă, zise Frost.

Alergă până la ambarcaţiune, urmărit de privirea uluită a lui Wan Şing, luă mesajul lăsat de Lu şi i-l aduse.

Wan aruncă o privire asupra ideogramelor şi zâmbi.

— Ah, Lu… Ştrengăriţa!

Afecţiunea radia pe faţa lui aproape feminină. Apoi se încruntă brusc şi exclamă:

— Mario! Oh, nu… Nu!

Cu o mişcare nervoasă, Wan mototoli hârtia şi o băgă în buzunar. Abia atunci realitatea îl izbi în toată oroarea ei. Întoarse capul spre fum.

— *Estrela Branca!* Crezi?

Frost dădu din cap.

— Sora ta s-a dus acolo, nu-i aşa?

Chinezul dădu din cap înspăimântat.

— Aşa scrie în bilet.

— Mă duc şi eu, zise Mercenarul. Rămâi aici.

Prea târziu. Wan Şing o şi luase la fugă. Frost porni în urma lui. O mulţime de curioşi se adunase pe cheiul portului Aberdeen la opt sute de metri de-acolo.

Se apropiară cât mai mult posibil, fiind înjuraţi de cei pe care îi îmbrânceau. Debarcaderul era blocat. Pompele abia reuşiseră să stingă incendiul. O parte a stâlpilor de lemn era înnegrită de foc. Cuterul, carbonizat, se ducea lent la fund. Lângă el, o mică joncă fusese complet distrusă.

Mai înainte ca *Estrela Branca* să fie înghiţită în întregime de apă, Frost şi Wan Şing văzură un pompier sărind pe debarcader, cu un corp în braţe. Alţi doi oameni îl înfăşurară într-o cuvertură maronie.

— Sunt morţi, murmură o femeie înfiorându-se de oroare.

Zvonul se răspândi ca fulgerul.

— Sunt morţi… Sunt morţi…

Hank Frost şi Wan Şing încremeniseră. Cadavrul zărit preţ de o secundă era îngrozitor de ars, de nerecunoscut. Dar după talia mică şi fâşiile din haine care rămăseseră lipite de pielea crăpată, o identificaseră imediat.

Stăpânindu-şi senzaţia de vomă, Mercenarul îl apucă pe Wan Şing de mâneca tunicii albastre.

— Vino, să nu stăm aici, zise el.

Chinezul se uită la el de parcă ar fi văzut apărând un extraterestru.

— Ce? Dar… ai văzut…

— Da, am văzut. E oribil. Dar vino după mine. În câteva minute cheiul va fi plin de poliţişti.

— Le voi spune. Le voi spune totul. Acea McHenry a făcut-o?

— Cu siguranţă, răspunse Mercenarul. Şi ce-ai să le spui? Îţi închipui că te vor crede?

Wan Şing suspină.

— Ai dreptate, admise el. Un chinez neînsemnat ca mine acuzând-o pe domnişoara Joyce McHenry de asasinat şi de incendiu voluntar… îmi vor râde în nas.

— Vino, insistă Mercenarul. Vino. Am o idee.

Wan Şing se resemnă în cele din urmă şi porni după el zicând printre dinţi:

— Lu… Surioara mea… Era atât de drăguţă… Atât de tânără… Frumoasă ca un fruct proaspăt cules. Te voi ucide, McHenry! Ticăloaso! Te voi ucide!

— Asta vreau şi eu să fac, îi dezvălui Mercenarul. Suntem deja trei, zise el gândindu-se la Ty şi la Ciuang Zhu. Şi cred că încă unul în plus nu va fi inutil pentru a-i veni de hac acestei pramatii.

*

* *

Dodge-ul negru se deplasa lent pe Nathan Road. Aung Şu zâmbea la volan. Domnişoara McHenry avea să fie mulţumită, îşi va primi banii. Vor face dragoste. La acest gând, Cap de Şopârlă simţi dorinţa îmboldindu-l. Ce cuplu de temut formau amândoi, el şi frumoasa europeancă. Rivalii ar trebui să tremure!

Chinezul frână în ultima clipă ca să evite o ricşă care venea dinspre stânga. Se trezi din visare şi îşi şterse fruntea de sudoare. Nu era momentul să lovească pe cineva, având în vedere arsenalul pe care îl plimba în maşină…

Aung Şu se concentră şi îşi recăpătă seninătatea. Ricşa trecu. Liniştit, Cap de Şopârlă porni mai departe ca să execute a doua

parte a misiunii: lichidarea lui Wai Djeng, pe care poliţia îl eliberase în acea dimineaţă.

Era un lucru la care Joyce McHenry ţinea la fel de mult ca la dispariţia vasului *Estrela Branca* nu voia ca spionul lui Fat Mao să-l poată recunoaşte pe omul care îl înjunghiase pe Samson Frailing în timpul încăierării de la *Sailor's Haven.*

*

* *

Pe la sfârşitul după-amiezii, Aung Şu trecu ca o vijelie pe la salonul de masaj închis. Radia de fericire. Îl luase de-o parte pe Ciuang Zhu şi îi spusese că va lipsi în seara aceea.

— Supravegheaz-o pe sora mea, adăugase el cu un aer misterios. Nu trebuie cu nici un preţ să plece de-aici.

— Contează pe mine, îl asigurase Ciuang.

Acum, consiliul de război era în toi în camera specială. În jurul măsuţei joase pe care fumega ceaiul de iasomie se aflau Ty, Ciuang, micul Wan şi Hank Frost.

Frost se uită la ceas. Era opt şi zece seara. După cum prevăzuse Ciuang Zhu, cadavrul lui Mario fusese pescuit din apele portului Aberdeen la puţin timp după incendiu. Poliţia îşi găsise omul cu panglică neagră. Dar, în mod ciudat, uşurarea lui Hank era foarte relativă.

Nu-i dăduse nici un semn de viaţă lui Ezra Frobisher şi presupunea că telefonul sunase de multe ori în camera sa de la hotelul *Mandarin.*

Dar nu asta îl făcea nervos pe Mercenar, ci apropierea întâlnirii. Primul pas în ancheta asupra felului în care Fat Mao inunda cu opiu coasta de vest a ţării sale.

În mai puţin de două ore, trebuia să se prezinte la întâlnirea cu cargobotul *Cyclops* ca să ia în primire marfa destinată clienţilor lui Mario. Mercenarul era hotărât să ofere această marfa Mării Chinei şi rechinilor ei voraci.

Frost nu se ducea în noaptea aceea după opiu la întâlnirea cu vasul *Cyclops,* ci după informaţii. Nu spuse nimic despre asta tovarăşilor săi, dar ştia că era mult mai greu şi mult mai periculos.

Acum era sigur că putea să conteze pe aliaţii lui. Nu aveau acelaşi obiectiv ca el, dar motive solide îi alăturau cauzei sale.

Fata şi cei doi bărbaţi erau hotărâţi s-o găsească pe Joyce McHenry şi s-o facă să plătească scump pentru tot răul pe care îl făcea. Şi în privinţa asta Frost trebuia să se arate vigilent. Trebuie să-i ţină bine în mână şi să-i devanseze tot timpul. Era de

acord cu eliminarea blondei, dar mai înainte trebuia să dezvăluie locul secret în care se ascundea Fat Mao. Dacă murea fără să vorbească, misiunea lui Frost era compromisă.

Renunţase la ochelari şi revenise la panglica neagră. Bău o gură de ceai, puse ceaşca pe masă şi se uită fix la Ty. Fata zâmbi şi îl invită să vorbească cu o mişcare de sprâncene.

— Crezi că fratele tău ar fi fost capabil s-o omoare pe Lu şi să dea foc vasului?

Ştiau că pot discuta liniştiţi. La parter, o chinezoaică bătrână stătea de pază, părând cu moţăie. La cel mai mic zgomot suspect, bătrâna ar fi dat alarma. Frost şi Wan ar fi dispărut în tunel.

Ty nu ştia ce să zică.

— E în stare de multe infamii, răspunse ea în cele din urmă. Dar angajarea fizică nu-l prea caracterizează. Nu prea îl văd trăgând într-o femeie, aşa, cu sânge rece…

Frost aruncă o privire spre Wan şi îl văzu pe chinez strângând din buze.

— Un glonţ drept în inimă, tras de aproape, zise el. Poţi să mă crezi fiindcă mă pricep. Am văzut atâtea răni de glonţ câte nu-ţi doresc să vezi tu toată viaţa ta.

— Şi eu am văzut, zise Wan Şing. A tras în ea, ticălosul!

Ciuang Zhu luă o gură de ceai uitându-se la Ty. Ezită, apoi zise:

— Fratele tău e o curcă plouată, de acord. Dar nu e nevoie, să fii curajos ca să tragi într-o femeie dezarmată.

— Adevărat, admise chinezoaica, e destul să fii un ticălos…

— Şi fratele tău e un ticălos, completă Ciuang. De altfel…

Ezită din nou. Ty îl îndemnă:

— Spune…

— Ştiu că e în stare să ucidă. Pentru că a mai făcut asta cel puţin o dată.

— Serios? murmură Ty incredulă.

— Îţi aminteşti de micuţa Suyan?

— Foarte bine, răspunse sora lui Aung Şu. O fată foarte drăguţă. Prea drăguţă pentru ticălosul meu de frate. De asta a vândut-o la Ngo Van Dihn.

— N-a vândut-o, zise Ciuang Zhu. A sugrumat-o cu mâinile lui. Chiar aici, adăugă el arătând cu mâna spre patul camerei speciale.

Ty se înfioră.

— Ţi-a povestit el asta? întrebă ea consternată.

— Da. Şi nu era deloc chinuit de remuşcări. E adevărat că a fost o întâmplare. Suyan făcea parte dinte fetele cu personalitate. Refuza să se supună unor excentricităţi ale fratelui tău. A lovit-o fără nici un rezultat. Atunci a apucat-o de gât. S-a înfuriat şi a strâns mai tare decât ar fi trebuit.

— Fratele meu… bâigui Ty doborâtă de ruşine. Nu e posibil…

Urmă o tăcere, în timpul căreia cei trei chinezi şi americanul îşi goliră ceaşca de ceai… Apoi Frost aprinse o ţigară. Suflă fumul pe nări şi zise:

— Deocamdată nu ne interesează dacă Aung Şu a omorât-o pe Lu. Întâi trebuie s-o găsim pe Joyce McHenry. Pentru asta e nevoie să-l urmărim pe fratele lui Ty. Aung Şu ne va duce la ea.

Chinezii încuviinţară clătinând din cap. Ty întinse mâna spre pachetul de Camel, luă una şi o puse între buze. Frost îi aruncă bricheta pe deasupra mesei şi continuă:

— Cred că Ty şi Ciuang Zhu trebuie să rămână aici aşa cum i-a cerut Aung Şu. Nu prea cred, dar nu se ştie niciodată… poate că va veni să-i mai facă unele confidenţe lui Ciuang. Oricum, nu trebuie să fii prea insistent. Trebuie să te porţi cât mai natural cu putinţă, ca să nu stârneşti vreo bănuială. Tu, Ty, îi faci în continuare mutre.

— Nu va fi un efort prea mare, zise fata suflând fumul în nasul Mercenarului.

Frost zâmbi.

— În consecinţă, propun ca Wan să se ocupe de urmărire. Are două avantaje. Primul: Aung Şu nu-l cunoaşte.

— Al doilea, continuă chinezul, eu am cele mai mari şanse de a trece neobservat. Asta voiai să spui?

— Ăăă… da, mărturisi Mercenarul trăgând din ţigară.

Ciuang Zhu îi ajungea până aproape de umăr, dar Ty şi Wan Şing nu-i ajungeau nici măcar până la piept.

Planul fu adoptat, în ciuda unei anumite reticenţe din partea lui Ciuang, căruia nu-i convenea caracterul pasiv al rolului său.

— Nu te necăji, îi zise Frost. Probabil că în curând vei trece la acţiune. Se întoarse apoi spre Wan şi adăugă:

— În seara asta te las singur. Dacă Aung Şu se întoarce, îl urmăreşti. Dacă nu apare până mâine, te voi însoţi. Poţi să-l ascunzi, Ciuang?

— În camera mea.

— Barul ar fi mai potrivit. Îl puteţi avertiza printr-un semnal dacă Aung Şu vine şi apoi pleacă iar.

— Numai că… bâigui Ciuang Zhu, încăperea din spatele

barului e jegoasă.

— Asta cam aşa e, zise Ty. În partea aia a casei se simte lipsa unei femei.

— Lasă, nu mai spune! bombăni tânărul chinez.

Frost zâmbi. Îşi zise că Ciuang şi Ty se puteau gândi în mod serios la căsătorie. Pentru scene erau deja pregătiţi.

— OK? zise el.

— OK, răspunseră ceilalţi trei.

— Dacă înţeleg bine, reluă Ty, ai intenţia să ne tragi clapa în seara asta…

— Da, zise Mercenarul. Mă duc la întâlnirea lui Mario cu vasul *Cyclops.* Mă duc după droguri. Sper că asta îmi va permite să găsesc mijlocul de a ajunge până la Joyce şi la Fat Mao. Nu văd o ocazie mai bună.

— Merg cu tine, zise Ciuang Zhu.

— Nici vorbă, răspunse Frost. Dacă Aung Şu se întoarce şi nu te găseşte, va face scandal mare. S-ar putea să ratăm totul. De altfel, Mario este aşteptat singur la bordul vasului. Şi, pe urmă, riscul e prea mare. Există un detaliu foarte important. Făcând în aşa fel ca să fie găsit cadavrul lui Mario în portul Aberdeen, sunt relativ acoperit în privinţa poliţiei. În ceea ce o priveşte pe McHenry, dimpotrivă, efectul ar putea să fie invers…

— Ar putea să creadă că a fost găsit cadavrul tău, zise Ty. Ştia că te aflai ieri la bar.

— Nici vorbă, mormăi Mercenarul. Mario era rănit. Va şti că e el, chiar dacă ziarele nu-i publică fotografia. E posibil să pună oameni să supravegheze vasul. Ba chiar s-ar putea să vină chiar ea acolo. Mă voi duce mai devreme decât fusese prevăzut. Asta va micşora riscurile unei întâlniri.

Mercenarul făcu o pauză apoi continuă:

— Şi apoi, dacă ne vom întâlni, n-o să mă supăr dacă fac în sfârşit cunoştinţă cu această persoană încântătoare…

— Ai grijă, zise fata cu o voce emoţionată. E periculoasă. Sunt bine organizaţi.

— Primejdia e meseria mea, *baby!*

Dar Frost ştia că are dreptate. Se arunca singur într-o poveste pe care n-o stăpânea deloc, unde singurele lui atuuri erau tupeul şi surpriza. Cam puţin! Dacă rata acţiunea de la bordul vasului *Cyclops*, putea să-şi facă bagajele şi să se întoarcă acasă.

*

* *

Ceasul arăta 21:03. Luna se juca de-a v-aţi ascunselea printre

norii cenuşii. Nu se simţea nici cea mai mică adiere. Marea Chinei semăna cu o băltoacă mare de cafea neagră.

Partea din faţă a bărcii cu motor închiriate de Frost era echipată cu un reflector, dar Mercenarul naviga cu toate luminile stinse. Se îndrepta spre *Cyclops* cu viteză moderată. Nu voia să fie reperat după zgomotul motoarelor, iar vizibilitatea era destul de limitată.

Înainte de a pleca, rupsese scrisoarea lui Mario, după ce o recitise cu atenţie ca să înregistreze parola şi ce trebuia să facă când ajungea lângă navă.

La nouă şi un sfert, Mercenarul începu să se întrebe dacă nu cumva Mario se înşelase când indicase coordonatele vasului.

Mai multe ambarcaţiuni ca a lui trecuseră deja pe lângă el şi îi semnalaseră lipsa luminii de poziţie. Povestea începea să-l agaseze. Deodată, o masă neagră, enormă, se ivi din noapte, practic chiar în faţa lui. Atât de aproape încât fu nevoit să răsucească puternic cârma ca să nu o lovească. *Cyclops* era acolo!

Luă lanterna şi lansă semnalul prevăzut. După câteva secunde, o voce de bărbat se auzi de sus:

— Pe cine ne aduce această lumină a oceanului?

Frost completă parola:

— Pe Janaina, regina mărilor cu cinci nume.

Schimbul de replici se făcuse în engleză, după cum fusese convenit, şi Mercenarul identificase imediat accentul interlocutorului său.

După un scurt moment, o scară de frânghie se desfăşură pe flancul navei. O siluetă coborî, urcă la bordul ambarcaţiunii lui Frost şi o legă de scară. Omul se întoarse şi Mercenarul constată că urechea nu-l înşelase. Avea în faţa lui un negru solid, un american. Cu siguranţă că nu era Dykey, omul de legătură al lui Mario. Negrul se apropie. Frost zări mânerul unui revolver mare care îi ieşea de la centură.

— Salut, eşti Mario?

— Mda. Cine ai vrea să fiu?

— Mi s-a spus că graseiezi, zise negrul.

Mercenarul se blestemă că nu se gândise la asta, dar răspunse cu un ton neglijent:

— Am făcut progrese.

Apoi se lăsă scotocit, după cum îl sfătuise Mario în scrisoare, după care scoase o sticlă de whisky şi două pahare, pe care le puse pe o masă pliantă fixată în peretele ambarcaţiunii.

Negrul trimise un mesaj luminos, apoi veni la el în cabină. Luă paharul pe care i-l întindea Mercenarul şi zise:

— Vin băieţii. Ai suma?

Frost deschise o casetă şi scoase cinci teancuri mari de bancnote verzi pe care le puse pe măsuţă. Negrul numără banii apoi îi puse într-o sacoşă de iută legată la centură.

— Bine.

Ridică paharul şi bău, în timp ce Frost aprindea o ţigară Camel fără să-l scape din ochi. Sosi un om. Frost îi arătă să pună cei doi saci cu opiu sub cuşetă. Marinarul, un chinez tânăr, puse sacii sub cuşetă şi aşteptă. Mercenarul înţelese de ce când văzu un alt chinez făcându-şi apariţia, şi el ducând doi saci cu opiu. Negrul refuză ţigara oferită de Frost. Goli paharul apoi zise:

— Cum se face că ai venit mai devreme, Mario?

Frost aştepta întrebarea.

— Am o livrare neprevăzută la unsprezece şi jumătate. N-am avut timp să vă anunţ.

Negrul dădu din cap. Minciuna părea să fi mers. Mercenarul îi umplu din nou paharul. Chinezii plecaseră să aducă alţi saci cu opiu. În felul ăsta, încărcatul avea să cam dureze.

— Pe mine mă cheamă Bill, zise Negrul. Sunt din Saint Louis.

Frost suflă fumul uşurat. Înţelesese deja că tipul nu era Dykey, dar îi părea foarte bine că auzise confirmarea chiar din gura individului.

*

* *

Joyce McHenry se aşează confortabil în fotoliu. În faţa ei, Aung Şu era de-a dreptul copleşit. Între curba delicată a umerilor, pieptul somptuos – pus în valoare de o rochie neagră cu un decolteu pătrat – şi picioarele fine, cu ciorapi negri, chinezul nu ştia unde să-şi oprească privirea.

Blonda aceea superbă era amanta lui! Încă nu-i venea să creadă. În cele din urmă, se hotărî să-şi oprească privirea asupra feţei angelice a tinerei femei. Era soluţia cea mai înţeleaptă dacă voia să reuşească să se concentreze asupra vorbelor ei.

— Primele două faze s-au derulat perfect. Am ştiut eu că pot avea încredere în tine. Sper că şi ultima fază va fi tot o reuşită.

Radios, Cap de Şopârlă o asigură că era hotărât să facă tot ce-i stătea în putinţă.

— Vei prelua marfa de la bordul vasului, reluă frumoasa europeancă. Apoi ne întâlnim imediat la Fat Mao. Îmi propune pe cineva în locul lui Mario. Dar vreau să-i arăt că tu eşti mai bun şi

că acest loc îţi revine ţie.

Cap de Şopârlă avu o mică tresărire interioară. Dimineaţă, tânăra femeie îi prezentase afacerea ca un lucru sigur. Iată însă că acum avea un rival. Şi nu orice rival, un om al lui Fat Mao. Reacţia lui, nu scăpă tinerei femei.

— E o mare favoare, insistă ea. În principiu, între Fat Mao şi cei care preiau drogurile nu există nici un contact direct. Dar, pentru o situaţie excepţională, o soluţie excepţională. Risc mergând la el şi susţinându-te. Va trebui să aduc argumente foarte convingătoare. Cunoşti reputaţia lui Fat Mao? Îmi pun pielea în saramură pentru tine! Dar fac asta pentru tine, şi jur că o fac cu mare plăcere!

Faţa lui Aung Şu se destinse. Era adevărat, risca pentru el. Chinezul dădu din cap.

— Îţi mulţumesc, domnişoară McHenry.

Satisfăcută că marcase un punct, tânăra femeie remarcă că cel din faţa ei nu îndrăznea să-i spună nici acum Joyce. Întinse chinezului două foi de hârtie.

— Ai aici poziţia vasului *Cyclops* şi parola, zise ea arătând cu degetul spre prima hârtie. Iar aici, adăugă ea trecând la cea de a doua foaie, este planul cu ajutorul căruia vei găsi vila lui Fat Mao.

Cap de Şopârlă o examină îndelung.

— Foarte bine. Dar nu înţeleg de ce nu mergem împreună la Fat Mao?

Ochii verzi ai frumoasei Joyce îl fulgerară scurt.

— Bietul meu prieten! Ar fi prea periculos pentru noi doi! Deja risc mult mergând acolo sigură. Dar, ai încredere în mine, îl cunosc şi voi găsi argumente ca să-l îmbunez. Dacă mergem împreună, se va simţi pus în faţa unui fapt împlinit şi nu va suporta asta. Trebuie să mă crezi că ar fi o adevărată sinucidere!

Aung Şu admise că avea dreptate, dar tot se simţea stingherit.

— Să nu apari acolo înainte de unsprezece şi jumătate, preciză Joyce. Trebuie să am timp să-ţi apăr cauza.

— Nu cred că voi fi lăsat să intru, zise chinezul posac.

— Vei fi aşteptat, îl asigură Joyce. Îi voi anunţa pe servitori. După ce plecăm de la Fat Mao, vom merge la tine acasă s-o chestionăm pe încântătoarea ta soră. Vreau să ne spună tot ce ştie despre Hollis. Eşti sigur de Ciuang Zhu?

— Foarte sigur. Mie îmi datorează totul, fără mine ar fi fost şi acum pe drumuri. Am încredere în el. O va supraveghea bine pe sora mea.

— Foarte bine, zise Joyce uitându-se la ceas. E nouă şi

jumătate, e timpul să pleci.

Tânăra femeie se ridică, luă de pe un gheridon de marmură o mică legătură de chei pe care i-o întinse lui Cap de Şopârlă şi conchise:

— Iată cheile şalupei.

Aung Şu luă cheile şi le puse în buzunar împreună cu foile de hârtie. Apoi îşi luă inima în dinţi şi se apropie de Joyce ca s-o sărute. Ea se feri.

— Nu, nu acum! Mai întâi treaba şi pe urmă distracţia. Dacă lucrezi eficace, vei fi răsplătit regeşte.

Aung Şu plecă, stimulat de gândul acestei răsplăţi regeşti, pe care era foarte hotărât s-o câştige.

*

* *

Sistemul scării de frânghie era probabil tot ce putea fi mai discret pentru transbordarea mărfii de pe o navă atât de mare ca *Cyclops* pe un vas de mărimea bărcii cu motor. În schimb, acest sistem nu era dintre cele mai rapide.

Trecuseră deja douăzeci şi cinci de minute de când chinezii cărau la saci, şi operaţiunea încă nu se terminase. Fost se hotărî să profite de acest timp. Ajunsese la al doilea pahar de whisky, Bill la al treilea, şi negrul devenea vorbăreţ.

— Înţelegi, treaba merge, dar trebuie să ai marfa multă de cărat ca să te alegi cu ceva. Aşa că, puţin opiu din când în când face să simţim şi noi că ne intră ceva în buzunar. Mai ales că nu suntem prea mulţi la împărţitul lovelelor. E căpitanul, secundul şi cei doi chinezoi. Sunt eu, apoi e Burns, Caldwell, Morrissey şi, bineînţeles, Dykey.

Era un test? Posibil. Frost se simţi obligat să întrebe:

— Ce mai face Dykey?

— Grozav, răspunse Bill. N-a putut să coboare fiindcă e ceva de reparat în sala maşinilor. Dar după ce vor încărca ultimii saci, o să le spun chinezilor să vadă dacă a terminat.

— Nu e cazul să-l deranjezi, zise Mercenarul. O să-l văd data viitoare.

Bill nu răspunse nimic. Paharul lui era gol. I–1 întinse lui Frost care i-l umplu imediat, întrebându-se dacă negrul va mai fi în stare să se întoarcă pe cargobot urcând pe scara de frânghie. Frost bău o gură de whisky. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

În privinţa lui Bill, treaba mergea bine.

Negrul, ca toţi marinarii şi ca, de altfel, toţi oamenii care trăiau

în cerc restrâns, părea înclinat spre discuţii. Mercenarul zise:

— Dacă încărcaţi la Bangkok şi lăsaţi marfa la Hong Kong, probabil că nu câştigaţi chiar atât de mult. Unde mai lăsaţi în trecere? Menan? Malaysia?

— Peste tot, natural, răspunse Bill. Dar nu ăsta e grosu'.

— Bănuiesc, zise Mercenarul. Şi presupun că nici Hong Kong…

În ciuda dozei de whisky pe care o trăsese la măsea, Bill se uită la el cu un aer bănuitor.

— Auzi? Dykey nu ţi-a spus, de câtă vreme vă cunoaşteţi voi?

Mercenarul răspunse cu tonul cel mai nevinovat:

— Noi vorbim despre alte lucruri. Cu un vechi amic stai la palavre despre celelalte cunoştinţe…

— Mda, normal, admise negrul dând paharul pe gât.

Apoi se sprijini cu coatele pe măsuţă şi murmură, cu răsuflarea puţind a alcool:

— Partea cea mai babană o încasăm din ţară, bătrâne Mario. Din SUA!

— Prin urmare, căraţi opiu până în State, constată Mercenarul.

— Puţintel!

Frost trase uşor capul înapoi. Măsură de prudenţă elementară. Răsuflarea lui Bill ar fi dat gata pe loc un milion de muşte beţive. Umplu a cincea oară paharul marinarului, apoi zise cu un ton cât se poate de nevinovat:

— Auzi, cred că e cam periculos! Aici toată lumea ştie că e un pic de trafic. Foarte bine… atâta vreme cât ies bani şi nu se depăşesc anumite limite, nu zice nimeni nimic. Dar acolo, acolo e altă mâncare de peşte. Trebuie să aveţi filiere serioase!

Bill izbucni în râs.

— Ai nimerit-o, zise el. Cele mai bune filiere care pot să existe!

— Hm, înţeleg…

Fără să vrea, Frost se simţea încordat. Bill era pregătit ca să treacă la mărturisiri, dar nu trebuia bruscat. Negrul mai luă o gură de whisky. Frost bătu cu două degete în pachetul de ţigări şi se străduí să arate cât mai natural. Luă o ţigară, o vârî între buze şi aprinse bricheta.

Bill puse paharul pe măsuţă apoi se aplecă înainte ca să zică:

— Lacăt la gură, Mario!

— Jur, răspunse Mercenarul ridicând mâna stângă. Sunt un om de cuvânt. Dykey ştie prea bine, am făcut multe împreună…

Mercenarul era destul de mulţumit de el.

— Ai dreptate, zise negrul. Deseori mi-a spus că eşti un prieten adevărat, cel mai adevărat.

Ezită o secundă, apoi începu să vorbească cu o voce moleşită de alcool, spunând totul. Frost îl ascultă zicându-şi că nu-şi pierduse timpul şi nu prăpădise nici banii guvernului american venind să cumpere opiu de pe Imediat ce va arunca marfa în Marea Chinei, Frost îl va suna pe Frobisher. Spera că, în ciuda altercaţiei de dimineaţă, conţopistul va putea să-i dea mână liberă pentru partea a doua a misiunii.

— Simplu, dar trebuie să te gândeşti, conchise negrul, încântat să se dea mare în faţa lui Mario.

— Trebuie să te gândeşti, bravo! zise Mercenarul. Dar mai trebuie să găseşti echipe la faţa locului şi să negociezi preţul.

— Când treaba e rentabilă, se găsesc totdeauna amatori, zise Bill filosofic.

Chinezii terminaseră treaba şi stăteau muţi şi nemişcaţi în mijlocul cabinei. Frost se întrebă ce mai aşteptau. Apoi scoase portofelul şi le întinse o sută de dolari fiecăruia. Chinezii se aplecară până la pământ şi se întoarseră la bordul cargobotului urcând scara de frânghie.

Mercenarul se grăbea acum să plece. Avea o informaţie foarte importantă pe care trebuia să i-o comunice lui Ezra Frobisher, după care trebuia să ia urma lui Fat Mao via Joyce McHenry. După ce se debarasa de opiu, Frost avea de gând să se întoarcă la salonul de masaj ca să vadă dacă urmărirea lui Aung Şu dăduse vreun rezultat.

Numai că Bill dădea semne că voia să mai întârzie. Acum bea ceva mai moderat, fără grabă. Frost se ridică, se duse să numere sacii ca să pară cât se poate de normal, apoi zise:

— E bine. Trebuie să plec la livrare. Ne revedem data viitoare!

— M-aş mira, răspunse negrul clătinând din cap. Data viitoare va veni Dykey, ca de obicei.

Mai luă o gură de whisky, apoi ridică capul spre Mercenar, care stătea în picioare în faţa lui.

— Acum când ne cunoaştem, vreau neapărat să-ţi pun o întrebare.

Mercenarul trase adânc din ţigară.

— Ce vrei să ştii, Bill?

— Ochiul… Cum s-a întâmplat?

Mercenarul zâmbi.

— Nu ţi-a povestit Dykey?

— Nu. Spune că sunt unele chestii care nu se spun. Mi-a răspuns că dacă vreau să ştiu. N-am decât să te întreb.

— Să ştii că vei fi dezamăgit, zise Mercenarul. E o poveste

idioată. Idioată şi tristă, ca toate poveştile în care e vorba de rasism.

— Eşti rasist? întrebă Bill cu un dram de agresivitate.

— Nu eu, haida-de! zise Mercenarul.

— Atunci e bine! Pentru că mie nu-mi plac rasiştii!

Frost zâmbi amintindu-şi că, mai adineauri, negrul îi numise „chinezoi" pe mateloţii de rasă galbenă. Trase din ţigară, scuturã scrumul pe jos şi continuă:

— Era exact după Războiul de Şase Zile. În perioada aceea eram încă un puşti şi Moshe Dayan mi se părea un tip grozav. Virilitatea, panglica lui. Toate chestiile astea... Devenise eroul meu. Numai de el vorbeam. Pe scurt, voiam tare mult să semăn cu el.

— Hei! îl întrerupse Bill. Dacă crezi că o să înghit chestia asta, cum că ţi-ai scos ochiul înadins ca să ai mutra lui Dayan, poţi s-o laşi mai moale...

Frost îl întrerupse şi el.

— N-ai ghicit. Puştimea din cartier forma o întreagă bandă. Ne petrecem zilele jucându-ne de-a războiul. Îţi închipui ce rol voiam să joc eu tot timpul...

— Rolul lui Dayan.

— Exact, zise Mercenarul. Numai că mai era o bandă de copii ceva mai mari decât noi. Şeful lor, William... n-am să uit asta niciodată... Imbecilul de el zicea că e Himmler. Era un antisemit feroce. Într-o zi, cu încă doi din banda lui. M-a prins într-o fundătură. Am dat, am dat, ca un animal încolţit, dar nu aveam cum să dovedesc trei mai mari ca mine. Ticălosul de William a scos un briceag.

— Nu? murmură Bill.

— Ba da. Mi-a zis: „Băi, Mario, mi se pare că te dai Moshe Dayan. Mi se pare că vrei să semeni cu el. Ei bine, stai că te ajut eu!" Şi mi-a înfipt briceagul în ochi!

— Ticălosul! exclamă Bill. Trebuie să fii apucat rău de tot ca să faci asta!

— Păi, era, confirmă Mercenarul. Am auzit că a ajuns la casa de nebuni.

Întinse mâna şi adăugă:

— Haide, Bill, nu te alung, dar mă cheamă datoria.

— Ca să vezi! Ce nebunie... ce nebunie! bâigui negrul consternat.

Frost era uimit. Era primul care credea în poveştile lui de adormit copiii. Dar, bineînţeles, creierul lui Bill era puternic

înceţoşat de aburii alcoolului.

Negrul se ridică în picioare şi mai curând se agăţă de mâna întinsă.

— Ciao, Mario.

— Ciao, zise Mercenarul. Şi salută-l pe Dykey din partea mea.

Păşi în urma lui Bill care ieşea din cabină clătinându-se şi, cu o privire îngrijorată, asistă la începutul escaladării. Dar părea că totul se derula perfect. Se lăsă pe vine ca să desfacă frânghiile care fixau scara imediat ce negrul ar fi ajuns la bordul cargobotului. Deodată o exclamaţie îl făcu să tresară:

— Hei, Mario! Ticălosul vrea să se care!

Ghinionul!

Nu putea să fie decât Dykey. Mercenarul ridică capul. Bill se legăna în aer la peste trei metri deasupra capului său. Mai sus, o altă siluetă începea să coboare scara. Omul agită braţul.

— Hei, coţcar bătrân, văd că-ţi merg bine afacerile! Ţi-ai luat altă barcă!

Apoi Dykey strigă la negru:

— Coboară, Bill! Am terminat treaba la maşini. Mergem să bem o duşcă pe iahtul amicului meu!

Când sosise, Mercenarul, ştiind că va fi scotocit, lăsase armele în cabină. Nu avea la el nici măcar un cuţit cu care să taie frânghiile. Deşi îşi dădu toată osteneala, nefiind marinar, nu reuşi să desfacă frânghiile la timp.

Pe scară, celălalt tip ajunsese la Bill. Îi strigă încă o dată să coboare. Apoi, brusc, se uită în jos şi-l văzu pe Frost.

— Ce dracu faci?

Bill întoarse şi el capul.

— Lasă prostiile, Mario! Ia uite, Dykey, amicul tău e bolnav la cap! Fir-ar să fie, o să ne trântească în apă!

Dykey se aplecă cât putu de mult ca să vadă mai bine şi zise brusc:

— La dracu, Bill! Te-a tras în piept! Nu e Mario!

— Nu se poate! exclamă Bill începând să coboare. Frost îl văzu ducând mâna la pistol. Trase de frânghii. Zadarnic. Nodurile marinăreşti refuzau să se desfacă.

Bill scoase pistolul. Mercenarului i se păru că recunoaşte un Smith & Wesson Model 29.

CAPITOLUL VII

Frost se repezi în cabină. Nu mai avea timp de pierdut. Porni motorul şi luă viteză. Chiar dacă tracţiunea nu era destul de puternică ca să elibereze ambarcaţiunea lui, ar fi fost în stare să-i dezechilibreze pe cei doi. Etrava se ridică. Preţ de o fracţiune de secundă, ambarcaţiunea lui păru că încremeneşte apoi, brusc, ţâşni împroşcând jerbe de spumă. Ţâşnirea se dovedi foarte scurtă. Mercenarul simţi un şoc violent. Propulsat înainte, Frost se lovi cu pieptul de cârmă. Urmă apoi un alt şoc: scara cedase.

Mercenarul zâmbi, gândindu-se la baia forţată pe care o tăceau Bill şi Dykey. Întoarse capul şi zâmbetul îi dispăru văzând prin geam flăcări mici scânteind scurt la nivelul bastingajului. Se trăgea în el de la bordul cargobotului.

O rafală lovi acoperişul ambarcaţiunii ciopârţind lemnul şi plasticul. Frost se grăbi să se depărteze cât mai repede.

*

* *

Era o mare plăcere să pilotezi o şalupă atât de puternică ca cea a frumoasei Joyce McHenry.

În timp ce repeta instrucţiunile – parola, placa cu explicaţia că de acum înainte el va veni în locul lui Mario – Aung Şu se gândea că, dacă colaborarea cu Joyce va continua tot aşa, în curând va putea să cumpere şi el o astfel de ambarcaţiune. O clipă îi trecu prin minte să accelereze ca să vadă de ce e în stare, dar se în frână. Joyce ceruse prudenţă şi discreţie.

Aung Şu reduse viteza, verifică indicaţiile de pe hârtie, corectă direcţia, apoi duse la ochi binoclul special. Văzu cargobotul; *Cyclops,* enorm, înălţându-se în noapte, asemenea unui monstru marin. Dădu ocol navei ca s-o abordeze corect, trecu prin spatele pupei şi, brusc, acceleră ca să se depărteze.

O ambarcaţiune albă demara în faţa lui. La bord zări un bărbat, un bărbat cu o panglică neagră la ochi! Şi de la bordul cargobotului se trăgea în el!

Aung Şu făcu un viraj larg ca să nu fie reperat. Înjură printre dinţi. Era culmea! Până în acel moment totul mersese perfect. Parcă auzea vocea blondei: „Riscuri minime, câştiguri grase în viitor…” Ei îi convenea să vorbească! Să fii întâmpinat cu împuşcături. Asta nu mai însemna riscuri minime!

Apoi se gândi nu numai la banii, ci şi la recompensa regală

care îi fusese promisă. Dar ce să facă? Mirosea de la o poştă a capcană!

Când fu sigur că gloanţele nu puteau să ajungă până la el. Aung Şu reduse viteza. Se gândi. Chiorul care fugea nu putea să fie decât Hollis, iar Joyce era interesată de Hollis. Trebuia deci să urmărească ambarcaţiunea albă. Da, era singurul lucru pe care putea să-l facă. Să găsească barca cu motor. În felul ăsta va beneficia de graţiile frumoasei blonde.

Chinezul puse binoclul la ochi şi porni pe urmele fugarului.

*

* *

Hank Frost întoarse capul. Văzu în spatele lui o masă albă vagă. Cei de pe *Cyclops* porniseră în urmărirea lui? Imposibil. Nu avuseseră timp să coboare o ambarcaţiune. Atunci? Paza de coastă? Nu. Paza de coastă semnaliza, nu naviga cu luminile stinse.

Reduse viteza şi în acel moment îşi dădu seama că scara cedase la nivelul bastingajului cargobotului şi nu în locul unde Bill o legase de ambarcaţiunea lui. Scara se ţinea după el ca o coadă şi lăsa în urma lui o dâră albă. Nu era deloc prea discret!

Mercenarul lăsă cârma, apucă pumnalul Gerber şi ieşi din cabină ca să taie frânghiile. Nu dură mai mult de câteva secunde Mercenarul profită ea să arunce o privire pe mare. Cealaltă ambarcaţiune albă era tot acolo. Redusese şi ea viteza. Frost se întoarse în cabină. Mari viteza. Aruncă o privire în spate şi se convinse că urmăritorul mărea şi el viteza. Ambarcaţiunea care se ţinea după el era mai mare decât a lui – un fel de şalupă cu cabina sus. Era probabil mult mai puternică şi capabilă să atingă o viteză mai mare, dar era mai puţin nervoasă şi mai greu de manevrat din cauza inerţiei sale mai mari.

*

* *

La bordul şalupei, Aung Şu, nu ştia ce să mai creadă. Binoclul nu-i permitea să vadă ca în plină zi. Culorile mai ales erau greu de precizat. Dar calitatea percepţiei era suficientă ca să-l poată recunoaşte pe pilotul ambarcaţiunii din faţa lui. Tipul ieşise din cabină pentru câteva clipe ca să se debaraseze de un fel de trenă pe care o trăgea după el şi chinezul îi văzuse foarte clar panglica neagră.

Ce făcea Tom Hollis în preajma navei? Şi de ce trăgeau în el cei de pe cargobot? Poate că încercase să trateze direct cu echipajul. Deocamdată, chinezul nu se gândi că Mercenarul se

dăduse pur şi simplu drept Mario.

Aung Şu ştia că ambarcaţiunea lui era mai puternică. Lăsă barca lui Hollis să se îndepărteze spre larg şi o urmări de la distanţă.

*

* *

Şalupa aceea albă începea să-l calce pe nervi pe Hank. Cel care o pilota avea o vedere de linx sau dispunea de un dispozitiv special. Uneori dispărea total preţ de vreo treizeci de secunde. Mercenarul schimba direcţia, dar şalupa reapărea mereu. Hank Frost era acum convins că şalupa aceea era pilotată de domnişoara Joyce McHenry sau de unul dintre oamenii ei.

Mercenarul se hotărî să verifice. Reduse mult viteza.

Aung Şu ezită. Era clar că Hollis îl reperase. După ce încercase să scape de el, acum încetinea. Încerca să provoace o întâlnire. Adunându-şi tot curajul, Cap de Şopârlă se apropie. Scoase Coltul şi îl puse la îndemână, lângă cârmă.

Frost îşi pregătise manevra. Imediat ce etrava şalupei fu destul de aproape de partea din spate a ambarcaţiunii sale, Mercenarul acceleră brusc şi viră spre stânga cât mai strâns posibil. Surprins, pilotul vedetei nu avu timp să acţioneze. În câteva secunde, poziţiile fură inversate. Şalupa era în faţă şi barca cu motor venea din spate. Dezorientat, orbit de lumină, Aung Şu trecu printr-un moment de panică. Apucă Coltul, se întoarse şi trase. Parbrizul bărcii cu motor se făcu ţăndări. Frost se lăsă în jos la timp. Stinse reflectorul şi acceleră brusc, lovind şalupa. Dezechilibrat, Aung Şu se rostogoli pe podea. Mercenarul îl recunoscuse pe Cap de Şopârlă. Îi fusese de ajuns fracţiunea de secundă în care luminase şalupa. Continuă să vireze, abordă cealaltă ambarcaţiune şi sări în interior. Aung Şu se ridica în momentul în care Frost intra în cabină, cu pistolul în mâna stângă şi pumnalul Gerber în mâna dreaptă.

— Nici o mişcare! strigă Frost.

Barca cu motor se depărta în derivă, lăsată în voia ei. Aung Şu ridică Coltul. Frost nu avea de ales. Pumnalul Gerber MK-I ţâşni în momentul în care chinezul urma să apese pe trăgaci. Instinctiv, Mercenarul se aruncă într-o parte. Îşi dădu seama că reflexul fusese bun când proiectilul porni în aceeaşi clipă în care lama de oţel intra în abdomenul chinezului.

Aung Şu căzu în genunchi, dădu drumul la armă şi apucă mânerul pumnalului. Cu un gest brusc, chinezul smulse lama înfiptă în carne.

În penumbră, Frost văzu un val de sânge ţâşnind din burta lui Cap de Şopârlă. Chinezul se prăbuşi în faţă, cu cuţitul în mână. Scoase un ţipăt prelung, care apoi se transformă într-un gâlgâit:

— *Joyce e o ticăloasă!*

În sfârşit îndrăznise. Prea târziu. În secunda următoare murea. Mercenarul îşi luă pumnalul şi îl şterse pe tunica chinezului. Frost trecu la cârma şalupei fără să fie prea mulţumit. Fratele frumoasei Ty murise aproape pentru nimic. Nu avea anvergura necesară, nu fusese decât un tigru de hârtie într-o luptă de fiare sălbatice. Sigur, Aung Şu nu era deloc un sfânt, dar Frost detesta vărsarea de sânge inutilă. Dacă acel imbecil n-ar fi tras…

Cu ajutorul binoclului special, Frost reperă cu rapiditate barca cu motor. O prinse din urmă şi o legă de şalupă. Apoi luă pistolul chinezului. Putea să-i folosească. În buzunarele lui Aung Şu găsi un pumnal, o cutie de cartuşe, o surdină, o legătură de chei şi două hârtii împăturite cu grijă. Puse totul în buzunarul gecii şi, cu ajutorul unei toporişti, sabordă şalupa. Nu fu deloc greu. Trebui să sfărâme toate chesoanele etanşe şi să facă patru găuri mari în cocă. Dar, în cele din urmă, şalupa se hotărî să se ducă la fund.

Frost sări la bordul ambarcaţiunii sale. Desfăcu frânghiile şi se depărtă fără să aştepte ca vedeta să dispară complet sub apă. După ce parcurse aproape două mile, întoarse capul şi examină cu binoclul special locul naufragiului. Acoperişul cabinei încă se mai vedea. Nu pentru multă vreme.

Abia în acel moment aprinse Mercenarul lanterna şi examină hârtiile găsite la Aung Şu. Dintr-o singură privire îşi dădu seama că se înşelase. Fratele frumoasei Ty nu murise degeaba. Una dintre foi dădea toate indicaţiile necesare pentru preluarea mărfii de la bordul navei *Cyclops*. Pe cealaltă figura un itinerar şi planul unei proprietăţi. Numele celei mai apropiate străzi era indicat ca punct de reper: Avenida de Almeida.

Frost înţelese imediat că era vorba de o întâlnire acasă la Fat Mao. Proprietatea se afla în Macao. Nu era de mirare din partea unui traficant de droguri. Scrisul rotund şi regulat, foarte feminin, era probabil al domnişoarei Joyce McHenry.

În josul paginii figura o menţiune: „Nu înainte de unsprezece şi jumătate”. Mercenarul se uită la ceas. Era zece fix. Luă direcţia Kowloon. Dacă se grăbea, putea să-şi recupereze trupele şi să ajungă la timp în Macao.

*

* *

Frost se repezi prin perdeaua de perle care se desfăcu cu un

zgomot asemănător celui făcut de un sac plin de bile răsturnat pe o pardoseală. Se opri brusc în faţa bătrânei.

Frost întinse un deget spre pivniţă.

— Sunt acolo?

Mama frumoasei Ty dădu din cap. Frost porni în pas alergător. O auzi pe bătrână strigând în spatele lui.

— Stai puţin, domnule Hollis!

N-o ascultă. După câteva secunde dădu la o parte lăzile cu sticle şi intră fără să anunţe în camera specială. Ciuang şi Ty erau goi. Lungiţi pe pat, fumau împreună o ţigară. Chinezul se ridică dintr-o săritură şi se repezi la pantaloni, îmbrăcându-i în grabă, cu un aer jenat. Ty stinse ţigara într-o scrumieră şi se întoarse spre Mercenar cu o strâmbătură ironică.

— Ei, domule Hollis, puteai să baţi la uşă înainte de a intra!

Mercenarul rânji.

— Sper că aţi avut timp să vă distraţi pentru că am de gând să-l iau cu mine pe Ciuang. Direcţia Macao!

— Ce? zise chinezoaica. Şi eu?

— Ne aştepţi aici. Du-te să-ţi iei armele, Ciuang!

Tânărul chinez termină cu îmbrăcatul, ridică trapa şi dispăru în canalul subteran.

Ty luă o rochie albastră care zăcea pe o rogojină lângă un sutien şi o pereche de chiloţi foarte mici. Băgă rochia pe cap, apoi se întoarse cu spatele la Frost şi îi ceru:

— Ajută-mă.

Frost închise fermoarul povestind repede aventura de la *Cyclops* şi întâlnirea cu Aung Şu. Nici o lacrimă nu apăru în ochii frumoasei Ty când află de moartea fratelui său.

— Vin cu tine! zise ea. Fratele meu era un ticălos. A avut ce-a meritat. Dar Mario... În ciuda grosolăniei şi a defectelor sale, era un tip ca lumea. Era un sufletist. Şi Lu. Micuţa Lu... Dacă lovitura pusă la cale de McHenry ar fi reuşit, cu siguranţă că urma să fiu şi eu trecută pe lista decedaţilor. Fără a mai vorbi de mama mea, poate chiar de Ciuang.

— Şi?

Un fulger ucigaş străluci în pupilele ei negre ca cerneala când Ty se uită la el.

— Şi? Îndrăzneşti să mă întrebi? Şi eu am o răfuială cu ticăloasa asta, asta e tot! Îţi închipui că am să te las să te duci acolo numai cu Ciuang?

Ciuang Zhu tocmai revenea în cameră. Sub braţ avea un pistol-mitralieră Uzi. În mână ţinea un pistol Beretta de 7,65.

Scoase din buzunar un cuţit cu buton şi un baston de cauciuc şi-i făcu cu ochiul Mercenarului zicând:

— Am crezut că şi astea ar putea să fie de folos. Pentru că, dacă am înţeles eu bine, trebuie să intrăm discret la domnişoara McHenry şi să-i lichidăm pe toţi ticăloşii.

Mercenarul scuturâ din cap.

— Nu la domnişoara McHenry, ci acasă la Fat Mao. Toate armele pe care le putem găsi sunt utile.

— Şi toate braţele care să ţină aceste arme, insistă Ty cu agresivitate.

Frost îi aruncă o privire agasată.

— Dumnezeule mare, Ty! Vom ataca domiciliul unui traficant de droguri! Ne riscăm viaţa!

O auzi pe fată scrâşnind din dinţi.

— Ţi-am spus că am o răfuială, Tom. Şi apoi…

Fata ezită o fracţiune de secundă şi adăugă privindu-l în ochi:

— Şi apoi, iubesc viaţa, dar moartea nu mă sperie.

Frost simţi mâna chinezului aşezându-se pe braţul său.

— Las-o să vină cu noi, Tom, zise chinezul. O iubesc. Vrem să ne căsătorim după ce totul se va sfârşi. Nu vreau să-mi poarte veşnic pică fiindcă n-am luat-o cu noi. Şi îi înţeleg ura.

— La dracu! zise Frost capitulând. Asta e o adevărată coaliţie! Eşti conştientă cât rişti, Ty?

Fata zâmbi.

— Perfect conştientă. Şi vreau neapărat să merg.

— OK. Ştii unde e Wan?

Ciuang îşi puse toate armele într-un fel de sacoşă din iută şi răspunse:

— A sunat de la o cabină publică în urmă cu vreo douăzeci de minute. Ne-a spus că Aung Şu a plecat pe mare cu şalupa lui Joyce McHenry. Îl aşteaptă să se întoarcă. Ne-am gândit la toate, numai cheile bărcii lui Ty nu i le-am dat. De altfel, nu ştiu dacă ar fi fost o idee bună să-l urmărească pe mare; ar fi putut să fie reperat.

Frost dădu din cap. Îşi dădu seama că Ciuang Zhu nu ştia de moartea lui Aung Şu. Mercenarul repetă relatarea făcută frumoasei Ty, apoi zise:

— Haide să-l luăm cu noi pe Wan!

*

* *

Mercenarul aruncă ancora într-un golf mic situat la câteva sute de metri de debarcader. Marea era la fel de liniştită, noaptea la

fel de întunecoasă. Ty se apropie şi se lipi de el. Îl sărută.

— Frumos, n-am ce zice! zise ei mângâind-o uşor. Noroc că Ciuang nu ne vede.

Ea râse.

— I-am povestit. Înţelege. Şi chiar dacă n-ar înţelege, nimic nu m-ar putea împiedica să te doresc, Tom. Nu mă pot stăpâni… A fost atât de extraordinar seara trecută pe *Estrela Branca!* Şi ştiu că în curând ne vom despărţi. Cu Ciuang e altceva. Cu el simt că totul poate să dureze.

Mercenarul zâmbi. Apoi o împinse uşor şi murmură:

— Îi vezi pe ceilalţi?

Întoarseră capul spre mare.

— Nu. Sper că n-au avut probleme cu vama sau cu paza de coastă.

— Iată-i, zise deodată Mercenarul.

O formă albă se apropia cu viteză redusă. Pentru mai multă discreţie, cei doi chinezi opriseră motorul şi ambarcaţiunea acosta la godie. Frost şi Ty auziră plesnetul ancorei aruncată în apă.

După un minut, toţi patru erau ascunşi printre stânci. Frost îşi simţi blugii îngreunaţi de apa care îl uda până la genunchi. Ty, mai mică de statură, suportase asaltul unui val care îi mângâiase fesele în timpul debarcării. Ciuang era ud până la jumătatea pulpelor, iar Wan până la brâu.

Stabiliră cu rapiditate un plan de acţiune. Ciuang se va da drept Aung Şu şi se va prezenta la intrare urmând directivele date de Joyce McHenry. Wan avea să-l urmeze şi, amândoi, îi vor neutraliza pe servitori, în măsura posibilului fără vărsare de sânge.

Frost şi Ty aveau să intre prin spate, urmând să aştepte semnalul dat de Ciuang şi Wan pentru a trece la ofensivă. Mercenarul simţise ura fără margini pe care o avea Ty faţă de Joyce McHenry şi voia să rămână cu ea ca să n-o lase să facă vreo greşeală cedând unui impuls visceral. Îi dăduse Coltul cu surdină al fratelui ei. Nu voia să recunoască, dar voia să fie aproape de ea şi ca s-o protejeze în caz de nevoie.

*

* *

Partea din spate a proprietăţii era împrejmuită cu un gard viu de tuia. Frost şi Ty se strecurară printre copaci şi se lăsară pe vine.

În colţul vilei, doi bărbaţi fumau şi flecăreau. Mercenarul nu

văzu alţi oameni de pază. Îi făcu semn chinezoaicei să stea ascunsă şi înaintă târându-se pe peluza verde, încă umedă din cauza stropirii de aseară. În curând ajunse la o alee acoperită cu nisip şi pietriş. Nu putea să meargă mai departe. Nu avea cum să nu atragă atenţia celor doi oameni. Folosi strategia cea mai clasică şi cea mai întrebuinţată. Luă o mână de pietriş şi o aruncă cât mai departe de alee.

Gărzile tresăriră. Unul dintre cei doi oameni scoase un revolver şi puse o întrebare în chineză. Nici un răspuns. Se uită la colegul său apoi, cu prudenţă, înaintă spre locul în care căzuse mâna de pietriş. Colegul său nu-l scăpa din ochi. Frost ţâşni.

Omul care rămăsese lângă casă îl auzi venind şi duse mâna la armă întorcându-se în loc. Dar nu avu timp să scoată pistolul. Pumnalul Cerber al Mercenarului intră până la gardă în carnea moale a gâtului său. Cu un gest scurt, Frost îi tăie carotida şi trase afară lama plină de sânge. Chinezul se prăbuşi cu un horcăit de agonie.

Frost se năpusti spre celălalt. Dar omul era departe. Avu destul timp să se întoarcă. Deşi luna era ascunsă în nori, Frost văzu revolverul Smith & Wesson ridicându-se spre el.

Mercenarul făcu un plonjon disperat, rostogolindu-se spre dreapta ca să evite primul proiectil 45 ACP. Dar adversarul îşi va corecta linia tirului. Întins pe nisip, Mercenarul nu va mai avea timp să se ridice ca să scape de celelalte gloanţe.

CAPITOLUL VIII

— OK, zise Fat Mao. Nu văd nici un motiv de a-ţi refuza asta din capul locului. Dar după cele întâmplate, nu vreau nici cel mai mic risc. Am făcut eforturi mari şi îndârjite ca să ajung unde sunt acum. Dar partida nu este încă câştigată. Dacă vreau ca regatul meu să devină imperiul la care mă gândesc, nu pot să mai accept nici un pas greşit!

— Aung Şu e un om sigur, zise Joyce. E gata să moară pentru mine.

Fat Mao râânji.

— Poate pentru tine. Dar pentru mine?

Scoţiană se uită la el şi zâmbi.

— Pune-l la încercare.

— Asta şi vreau să fac, răspunse grăsanul. Am doi informatori de eliminat la Victoria. Un mod foarte bun de a-l pune la încercare, nu? N-o să fie uşor. Îmi cunosc clienţii, sunt foarte şireţi. Dacă Aung Şu reuşeşte să-i lichideze fără să lase nici o urmă, îţi dau voie să-l angajezi.

— Altfel el va dispărea fără urmă? întrebă Joyce cu un ton caustic.

Fat Mao dădu din umeri agasat.

— Natural, mormăi el, ridicându-se ca să-şi pună inelele lângă acvariu.

Joyce McHenry ştia ce înseamnă asta. Se ridică şi ea şi se apropie de măsuţă. Îşi turnă un pahar plin de Perrier. Argumentase mult şi i se uscase gâtul.

În timp ce bea, tânăra femeie simţi în spate contactul corpului gras şi moale. Mâinile durdulii ale traficantului se lipiră de pântecele ei apoi urcară spre pieptul planturos.

Joyce se desprinse din îmbrăţişarea lui ca să pună jos paharul, dar chinezul o prinse imediat de sâni şi o lipi de el începând să se frece de fesele ei. Blonda se uită la ceas.

— E unsprezece şi un sfert, Ciang. Nu acum. Aung Şu s-ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

— Îl vom lăsa să aştepte, replică tăios Fat Mao.

Scoţiană ştia că trebuia să se supună. Se lăsă mângâiată mişcându-se uşor şi simţi curând sexul mic al traficantului întărindu-se. Fat Mao lăsă sânii tinerei femei ca să-i ridice rochia neagră şi apoi să lase în jos chiloţii mici de dantelă albă. După

care o pătrunse pe Joyce cu un mârâit lubric şi o prinse de şolduri ca s-o lipească bine de el.

Ea scoase un ţipăt mic de surpriză, apoi protestă:

— Ciang!

— Haide, frumoaso, fără mofturi. Din când în când e bine să faci asta pe fugă, ceea ce pe mine mă face să visez la strămoşii mei mongoli.

Joyce McHenry strânse din dinţi. Porcul ăsta o trata ca pe o prostituată. Cu siguranţă că începuse să intuiască manipulările puse la cale de ea. Era timpul să facă să înceteze această situaţie insuportabilă şi periculoasă. Şi soluţia cea mai bună era să pună capăt vieţii lui Fat Mao. Se consolă gândindu-se că, cu ajutorul lui Aung Şu, lucrul acesta se va face curând, şi se supuse fără ezitare dorinţei amantului ei.

*

* *

Cu nasul în nisip, Frost duse repede mâna spre tocul pistolului. Adio discreţie! Mai bine să alerteze toată casa şi să rămână în viaţă decât să moară şi să pună capăt misiunii…

Omul de gardă avea reacţii rapide. Nici măcar nu trăsese. Tocmai rectifica metodic tirul.

Mercenarul simţi contactul rece şi liniştitor al vechiului său Browning High Power. În clipa în care voia să scoată arma, Frost auzi, lângă gardul viu, două pocnete înăbuşite asemănătoare cu zgomotul unui dop de şampanie. Împuşcături amortizate de o surdină.

Omul de pază scăpă revolverul din mână şi se prinse cu amândouă mâinile de burtă. Nu avu timp să strige. Următorul glonţ îl atinse drept în frunte şi îi zbură jumătate din craniu.

Frost se ridică. Ty alerga spre el cu Coltul în mână. Se deplasă înaintea ei. Imediat ce se putu face auzit fără să ridice glasul, Mercenarul murmură:

— Mulţumesc. Jos pălăria! Ai nimerit ţinta de la zece metri în plină noapte! Eşti tare!

Chinezoaica zâmbi. Deschise gura să răspundă dar, brusc, trăsăturile îi încremeniră. Frost înţelese, auzind în spatele lui gâfâitul unui animal. Se lăsă în jos exact la timp ca să evite un danez enorm care sărise la el. Braţul lui înarmat cu pumnalul Gerber reacţionă imediat. Lama alunecă pe coastele câinelui în momentul în care acesta revenea pe pământ, răsturnându-se peste Ty. Teama o încremenise pe tânăra femeie împiedicând-o să tragă.

Frost văzu botul animalului deschizându-se, gata să muşte gâtul chinezoaicei. Dar acum el era în spate, şi nu putea nici să tragă şi nici să folosească cuţitul ca să ucidă câinele fără să rişte viaţa tinerei femei.

Într-o fracţiune de secundă, Mercenarul îşi zise că punctele cele mai vulnerabile erau aceleaşi la masculii din toate speciile, fie că erau oameni sau câini. Lovi furios cu piciorul între labele din spate ale danezului, strivindu-i testiculele.

Cu un mârâit furios, animalul abandonă prada, se întoarse şi se pregăti să sară. Cu aceeaşi mişcare. Mercenarul îl orbi aruncându-i un pumn de nisip în ochi şi plonjă. Apucă danezul de pielea cefei şi îi spintecă gâtul dintr-o parte în alta cu pumnalul Gerber.

Ty se ridică. În ciuda penumbrei, Mercenarul observă că era albă la faţă şi că rochia ei era sfâşiată în câteva locuri. O lipi de el şi îi mângâie părul murmurând:

— S-a terminat, Ty. S-a terminat.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos spre cadavrul câinelui şi începu să tremure ca frunza.

— Oh. Tom… Mi-a fost frică… Ce animal îngrozitor! Nu l-am auzit venind… L-am… l-am văzut în ultimul moment… Nici un zgomot, nici un lătrat, nimic…

— Câinii de pază sunt dresaţi să atace, nu să latre. Vrei să te întorci la ambarcaţiune cât mai e timp?

Fata se depărtă de el.

— Nici vorbă, zise ea strângând în mână mânerul Coltului. Vreau să-i fac de petrecanie acestei ţipe!

*

* *

Joyce McHenry aprinse o ţigară Player’s Navy Cut şi îşi turnă alt pahar de Perrier. Trebuia să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să nu-şi arate furia. Avea rochia mototolită şi pătată.

Frost şi Ty stăteau lungiţi umăr lângă umăr în spatele ferestrei. Aşteptau semnalul de la Ciuang şi Wan. Deocamdată nu se auzea nici o împuşcătură, ceea ce te putea face să crezi că reuşiseră.

— Asta e Joyce McHenry, murmură Ty.

Frost se uită la ea cu atenţie. Joyce era o femeie foarte frumoasă, blondă, cu ochii verzi. Purta o rochie neagră creată de o mare casă de modă. Se aplecă ca să pună un pahar pe o masă joasă şi un chinez enorm, gol, gras ca un porc. Intră în raza vizuală a Mercenarului. Grăsanul se apropie de fata blondă, o luă

în braţe şi începu să-i maseze sânii. Frost înţelese imediat că în faţa lui se afla josnicul Fat Mao. Chinezul lăsă în jos bretelele rochiei negre, dezvelind sutienul, pe care-l smulse cu o mişcare bruscă.

— Nu acum, Ciang! Va sosi! Îmbracă-te!

— Vreau să repetăm figura. Ce-ar fi să-l lăsăm să aştepte?

— Fii înţelegător. Vom avea destul timp după aceea.

Privirea furibundă a tinerei fermei îl făcu pe grăsan să capituleze.

— Bine, frumoasa mea. Dar vreau măcar un aperitiv.

Apucă amândoi sânii, îi masă, îi sărută, îi presă unul de celălalt.

— Eah! făcu Ty. Nici pentru bani nu m-aş lăsa pipăită de un grăsan scârbos ca ăsta!

Frost se abţinu de la orice comentariu. De aproape zece minute aştepta semnalul celor doi chinezi şi începea să-l furnice picioarele.

Fat Mao se freca de Joyce McHenry. Părea înnebunit de dorinţă şi Frost îşi zise că dacă se vor rostogoli amândoi pe covor, aceasta ar fi fost o ocazie bună pentru a-i lua prin surprindere. Dar fata părea că protestează. Grăsanul se depărtă în cele din urmă de ea şi se întoarse cu spatele. Din ascunzătoarea lor, Frost şi Ty putură să-i vadă posteriorul.

Fat Mao bătu de două ori din palme. Uşa camerei se deschise.

— Şun, zise obezul, adu-mi un halat de ca…

Cuvintele i se opriră în gât când se uită la omul care intra.

Nu era servitorul său. Ci Ciuang Zhu, cu pistolul-mitralieră la şold şi, în spatele lui, silueta firavă a lui Wan, înarmat cu pistolul Beretta.

Cu o vioiciune stupefiantă pentru un individ de corpolenţa lui, traficantul se repezi spre pat în timp ce Joyce McHenry, cu partea de sus a rochiei lăsată până pe şolduri, se năpustea spre geantă.

— Nici o mişcare! ordonă Ciuang.

De cealaltă parte a ferestrei. Mercenarul murmură:

— Haide. Vei face mai puţin zgomot. E bine ca poliţia să vină cât mai târziu posibil. Chiar deloc. Dar… nu cred.

Fata dădu din cap, indicându-i c-a înţeles. Coltul ei era echipat cu surdină. Se ridică în genunchi şi trase în partea de sus, pulverizând fereastra.

Fat Mao se întoarse după zgomot. În mână avea un revolver mic pe care îl scosese de sub pernă. Joyce McHenry se opri în mijlocul camerei.

Fat Mao nu-i vedea pe Frost şi Ty care stăteau în umbră, îndreptă arma spre cei doi chinezi. Nu avu timp să tragă. Se auzi clănţănitul pistolului-mitralieră. Mercenarul văzu impactul gloanţelor scuturând corpul gras al traficantului în timp ce o linie punctată roşie apărea în diagonală pe slănina lui. Ciang Pei se prăbuşi pe pat. În spatele lui, acvariul gigantic făcu explozie, lovit de câteva gloanţe.

Wan era cel mai aproape de pat. Căzu pe spate, dezechilibrat de avalanşa de sticlă, de pietre, de apă, de alge şi de crapi ce începură să se zvârcolească pe aşternutul de mătase şi pe covor. Femeia îl văzu scăpând Beretta din mână şi se aruncă asupra armei.

— Nici o mişcare, Joyce McHenry! strigă Mercenarul.

Prea târziu. Profitând de secunda de confuzie, fata apucase pistolul. Trase două gloanţe care îi obligară pe Frost şi pe Ty să se arunce la pământ. Al treilea glonţ îl nimeri pe Ciuang Zhu care dădu drumul pistolului-mitralieră şi ţipă de durere. Avea mâna plină de sânge.

Când Frost se ridică în picioare, Joyce McHenry îl apucase pe Wan de păr şi îi pusese pistolul la tâmplă.

— Înapoi! strigă ea. Altfel îl omor!

Frost ştia că era în stare. Nu putea accepta asasinarea lui Wan. Cu coada ochiului, Mercenarul o văzu pe Ty ridicând arma. Frost o lăsă în jos cu o lovitură bruscă de pumn. La stânga uşii, Ciuang Zhu se ţinea de mână ca să nu ţipe. Părea încă ameţit de rana primită şi de tromba de apă care îi căzuse în cap.

Joyce se trase înapoi spre coridor împreună cu Wan. Frost observă că fusese rănită la umăr de un ciob de sticlă. Sângele îi curgea pe braţ şi pe sânul stâng.

Apoi, brusc, blonda închise uşa cu o lovitură de picior. Frost se repezi spre Ciuang Zhu.

— Rezişti?

— Da, răspunse chinezul. Rana e superficială.

— Servitorii? întrebă Mercenarul.

— Închişi în pivniţă.

— OK. După ei! Iar tu, Ty, să nu mai tragi cum îţi vine! Vrei să-l omoare pe Wan?

— Iartă-mă, bâigui chinezoaica. Eram orbită de furie!

Dar Frost nu o mai asculta. Era deja pe coridor. O văzu în ultima clipă pe Joyce McHenry ieşind pe la celălalt capăt în timp ce-l împingea pe Wan în faţa ei. Întoarse capul o fracţiune de secundă şi văzu că ceilalţi doi erau pe urmele ei.

Plămânii Mercenarului făceau un zgomot de foaie când ajunse în grădină, după ce traversase culoarul imens. Pentru a nu ştiu câta oră jură că va reduce numărul de ţigări, ştiind totuşi că n-o va face.

Noaptea era în continuare la fel de întunecoasă. Mercenarul îi auzi pe Ciuang şi pe Ty care îl prindeau din urmă.

— Îi vezi? întrebă fata.

Frost arătă spre copaci cu un gest nervos.

— Poate să fie ascunsă după oricare dintre ei. În orice caz, nu poate ieşi din grădină. În partea asta e gard de fier. Am fi auzit-o.

Porniră pe aleile cufundate în întuneric, mergând cu prudenţă.

— Nu mişcaţi! Nu încercaţi să veniţi după mine!

Urmăritorii se lăsară brusc pe vine. Joyce McHenry ieşi de după palmierul în spatele căruia se ascunsese. Îl ţinea pe Wan de păr, strâns lipit de ea.

— Trageţi! zise Wan. Împuşcaţi-o pe căţeaua asta! Vreau ca sora mea să fie răzbunată.

Vorbele lui erau pline de curaj dar, în lumina cenuşie, Frost îi vedea trăsăturile deformate de frică. Încercă o stratagemă.

— Dă-i drumul şi te vom lăsa să pleci.

Rânjetul sinistru al blondei îl îngrozi. Joyce îşi aruncă din picioare pantofii pe aleea nisipoasă.

— N-ai să poţi fugi cu el! Eliberează-l. Îţi promit că n-am să trag! Ai cuvântul meu!

— Cuvântul tău… Cuvântul tău… O să ţi-l îndes pe gât!

Scoţiană întinse braţul. Frost văzu flama mică de la capătul ţevii revolverului Beretta. Glonţul trecu la un centimetru de părul său. Nu îndrăzni să riposteze. Ty nu avu această reţinere. Mercenarul o auzi bombănind furioasă, urmă un mic pocnet înfundat, după care femeia blondă îi dădu drumul lui Wan şi scoase un strigăt îngrozitor.

— Am nimerit-o! Am nimerit-o în braţ! jubilă Ty. Şi Wan e viu!

Joyce McHenry o luase deja la fugă spre porţile mari de fier. Frost şi grupul său porniră în urmărire, împreună cu Wan, recuperat în trecere. De data asta nu mai ezită să deschidă focul. Dar încetară să mai tragă în momentul în care fata ieşi pe poarta proprietăţii. În ciuda orei târzii, pe Avenida de Almeida mai era încă lume.

Joyce McHenry alerga ca o nebună pe mijlocul drumului. Se îndrepta spre mare şi din când în când trăgea peste umăr. Gură-cască, înspăimântaţi, se dădeau în lături şi se lipeau cu spatele de zidurile oraşului care mărgineau strada. Se uitau uluiţi la

femeia aceea plină de sânge, cu sânii goi, care fugea trăgând cu pistolul în urma ei.

— Vrea să ajungă la ponton! strigă Mercenarul. Repede, la ambarcaţiuni! Peste cinci minute, aici va da năvală poliţia şi o să ne scape!

Când, gâfâind din greu, Frost ajunse la cele două ambarcaţiuni. Auzi un motor străin. Fiecare se repezi spre ambarcaţiunea lui. De data asta nu mai era vorba de discreţie. Mercenarul aprinse un proiector puternic şi lumină valurile.

Le trebuiră zece minute de căutări, oprind din când în când motorul ca să repereze zgomotele, şi, deodată. Ty strigă:

— Acolo!

Şi începu să tragă ca o apucată.

— Nu prăpădi cartuşele! se răsti Frost. Aşteaptă să ajungem mai aproape.

Wan şi Ciuang reperaseră şi ei ambarcaţiunea în care se afla Joyce McHenry. Accelerară. Deodată, Frost auzi rateurile unui motor. Wan şi Ciuang goneau mai departe. Deci era ambarcaţiunea blondei. Lungită pe punte, Ty continua să tragă. Mercenarul o văzu reîncărcându-şi arma, apoi auzi şi ea rateurile motorului şi strigă:

— I-am nimerit barca. Eu am nimerit-o, Tom! Am nimerit barca!

Motorul se opri în clipa următoare. Ty avea dreptate. Ce ochitoare! Sau, ce noroc! Nu mai avea importanţă. Numai rezultatul conta. Barca îşi încetini viteza. O văzu pe Joyce repezindu-se în partea din spate şi încercând cu disperare să pornească din nou motorul. Ambarcaţiunile care o urmăreau ajunseră lângă ea în câteva secunde.

Mercenarul îi ceru chinezoaicei să treacă în locul lui şi ieşi pe punte.

— S-a terminat, Joyce McHenry! strigă el. Predă-te!

Îi răspunse un râs dement.

— Încă nu s-a terminat, Tom Hollis! Na!

Se răsuci pe loc cu arma întinsă spre el.

Pistolul Browning High Power trase necruţător. Rănită la umăr, Joyce McHenry se învârti în loc ca o sfârlează, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă.

Frost se întoarse repede în cabina unde se afla Ty. Lăsă în jos reflectorul şi lumină apa neagră a mării. Cercul de lumină o găsi repede pe blondă. Frost o văzu înotând şi lăsând în urma ei o dâră de sânge. Apoi îi văzu ochii dilataţi de oroare şi aripioarele

triunghiulare care dădeau năvală spre sânge. În secunda următoare, capul scoţienei dispăru sub apă, într-o tăcere cutremurătoare. În cercul de lumină al reflectorului se formă un clocot de spumă roşie. Fiecare voia partea lui. Un picior pluti o clipă la suprafaţă, înghiţit repede de o gură mare cu dinţi ascuţiţi.

În curând, în locul în care căzuse în apă Joyce McHenry nu mai pluteau decât fâşii din rochia ei neagră.

Frost îşi zise că Bill, negrul din Saint Louis, şi Dykey, amicul lui Mario, pieriseră probabil în acelaşi fel, târâţi de scara de frânghie. Se înfioră fără să vrea.

— Ţi-e frig? întrebă Ty.

— Da, minţi Mercenarul.

Ty se lipi de el şi-i frecă spatele.

Frost reveni la realitate.

— Hai s-o ştergem de-aici! Va veni poliţia!

Cele două ambarcaţiuni se depărtară cu viteză maximă.

Ajuns la câteva mile de Hong Kong, Mercenarul le făcu semn celor doi chinezi să se oprească. Cele două ambarcaţiuni se lipiră una de alta. Frost privi cu atenţie suprafaţa apei pentru a repera eventualele aripioare şi o ajută pe Ty să treacă în cealaltă barcă. Apoi sări şi el lângă ea.

— De ce abandonezi ambarcaţiunea asta? întrebă Wan, sincer uimit.

— E plină cu opiu. Am putea fi interceptaţi în momentul sosirii la Kowloon!

*

* *

Când ajunse la salonul de masaj. Mercenarul se îndreptă spre telefon şi formă numărul personal al lui Ezra Frobisher. Un servitor adormit îi spuse să sune la o oră mai decentă.

— Trezeşte-l imediat pe patronul tău. Spune-i că-l caută căpitanul Hank Frost.

Servitorul mormăi nemulţumit dar nu închise. Deodată, Mercenarul simţi că cineva îl loveşte cu cotul în coaste. Era Ty. Chinezoaica îl privea zâmbind.

— Căpitanul Hank Frost! Ca să vezi!

Mercenarul puse mâna peste receptor.

— Îţi voi explica.

— Sper.

— Unde e Ciuang? întrebă Frost.

— În cameră. Wan îl pansează. Nu e nimic serios. Nu va putea

să se folosească de mână vreo cincisprezece zile, dar atâta tot.

Frost îi făcu semn chinezoaicei să tacă. Auzea agitaţie la celălalt capăt al firului. Apoi răsună vocea lui Frobisher, şi mai adormită decât cea a servitorului:

— Ce te-a apucat să suni la două dimineaţa? Toată după-amiaza am încercat să te prind la telefon!

— E exact două şi cinci, preciză Mercenarul. Am crezut că îţi va face plăcere să ştii că sunt în posesia informaţiilor privitoare la modul de livrare.

— Serios? zise conţopistul, schimbând imediat tonul.

— Foarte serios. Dar să ştii că m-a costat o sticlă de whisky.

Şi Frost îi povesti lui Frobisher tot ce-i spusese Hill.

— Cât se poate de simplu. Au complici în rândul patrulelor care formează brigăzile pazei de coastă californiene. În realitate, drogurile nu ajung la San Francisco cu cargobotul. Ambarcaţiuni ale brigăzilor de coastă le îmbarcă cu mult înaintea intrării în port. Poţi să scotoceşti cât vrei. N-ai să găseşti decât jucării din plastic şi gadget-uri electronice made în Hong Kong.

— Dar cum asigură distribuirea?

— Cei din paza de coastă livrează marfa unor intermediari în insulele de pe lângă Santa Barbara. De acolo pleacă în cantităţi mici pentru vânzătorii direcţi.

— Fir-ar dracu’ al dracului! murmură Frobisher. Acum nu ne mai rămâne decât să-i prindem pe ticăloşii ăia cu mâna în sac!

— Parcă ziceai că m-ai căutat? zise Mercenarul. De ce?

— Ca să-ţi spun că era OK pentru faza a doua a misiunii. Ai mână liberă.

— Mulţumesc, răspunse Mercenarul rânjind. Faza a doua s-a terminat deja, dar apreciez totuşi frumuseţea gestului.

— Ce?

— Ei, da! Mi-am luat această libertate mai înainte să mi-o fi dat-o! Aung Şu, kaput. Joyce McHenry, kaput. Fat Mao, kaput. Fără a mai vorbi de accesorii: Mario Ribeiro. Un biet chior, şi doi marinari de pe *Cyclops,* care au avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Inclusiv două gărzi de corp şi un servitor ai lui Fat Mao.

Frost trase aer în piept şi adăugă:

— Mai e o victimă. O tânără chinezoaică pe nume Lu Şing. Şi-a pierdut viaţa încercând să mă ajute. Aş vrea să găseşti banii necesari ca să-i despăgubeşti familia, adică pe fratele ei.

— Stai puţin, Frost, nu sunt…

— Îţi spun că vei da un teanc mare de bancnote verzi unui

domn Wan Şing care m-a ajutat în această misiune şi şi-a pierdut sora. Şi mai am câţiva prieteni chinezi care îşi aşteaptă partea de îndemnizaţie, dar voi trece pe la tine mâine ca să-ţi povestesc totul în amănunt. Noapte bună, Frobisher.

Mercenarul închise.

Mama frumoasei Ty intrase în sală şi, pentru prima dată, Frost văzu pe faţa ei zbârcită ceva care semăna cu un zâmbet.

Ty însă zâmbea cu toată gura. Îl luă de mână.

— Vino cu mine, căpitane Hank Frost. Acest sfârşit de noapte îl vom petrece împreună în camera specială. Cred că ai să-mi faci multe confidenţe înainte de a mă părăsi ca pe o şosetă veche!

— Dar... dar... se bâlbâi Mercenarul. Dar Ciuang şi tu, o să vă...

— Da, tocmai am vorbit despre asta. Ne vom căsători luna viitoare. O să facem aici transformări. Dăm jos pereţii. Dispare şi barul şi salonul de masaj. Deschidem un salon de ceai. Wan pune şi el toate economiile în această afacere.

Frost era uluit. Ty îl trase de mânecă.

— Haide, grăbeşte-te. Vreau să profit din plin înainte de plecarea ta.

— Dar... repetă Mercenarul. Ciuang?

— I-am spus. A fost de acord să-mi oferi cadoul de nuntă în natură!

Frost o urmă... Nu voia să mai protesteze, de teamă să nu pară nepoliticos. Nu putu totuşi să nu remarce că morţii nu erau plânşi prea mult şi nu se practica vorba lungă când era vorba de proiecte de viitor. Dar, bineînţeles, se afla la Hong Kong...

*

* *

Trecuseră patru zile. Ciuang, Wan şi Ty primiră o sumă frumuşică şi lucrările de amenajare începuseră imediat.

Când Frost se prezentă în acea după-amiază la viitorul salon de ceai, picamerele lucrau de zor şi bucăţi mari de ciment ocupau sala debarasată de sofalele roşii.

Masacrul de la vila lui Fat Mao provocase o oarecare emoţie în regiune, ca şi descoperirea ambarcaţiunii înţesate cu opiu. Dar astfel de lucruri se uitau repede. La Sacramento, incoruptibilii erau în alertă. Pregăteau deja un plan pentru a-i prinde pe colegii lor fără scrupule mai înainte ca sosirea drogului să se întrerupă din cauza decesului furnizorului.

Ty îl luă de mână pe Frost şi îl duse să-i arate proprietatea. Se întâlniră cu Ciuang, cu mâna bandajată, care dădea indicaţii

lucrătorilor. Ceva mai încolo, Wan şi mama lui Ty pregăteau comenzile.

— Gata? îl întrebă Ty.

Mercenarul dădu din cap.

— Plec mâine.

Ea se ridică în vârful picioarelor şi-i murmură la ureche:

— Un ultim cadou în camera specială? Numai acolo putem să fim liniştiţi.

Frost îi spuse că se simţea într-o dispoziţie excelentă pentru a face cadouri.

După cinci minute, făceau dragoste în patul mare din camera secretă. Ty, mai frumoasă ca niciodată, se abandona trup şi suflet, ştiind că era pentru ultima oară. Frost îi sărută ochii, obrajii, gâtul, sânii. Cu piciorul încolăcit după el, mica chinezoaică răspundea la elanurile lui cu mici tânguiri suave.

Se uită la ea. Avea faţa concentrată ca pentru rugăciune. Părul negru era împrăştiat pe pernă ca o aureolă.

Apoi, brusc, o mişcare insolită atrase privirea Mercenarului spre poster, ultimul vestigiu a ceea ce fusese locul acela. La început nu-şi dădu exact seama ce era. Apoi mişcarea se repetă. Frost se opri.

Ty deschise ochii, tulburată în plină beatitudine.

— Ce-ai păţit?

— Acolo, zise Frost întinzând degetul. Buricul tipului! Jur că l-am văzut mişcându-se.

— Oh, nu! Mama… zise gemând frumoasa asiatică.

— Ce mamă?

— Mama a venit să vadă dacă poate să ne aducă ceaiul.

De data asta fu rândul Mercenarului să exclame:

— Ah, nu!

Se ridică şi scotoci prin buzunarele gecii. Găsi un timbru, îl umezi cu limba şi-l lipi peste buricul tipului din poster.

A face dragoste cu Ty era o experienţă atât de încântătoare încât reuşea să-i înlăture cele câteva scrupule pe care le avea faţă de Ciuang Zhu. Dar sosirea mamei care venea să se intereseze de evoluţia situaţiei îi tăiase orice poftă.

Se lungi din nou pe pat şi mângâie pielea bronzată a tinerei chinezoaice şoptindu-i la ureche:

— Puţină intimitate, ce naiba! Indiscreţia asta e de-a dreptul oribilă!

Ea râse şi îşi răsturnă capul pe pernele de mătase.

— Păi, Tom, chiar n-ai înţeles că te afli la Hong Kong?

Mercenarul îi închise gura cu o sărutare.
Bine, bine, se afla la Hong Kong, da’ chiar aşa, dom’le!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....16

CAPITOLUL III.....18

CAPITOLUL IV.....28

CAPITOLUL V.....66

CAPITOLUL VI.....80

CAPITOLUL VII.....96

CAPITOLUL VIII.....104

CUPRINS.....116

Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !

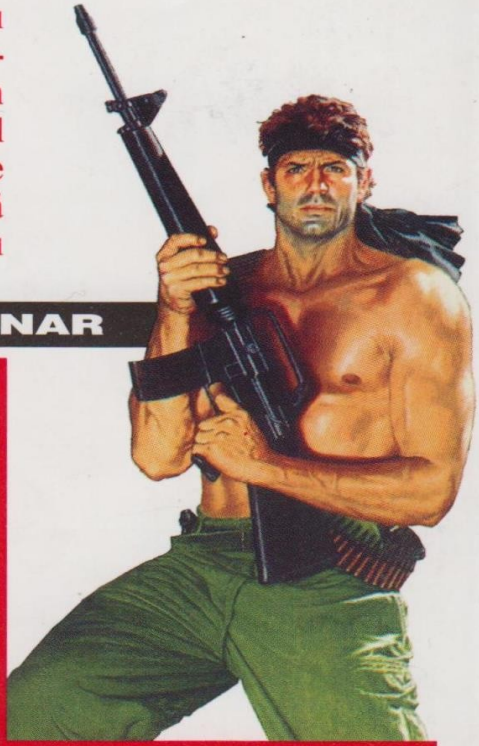

MERCENAR MERCENAR

Frost țâșni. Omul care rămăsese lângă casă îl auzi venind și duse mâna la armă, întorcându-se în loc. Dar nu avu timp să scoată pistolul. Pumnalul Gerber al Mercenarului intră până la gardă în carnea moale a gâtului său. Cu un gest scurt, Frost îi tăie carotida și trase afară lama plină de sânge. Chinezul se prăbuși horcăind în agonie.

Frost se năpusti spre celălalt chinez. Dar omul era departe. Avu destul timp să se întoarcă. Deși luna era ascunsă în nori, Frost văzu revolverul Smith&Wesson ridicându-se spre el.

Mercenarul făcu un plonjon disperat, rostogolindu-se spre dreapta ca să evite primul proiectil 45 ACP. Dar adversarul urma să-și corecteze linia tirului. Mercenarul va mai avea timp să se ridice ca să scape de celelalte gloanțe?

EDITURA Z

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-77-9

Lei 6500